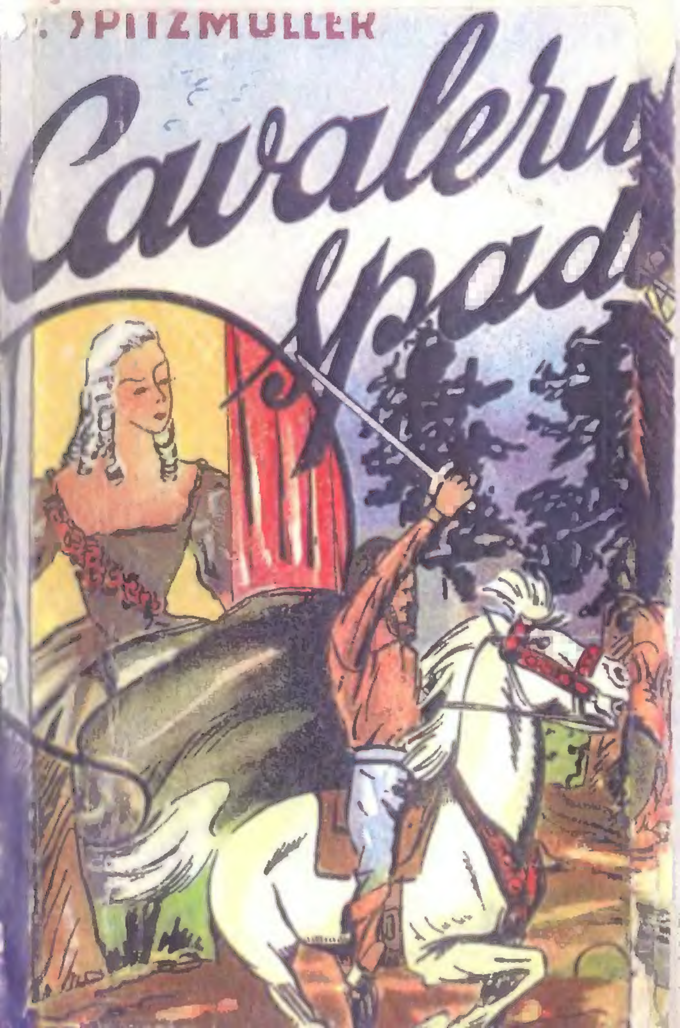
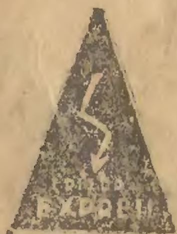

SPITZMULLER
Cavaleru
Spad

ROMANELE POLITISTE

G. SPITZMULER

CAVALERUL SPADEI

Versiune românească
de
MARILENA TEODORU



EDITURA „EXPRESS"
BUCUREŞTI, I
STR. BREZOIANU No. 8, TEL. 4.28.81

PARTEA I-a

S P I O A N A

CAP. I

Fiul Regelui Soare

Intr'un măreţ apartament al Tuileriilor, se aflau două femei, îmbrăcate cu acea eleganţă, atât de specifică timpului Regenţei.

Una din ele se plimba de colo până colo, în prada unei vii agitaţii: era ducesa du Maine.

Blondă, de statură joasă, trupul ei arăta proporţii atât de fericite, încât, părea mai curând o bijuterie, un bibelou, o statuetă plină de graţii şi atracţii.

Ochii ei sclipeau de inteligenţă şi duh, de viaţă şi maliţiozitate.

— Sgomot de trăsură !... Auzi, Launay ?

Tovarăşa sa, — o fiinţă deşirată, uscată şi slabă — se repezi la fereastră.

— Sgomotul se depărtează. Nu-i Monseniorul!

— Şi Polignac care nu se mai înapoiază!

Piciorușul ei mititel bătu cu furie în covorul salonașului.

— E prea de tot!.. făcu ea deodată. E cu neputință ca ședința să se fi prelungit atât de mult!..

— Doamnă, amintiți-vă de aceia din Iulie, anul trecut.

— Nu-mi mai vorbi de lucrul acela groaznic, Launay?

Cealaltă tăcu, presimțind că furtuna era pe aproape.

— Ce amintiri înspăimântătoare!.. Să îndrăznești să ataci poruncile regelui răposat, ale marelui Ludovic al XIV-lea!.. Și încă de cine mă rog? De nelegiuiții din solda blestematului Filip d'Orleans și a Ducelui de Bourbon!

— Nu vă mai gândiți la asta.

— Mi-e cu neputință!.. Presimt că ședința de astăzi se prelungește atâta, pentrucă din nou sunt atacate dispozițiile marelui rege! Astăzi nu mai are cine să-i ia apărarea. Ducele du Maine, soțul meu, e o cârpă, fără energie, fără inițiativă! Ce n'aș da să fiu eu în locul lui!.. Le-aș arăta, lor!

Fremăta de mânie.

— Ce ne-a mai rămas acum? Nu suntem îndeajuns de umiliți, de sărăciți?.. Ducele du Maine, era fiul Franței, bun să urmeze la tronul ei, în lipsa unui prinț legitim, de sânge regal... Și toate astea au fost anulate! Regele Ludovic îl iubea. D-na de Maintenon la fel.

— D-na de Maintenon i-a dat educația asta în-

grijită. Dar nimic nu dovedește că ședința de astăzi..

— Taci, ghicesc eu ce s'a întâmplat!

— Doresc ca Alteța Voastră să se înșele.

Bătu ora 7. Dinspre soară, se auzi un sgomot.

— El e, strigă ducesa palidă.

Din anticamere și salonașe răsunau numeroși pași. Ușile se dăduseră la o parte, gărzile luară poziția și Ducele du Maine apăru.

Mergea schiopătând, sprijinindu-se într'un baston. Fața sa schimonosită, gesturile sale sacadate, trădau o violentă agitație lăuntrică. In jurul lui, se înghesuiau o groază de gentilomi. Ducesa își întâmpină soțul.

— Bine că ați venit, Domnule!

Ducele se așeză într'un fotoliu.

— Ei, puteți să-mi spuneți ce s'a întâmplat?

Ducele schiță un gest obosit. Ducesa se întoarse spre gentilomi, întrebându-i cu privirea. O explozie de țipete isbucni:

— E nedemn!... Odios!... Infam!... Jignitor!... Haimanalele astea ar trebui ciomăgite!... Regentul triumfă!...

Ducele încruntă din sprincene.

— Dragi prieteni, mă simt cam obosit, spuse el, lăsați-mă.

Gentilomii salutară și se retraseră ploconindu-se. In salon, nu rămase decât Ducele, Ducesa și d-ra de Launay. Fata voi să se retragă, dar ducesa îi făcu semn și ea luă loc într'un fotoliu, într'un colțișor mai retras.

— Ei, domnule Duce, s'aud!..

Ducele ridică spre dânsa o privire plictisită, temătoare și suspină.

Era un molâu blând și sfios. Ii plăceau studiile și era un vrăjmaș declarat al sgomotului și plăcerilor de cari se înconjura soția sa. Era dotat însă cu o mare cultură, iar vorba lui era atrăgătoare, plină de duh și vrajă.

— Ei, iar au învins dușmanii d-tale?

— Doamnă, și eu am prevăzut asta!..

— Așadar, parlamentul a încuviințat cererile ducilor și ale pairilor? Au anulat dispozițiunile testamentare ale tatălui d-tale?

Louis August făcu un gest de resemnare.

— Și nu le-ai aruncat în față disprețul și indignarea d-tale? Și fratele d-tale s'a resemnat?

— Fratele meu.. Nimic nu s'a schimbat în ceea ce-l privește!

— Nu înțeleg, bâlbâi ducesa.

— Da, Toulouse își păstrează prerogativele.

— Atunci dece ai fost numai d-ta răsturnat?

— Au socotit că Toulouse a adus regatului nenumărate servicii..

Ea îl întrerupse cu violență.

— Așa.. pe când d-ta ești un neputincios. Ah, Doamne, mă întreb uneori dacă într'adevăr în vinele d-tale curge sângele lui Ludovic cel Mare!

— Nu știu, Doamnă, surise ducele, dar nimeni nu poate tăgădui că în al d-tale curge sângele lui Condé.

— Desigur şi sunt mândră. Pe mine nimeni nu m'ar fi tratat aşa cum au făcut-o cu d-ta.

— Ei, dacă ar fi numai asta!

— Dar ce mai e încă?

— Află dar: mi s'a răpit supraintendenţa educaţiei regale şi i-a fost dată Ducelui de Bourbon.

Un adevărat urlet de turbare ieşi din gâtlejul Ducesei du Maine.

— Nu... nu... e cu neputinţă...

— Ce era să fac? Toţi erau contra mea... Bourbon a completat şi Regentul a făcut restul.

— Trebuia să refuzi, să ameninţi!

— Ei, dacă d'Orleans nu-mi suspenda comanda trupelor!...

— Şi ce ai de gând să faci acum?

— Nu ştiu... nu văd...

Aceste cuvinte părură că deslănţuie furia Benedictei, care, apucă un vas preţios şi-l repezi spre o elegantă vitrină, prefăcând-o în mici fărâme. O lampă de alabastru spintecă un tablou scump, iar un candelambru de argint masiv se îndoi, atât de puternic fusese izbit de pardoseală.

Răsturnă scaune, mese, mobile, fărâmă bibelouri rare, împrăştiind în jurul ei tot ce-i cădea sub mână.

— O să-ţi ia totul... şi titlul, şi numele şi pensia chiar!

— Doamnă, stăpâniţi-vă...

— N'o să-mi mai rămâie nimic, nimic altceva decât ruşinea de a mă fi măritat cu d-ta.

In faţa acestei furii deslănţuite, Ducele nu găsi

altceva mai bun de făcut decât să părăsească salonul.

Ducesa căzu într'un fotoliu și începu să plângă ca un copil. Gemetele se îmbinau cu hohotele de plâns. Orgoliul rasei nu putea să suporte ocara primită și se revolta contra afrontului.

D-ra de Launay se apropie încetișor de Benedicta, îngenuchie înaintea ei și îi sărută mâinele.

— Doamnă, dacă vrăjmașii Dvs. v'ar vedea acum, ar fi foarte mulțumiți.

— Ai dreptate... Nu vreau să le îngădui bucuria asta... Mâine părăsesc Tuileriile. N'o s'aștept să mă gonească ei...

— Și unde vreți să vă duceți, Doamnă?

— La Sceaux, la țară... Nu voi primi acolo decât pe prietenii mei devotați. Plecăm imediat. Nu uita să iei și oglinda.

— Nu voi uita, Doamnă.

— Și eu nu voi uita că trebuie să mă răzbun. La Sceaux, voi găsi eu un mijloc oarecare. Atenție, domnilor gentilomi, răzbunarea mea e pe drum!

CAP. II

Frumoasa din Sceaux

In acea dimineață, Ducesa du Maine se afla în una din camerile castelului din Sceaux. Camera era atât de elegant mobilată, încât te-ai fi crezut într'o încăpere plăzmuită de imaginația fertilă a autorilor povestirilor din „O mie și una de nopți".

Benedicta sta trântită pe o sofa, pe o mov'liță de perne și citea o carte.

Deodată, răsunară trei lovituri. Veneau chiar din cameră.

Prințesa puse în grabă cartea la o parte, se îndreptă spre colțul camerei și ridică o trapă. Prin deschizătură, apăru mai întâiu o claie de păr castaniu, apoi prin gaura trapei răsări d-ra de Launay în persoană.

— Uf! făcu ea râzând, credeam c'o să-mi frâng gâtul!

— Iată-te!... V'no să vezi ce frumos e!

Işi luă prietena de braț și o conduse spre o fereastră de unde se vedea până hăt departe, la mai mult de opt leghe.

— Ba mie îmi place mai mult partea cealaltă.

Şi, vioaie, se repezi spre o altă fereastră, în partea opusă, care domina parcul și pădurea care se întindea pe o mare distanță. Sub soarele acestei frumoase diminețe de August, adorabila panoramă a văii Chevreuse ieșea și mai puternic în evidență.

— Ce mult îmi place castelul acesta, spuse d-ra de Launay, cu o voce foarte călduroasă.

— Şi mie! răspunse ducesa. Aici mă simt la mine acasă și știu că toți aceia cari vin acum aici, îmi sunt prieteni adevărați. Intr'adevăr, cine ar mai îndrăzni să viziteze un prinț căzut în disgrația Regenului?

Râse cu amărăciune și râsul ei sună foarte ciudat. D-ra de Launay privea însă, nestânjenită, mai

departe priveliştea şi par'că nu-i venea să se dezlipească de fereastră.

— Vino, pronunţă ducesa de Maine.

Işi târî tovarăşa spre o canapea largă, ce se afla sub un tablou de Watteau.

— Am de vorbit cu tine. In aceste opt zile de când suntem aici, am reflectat îndeajuns, punând un plan la cale.

— L-aţi spus şi Monseniorelui? Ce gândeşte el?

Prinţesa înălţă din umeri şi surâse dispreţuitor.

— Nu i-am spus nimic... S'ar fi înspăimântat şi ar fi stricat totul!... Dealtfel, îl văd prea puţin. Toată ziua nu face altceva decât să spună rugăciuni, sau să-l traducă pe Lucretius!...

— Şi ce-aţi hotărît?

— Mai întâiu aş vrea să stăm de vorbă asupra acelora pe cari pot conta, pentru executarea planului meu.

— Aşadar, Doamnă, nu vreţi să renunţaţi?

— Să renunţ?... Nu mă cunoşti, prin urmare! Eu nu sunt ca soţul meu. Eu sunt o Condé şi trebuie să-mi pedepsesc vrăjmaşii. Aşa am hotărît... şi aşa se va face!...

Fata părea foarte mâhnită.

— Regentul... Bourbon... toţi vor fi în mâna mea, umiliţi, mici, goi! Răzbunarea e plăcerea zeilor, micuţo. Haide, spune-mi, putem conta pe Polignac?

— Desigur. Pe amândoi... şi pe marchiz şi pe cardinal.

— Rieux, Vieux-Pont, Chatillon şi Clermont, de asemenea?

— Marchizul de Pompadur... şi acesta v'ar fi devotat!

— Ii uiţi pe cel mai sigur din toţi, pe cel mai hotărît, pe cel mai viteaz: pe Contele de Laval.

D-ra de Launay surâse.

— Nu l-am uitat... eram sigură c'o să-l numiţi!

O sclipire ciudată trecu prin ochii ducesii.

— Să-l uit? Nu... Ştiu că va veni aici de îndată ce-l voi chema, căci şi el are să se plângă de Regent, care i-a deposedat familia de un privilegiu în virtutea căruia ea avea pasul înaintea ducilor şi marilor ofiţeri ai coroanei.

— Şi Alteţa Voastră e hotarîtă să apeleze la ajutorul lui?

— Fără întârziere... Scrie chiar acum ce-ţi voi dicta.

D-ra de Launay ascultă şi se instală la un mic birou şi scrise aşa cum ducesa îi dicta:

„Scumpul meu prieten,

„Ce-i cu d-ta? A venit clipa când trebuie să vii printre noi. Vino repede, altfel ne paşte nenorocirea.

„Te aşteaptă

Benedicta"

— Ei, ce crezi, o să asculte de invitaţia mea?

— Va fi aici de îndată ce va putea.

— Da, ştiu e un suflet nobil şi viteaz, murmură ducesa cu un aer visător.

D-ra de Launay, adăugă, răutăcioasă:

— Da... arzător și iubitor.

Cealaltă tresări.

— Ce vrei să zici, Launay?

— Eu?... Nimic... răspunse fata, temându-se c'a mers prea departe.

Ducesa o privi surâzând.

— E adevărat, suflet iubitor... Sărmanul „Bărbiță"!...

— Doamnă de mult țineam să vă întreb dece e astfel poreclit!

— Contele de Laval a fost, pe vremuri, ofițer și a primit în cursul nu știu cărei lupte, un glonte, care i-a sfărâmat bărbia... Deatunci, bărbia lui e veșnic strâns într'o panglică neagră, lată. Porecla sa pitorească îi dovedește, însă, vitejia.

— Vasăzică, el a părăsit armata după primirea rănei?

— Putea oare să mai rămână? Nu primise nici o răsplată pentru vitejia arătată în luptă, nici măcar nu l-au înaintat în grad. Văzând atâta ingratitudine, și-a dat demisia, devenind un vrăjmaș declarat al Curții și mai ales al Regentului.

— E foarte firesc, atunci, ca d. de Laval să poarte pică acelora cari nu i-au recunoscut meritele...

— Regentul a crezut că sfârșește cu dânsul, dându-i o mică pensie, dar Laval nu s'a declarat satisfăcut. Dorea un grad... pe care îl merita cu vârf și îndesat. Tânăr, activ, curajos, inteligent, avea dreptul la cele mai mari demnități în armată... cred însă

că ducelui de Orleans îi era teamă de omul acesta care nu aproba viaţa de desfrâu şi intrigile Curţii...

— E adevărat că d. de Laval e cam tăcut? Se spune că asta e din cauza unei dragoste neîmpărtăşite...

Benedicta surâse misterios.

— Eşti dată naibii, micuţo. Da, cam aşa ceva. Contele de Laval iubeşte o femeie care nu-l poate iubi...

Tânăra fată nu mai insistă, ghicind cine e acea femeie.

— Aşadar, pe Laval putem conta...

— Mai avem apoi pe d. de Malzieux! In calitate de vecin, va fi primul.

— Se află la Chatenay?

— Da. Mi-a şi anunţat vizita, azi dimineaţă.

— Imi pare bine. D. de Malzieux îmi este foarte simpatic, deoarece e un hâtru bun de glume şi petreceri, spuse Launay.

— Vom organiza şi câteva serbări...

— Bravo, Doamnă! Să petrecem ca şi altădată!..

— De răsbunare, însă, nu voi uita!.. Ia scrisoarea contelui şi dă-i-o unui valet care s'o ducă imediat la destinaţie.

Tânăra fată se îndreptă spre trapa pe unde venise, prinţesa însă o opri.

— Nu, să nu mai treci pe aici, pentrucă te plângi că ţi-e teamă. Treci prin cealaltă trapă.

Launay intră în camera vecină, unde, într'un colţ se afla un fotoliu, care părea că e întocmit [illegible] pa[illegible]. Luă loc şi apucă o manivelă. Indată, p[illegible]

[illegible] care s[illegible] [illegible] co-borând, încetişor, spre etajul inferior.

După plecarea femei, ducesa, rămase o clipă ne-mişcată, apoi murmură:

— Trebuie să duc o viaţă plină de petreceri şi desfătări. Aşa voi păcăli pe spionii Regentului, dacă vor avea curajul să pătrundă până aici. Şi în timp ce toată lumea mă va crede absorbită de dans şi plăceri, voi ţese în umbră pânza în care vor cădea toţi duşmanii mei.

Se apropie gânditoare de fereastră.

— Numai Contele este capabil să mă ajute şi numai el o va face.

Iar se auziră trei lovituri sacadate. Anunţau probabil, revenirea d-rei de Launay.

Intr'adevăr, ea era.

— Doamnă, mesagerul a plecat. D. de Laval va citi scrisoarea Dvs. chiar în astă seară... dacă se află la Paris!

CAP. III

Adoratorul

— Doamnă, nu ştiţi că viaţa mea vă aparţine? Zilele pe cari le-am trăit, decând am avut cinstea s'o cunosc pe Alteţa Voastră, sunt zile pe cari vi le datoresc, căci, la cel mai mic gest, le-aş fi dat pentru Dvs.

Ducesa du Maine surâse melancolic, şi ochii ei se odihniră asupra aceluia care îi vorbia atât de frumos.

— Știu, conte... dar sunt foarte surprinsă de devotamentul ce mi-l arăți.

— Dece, Doamnă ?

— Ce-am făcut ca să-l merit ?

Contele de Laval tresări.

— Ce importă ? Sunt al Dvs., nu căutați să știți dece vă aparțin cu trup și suflet !

Benedicta avu un gest de satisfacție, pe care și-l stăpâni cu greutate.

Ducesa se afla tot în camera din ajun, pe aceiaș canapea. Contele Laval ședea pe un taburel, la picioarele ei.

Vocea sa gravă și serioasă, avea uneori tonalități vibrante și sonore. In minutul acesta, părea foarte mișcat.

— Dragul meu conte, cunosc afecțiunea ce mi-o păstrezi... Ințelege că nu vreau să te rănesc cu cuvintele mele. Așadar, cred în devotamentul d-tale... totuși...

Prințesa se oprise. Contele aștepta, curios, urmarea.

— Totuși... șovăi ca să pun la încercare acest devotament.

Laval se ridică galben și răspunse cu o emoție greu stăpânită :

— Doamnă, vă implor să puneți la încercare sentimentele ce le am pentru Dvs.

— Bagă de seamă, conte !

— Nu, Doamnă !... Ați pus la îndoială tot ce am mai scump și sincer în mine...

Ea îl întrerupse cu un gest aproape prietenos :

— Am ştiut că vorbele mele o să te răn[illegible]. Îmi pare rău că precauţiunile mele n'au servit la [illegible].

Contele se aşeză pe scăunel şi murmură, um[illegible]:

— Doamnă... iertaţi-mă!... O rog însă pe Alteţa Voastră să se explice...

— Orice lucru are o limită... Şi eroismul şi dragostea, şi devotamentul. Mă întreb deci, conte de Laval, dacă d-ta care eşti atât de loial, viteaz şi generos, ve putea trece oare peste aceste margini?

— Da, Doamnă.

— Oricare ar fi ele?

— Da, Doamnă, oricare ar fi!

— Şi oriunde?

— Da, Doamnă.

Laval vorbise cu un ton solemn, grav. Prinţesa părea încântată de răspunsurile lui.

— In acest caz, ascultă-mă.

Cred că ştii ce jignire ni s'a adus, Monseniorelui şi mie?... Ducele, slab şi sfios, fire paşnică, a uitat ocara. Te surprinde?

Contele schiţă un gest vag.

— Insă, crezi, oare, că eu pot uita?

— N'aţi mai fi Dvs. Nu trebuie nici să uitaţi, nici să iertaţi!

Prinţesa tresări.

— Imi pare bine că mă înţelegi şi mă aprobi.

Contele făcu o plecăciune tăcută.

— Conte, visez numai răzbunare şi [illegible]!

— Aveţi dreptate!

— Vrăjmaşii mei sunt şi ai d-tale. [illegible], [illegible] de toate [illegible]!

— Mărturisesc că-i urăsc... aş face orice ca să-mi potâmpăr ura ce colcăie in mine!

Un fulger de triumf trecu prin ochii Benedictei.

— Acela care mă va servi, acela care mi se va alătura pentru a-l pedepsi...

Laval asculta cu ochii dilataţi.

— ...Nu ştiu ce aş face pentru a-l răsplăti.

Contele se ridică în picioare, în prada unei agitaţii subite.

— Doamnă! Doamnă! Intr'adevăr nu-l cunoaşteţi pe acel om? Sau nu vreţi să-l întrebuinţaţi?

— Ai accepta d-ta, aşa, conte?

— Vă jur că vă voi asculta orbeşte la tot ce vă va place să faceţi cu mine!...

Vorbind, el se aruncase la picioarele ducesei.

— Da, mă voi servi de d-ta... Ştiam că râvneşti să fii instrumentul răzbunărei mele. Totuşi, credeam că oarecari scrupule te-ar reţine.

— Nimic nu mă poate împiedeca de a mă închina cu trup şi suflet misiunei ce îmi veţi încredinţa!

— Ia loc, conte!...

Ii arătă un loc lângă dânsa, pe sofa şi el se aşeză, înfiorat din creştet şi până în tălpi.

— Ce trebuie să facem? începu ea.

— Hotărîţi Dvs. Eu voi executa.

— Ai fi îngrozit, dac'ai şti ce visez, ce doresc!...

— Incredinţaţi-mi visele şi nădejdile dvs. Doamnă, şi eu voi face din ele o realitate.

— Te vei cutremura, conte.. dacă vorbesc.

— Nu cred, pentrucă şi eu, în urma mea nemărginită, am eşafodat planuri înspăimântătoare.

Ducesa se apropie de [illegible]. Capetele lor aproape că se atingeau. Ochii femeii păreau că vor să magnetizeze privirile bărbatului, transmițându-i flacăra lor devorantă.

Laval rămase stăpân pe sine. Doar pleoapele îi băteau cu repeziciune, sub privirile magnetice ale Ducesei.

— Conte, trebuie să-l răsturnăm de pe tron pe Filip d'Orleans blestematul. Trebuie să-l avem prizonier, sub mâinele noastre, sub ochii noștri. Vreau să-l vedem cum ne cere iertare în genunchi!

— Se poate, răspunse Laval, rece. Nu-i ceva imposibil!

— Cum? Crezi că vom izbuti?

— Totul este cu putință atunci când vrei și nu disprețuiești niciun mijloc.

— Dar cum vom putea pune mâna pe Regent?

— Foarte lesne, râse Laval. Ocupă o situație care ispitește pe mulți. Să-i căutăm deci pe acești ambițioși. Mergeți la ei, serviți-i.., și ei vă vor servi la rândul lor.

— Laval, ai dreptate... planul e minunat...

Și ea se adânci într'o tăcere, pe care Laval i-o respectă.

Infine, după câteva momente de liniște neîntreruptă, ea reluă discuția.

— Cine ar putea fi aceștia? Contele de Toulouse cumnatul meu, de pildă? Nu, nu este ambițios.., și rău face.

— Nici nu ne-ar putea ajuta. Nu ține la o situație atât de înaltă.

— Vreunul de sânge regal... care să fie aproape de tron? Crezi că avem nevoie de așa ceva?

— Prinții de sânge, ori sunt prea tineri, ori vă dușmănesc: Din categoria aceasta fac parte Ducele de Burbon, Prințul de Condé, contele de Charelais...

— Ei, cine ar putea fi atunci? Ai pe vreunul?

— Da... un prinț din sânge de Franța... un coborîtor al Regelui cel Mare... un om puternic, care are regimente, aur, flotă...

Prințesa scoase un țipăt.

— Regele Spaniei!... Nepotul lui Ludovic al XIV-lea!...

— Ați ghicit, Doamnă!... Acest prinț va accepta propunerea noastră!... Politica dusă până acum de Regent și mizerabilul său ministru Dubois, este vrăjmașă planurilor lui. Dacă prințul acesta ar ști că se află în Franța câțiva oameni hotărîți să-l ajute, ar fi de partea noastră fără zăbavă!

— Poate... dar e străin.

— Străin? Cum asta! Pentrucă domnește într'o țară vecină? Asta-l împiedică să fie de obârșie franceză? Se numia Ducele d'Anjou, prinț din sânge de Franța, înainte de a fi Filip al V-lea, Regele Spaniei!

— Taci... făcu ducesa îngrozită.

— Nimeni nu ne poate auzi aci. Alteța Voastră să n'aibe nicio grijă.

— Conte, murmură ea, ai deschis în mine o lume de sentimente noui. Desigur că Regele Spaniei nu poate uita că e nepotul lui Ludovic al XIV-lea.. N'avea decât 18 ani când a părăsit țara. Poate că-și

mai ... mea ţara ... de baştină. Da..., ..., ... grav să cerem ajutorul suveranului unei ţări străine?

— Deloc, atunci când e vorba de unchiul lui Ludovic al XV-lea. Dealtfel, de cine să ne temem? Regele Spaniei nu poate să se gândească să-l detroneze pe Burbon, deoarece şi el e un Burbon... Nu, Doamna, nu trebuie să tremuraţi.

— Atunci ce să-i propunem lui Filip?

— Să fie Regent în locul Ducelui d'Orleans, care îl duşmăneşte. Aşa stând lucrurile, noi devenim stăpânii regatului, deoarece Filip va rămâne la Madrid şi va trimite aici un reprezentant. Or, acest reprezentant nu trebuie să fie altul decât Ducele du Maine...

— E oare cu putinţă? murmură ducesa, încântată de perspectiva asta.

— Fără îndoială: ducele servindu-l pe Regele Spaniei, acesta îi va încredinţa puterile Regenţei, şi atunci Ducele d'Orleans va fi în puterea Dvs.

— Ce bine ar fi să se întâmple aşa!...

— Aşa va fi.

— Conte, taci... nu trezi în mine astfel de vise! Dacă s'ar întâmpla altfel, prea crudă ar fi desamăgirea!

— Să vorbim atunci de altceva, surâse contele. ... ... vrut însă ca vorbele mele să vă fi dovedit sinceritatea mea.

— Sunt convinsă de ea... Cum îţi voi putea arăta, vreodată, recunoştinţa mea?

— Parcă aţi găsit adineauri ... ...

Prințesa se cutremură. Prea spuseseră mult cuvintele ei de adineauri.

— Dar ce-am spus? întrebă ea cu un aer nevinovat.

— Ați uitat? Cuvintele nu veneau deci din inimă...

Contele o fixă pe Benedetta cu ochii săi întunecați prin care trecea o sclipire pătimașă, asemenea unui fulger în nori.

— Nu sunt decât un simplu gentilom, dar ceea ce am spus, rămâne: ce-am hotărît, se face: ceea ce simt în inimă, rămâne! Sunt sclavul Dvs porunciți! Voi asculta.

— Ce înseamnă asta, conte?

El rid că ochii.

Inaintea lui, deasupra canapelei pe care sta trântită ducesa, se afla o oglindă italiană, una din minunățile Castelului din Sceaux.

Laval o privi cu atenție.

— Privindu-mă în această oglindă, Doamnă, îmi aminteso că aici am trăit cele mai dureroase ore din viața mea... Această oglindă a reflectat toate patimile ce se sbăteau în mine, din prima zi ce am pătruns în odaia asta! Intâiu, am simțit admirație, respect, neliniște sufletească... apoi, am fost entuziasmat... în urmă, disperat...

Ducesa lăsă să-i scape un gest de surpriză.

— Dece îmi spui toate astea?

— Pentrucă niciodată nu ați luat în seamă obrazul meu și oglinda venețiană!...

— Cine îți spune asta?

— Atunci, dacă ţi băgai de seamă... m'aţi înţeles?

— Poate... murmură ea.

Contele de Laval tresări din nou.

— Doamnă, vă rog, nu vă bateţi joc de mine!...

Ducesa îl privi cu insistenţă, apoi îi răspunse cu nepăsare:

— Heinz, nu te mai exalta aşa. Ţin îndeajuns la d-ta ca să te înţeleg...

— Şi ca să mă plângeţi?

— In sinea mea... în secret.

El se aruncă la genunchii ei.

— Doamnă...

Nici nu ştia ce să spună. Prinţesa surâse.

— Mă credeai atât de nesimţitoare? Conte, oricât ai fi prinţesă, în fond tot femeie eşti!

Laval părea în pradă unei agitaţii nebune.

— Iertaţi-mă c'am îndrăznit să ridic ochii până la Dvs. Dar sunteţi atât de frumoasă... atât de bună...

— Conte, îţi spun doar atât... aşteaptă!...

Nebun de bucurie şi de nădejde, Laval se sculă în picioare, merse, clătinându-se, spre uşă şi dispăru, fără să spună un cuvânt.

Rămasă singură, prinţesa surâse ciudat. Părăsi canapeaua şi se privi în oglindă.

— Şi, totuş, am 42 de ani!... După cum se vede, n'am îmbătrânit încă!

CAP. IV

Intrigă și amor

Castelul de Sceaux, clădit cu mare cheltuială de către Ministrul Colbert, fusese vândut de fiul acestuia, cu câțiva ani înainte, Ducelui du Maine.

In acest loc încântător, ducesa își formase o adevărată Curte... ce contrasta grozav cu acea dela Versailles.

La Sceaux nu exista eticheta, ci doar fantezia. Și un singur program : petrecerile...

De îndată ce se anunță că ducele și ducesa s'au înapoiat la castel, sosiră în grabă toți prietenii din vecinătate.

Dintre aceștia, Malezieux se distingea adeseori. Creatură a ducesei, căreia îi datora totul, el era cancelar de Dombes și senior de Chatenay, unde avea o reședință foarte plăcută.

La acesta se hotărî ducesa să recurgă, pentru înfăptuirea planurilor sale.

Cu contele de Laval, care locuia acum la castel, Benedicta avusese numeroase întrevederi secrete și era complect de părerea lui : să apeleze la ajutorul Regelui Spaniei. Dar cum oare se putea intra în legătură cu dânsul ? Și de data asta, Laval fu acela care răsturnă toate piedicile.

— Foarte simplu. Să arătăm planurile noastre Ambasadorului Majestăței sale catolice.

— Prințului de Cellamare ? N'ar fi prima idiee ?

Contele surâse,

— Deloc! Și veți pricepe acee, atunci când vă voi arăta care este misiunea lui în Franța.

— Prințul de Cellamare a sosit în Franța în Mai 1715 în calitate de ambasador extraordinar al Regelui Spaniei. Misiunea sa era să pătrundă secretele testamentului Regelui Ludovic al XIV-lea.

— Adevărat?

— Da, Doamnă... La Curtea Spaniei se bănuia că în jurul morții marelui monarch se țese o deasă pânză de păiajen.

— Asta-i adevărat.

— In August 1715, în urma inspirațiilor D-nei de Maintenon, a părintelui Tellier și a cardinalului Voysin, regele muribund adăugă un codicil foarte important testamentului său.

— După acest codicil, micul Ludovic al XV-lea trebuia dus la castelul Vincennes, sub supravegherea mareșalului Villeroi, iar ducesa de Ventadour rămânea guvernanta tânărului rege până la vârsta de 7 ani.

— Afară de asta, Cancelarul Voysin trebuia să înmâneze codicilul sigilat primului președinte Memmes pentru a fi depus, cu testamentul, în zidurile turnului palatului.

— De unde știi toate astea?

— Ce importă acum, surâse contele. Și Prințul Cellamare o știe... și cardinalul Alberoni și Regele Filip al V-lea. Această noutate, când fu aflată la [illegible] nu prea mulțumi pe rege...

[illegible] Filip n'a renunțat la toate drepturile lui din Franța?

— Nu se gândea câtuşi de puţin la drepturile de coroană.

— Atunci ce voia?

— Regenţa... în calitatea sa de prim prinţ de sânge.

— Dece n'a vorbit, răspicat, atunci?

— A fost oprit de împrejurări.

— Dar acum?

— Prilejul pare foarte favorabil. Mai întâiu, există un partid ostil Regenţei. Acest partid, al Dvs. Doamnă, va întruni mâine pe toţi nemulţumiţii, pe toţi duşmanii lui Filip d'Orleans, pe toţi gentilomii rămaşi credincioşi memoriei lui Ludovic al XIV-lea.

Şi asta o să ajungă să-l hotărască pe Filip V?

— Fără îndoială! Asta ar fi un prilej unic ca tratatul dela Utrecht să fie sfâşiat, tratat care a acordat concesiuni atât de importante Olandei şi Angliei.

— Dar cum să ne înţelegem cu Cellamare?

— Aşa precum mi-aţi cerut, v'am găsit, la Paris, o locuinţă tainică, în str. St. Honoré.

— E prea aproape de Palatul Regal.

— Tocmai — nimănuia nu-i va trece prin gând să caute un focar de intrigi în apropierea locuinţei Regentului.

— Ai dreptate, răspunse Benedicta, gânditoare. Dar aş vrea să am cu Prinţul Cellamare o întrevedere clandestină, ca să nu i spun totul, aşa, dintr'o dată.

— Aveţi dreptate.

— Aici nu se poate să-l chemăm deoarece p...

[illegible] în relații prea [illegible]. Dacă [illegible], invitația ar fi foarte suspectă.

— [illegible] avem un mijloc... Malezieux e pe aici?

— Dar el nu-l cunoaște pe prinț.

— E bine însă cu marchizul de Pompadur, care este unul din intimii prințului.

— Minunat, strigă ducesa, veselă. Il voi ruga pe Malezieux să organizeze la Chatenay o mică serbare, și Pompadur va veni însoțit de Cellamare!...

— Și acolo îi veți putea vorbi prințului, fără să vă compromiteți nici în ochii săi, nici în ochii altuia.

— Dragă conte, ești un om plin de resurse!

Laval se închină, respectuos.

— Atunci, vă place ideia mea?

— Chiar astă seară voi vorbi cu Malezieux. Țin ca serbarea asta să aibă loc cât mai curând.

— Răbdare, Doamnă. Chestiunea e gravă și graba strică treaba.

— Atunci fă D-ta așa cum crezi că ar fi mai bine.

— Doamnă, am un dublu interes, pentru ca planurile noastre să izbândească.

—Cum așa?

— Mai întâiu vreau să vă știu fericită și triumfătoare...

— Și apoi?

— Apoi, se bâlbâi el cu vocea schimbată, vreau să câștig răsplata făgăduită în caz de succes.

— Conte, îmi pare rău că vorbești despre ceva... despre care ar trebui să nu vorbești nimic până la victoria deplină.

CAP. V

Spioana

In acea dimineață, Marchizul Marc Rene Voyer de Paulmy d'Argenson, locotenent general de poliție, lucra în cabinetul său, când deodată ușa se deschise și se zări un cap mustăcios în deschizătura ei.

— E aici, monseniore, suflă omul, fără să intre.

— Fillona ?

— Da.

— Să intre, porunci Argenson, cu privirea mai înviorată.

Iși închise dosarele, împrăștie câteva hârtii pe masă și așteptă.

Ușa se deschise și în cameră pătrunse o femeie, care începu o serie de plecăciuni foarte repezi.

D'Argenson își întoarse fotoliul spre noua venită, care, după ce închise ușa, rămase, nemișcată, în picioare.

Trăsăturile acestei femei de vreo treizeci de ani, neregulate și boțite, formau o față lipsită de frumusețe.

— Te numești Antonina Fillon, zisă Guerliche ?

— Da, monseniore.

— Locuiești în strada St. Honore ?

— Da, monseniore.

— Locuința D-tale primește din când în când vizite de cari poliția mea are cunoștință.

— Am un magazin de mode..

— Si un salon care înlesnește întâlnirile domni-

— şi cea... din ... Ştiu totul... Ai 30 de ani şi eşti fiica unui hamal?

— Nu toată lumea se naşte pe treptele tronului, sau în patul unei favorite!

— Tatăl D-tale era un om cinstit. El a vrut să-ţi câştigi pâinea în mod cinstit şi de aceia la 13 ani te-a băgat într'o spălătorie.

Antonina se înclină, fără să răspundă.

— Acolo ai avut câteva mici aventuri... aşa că tatăl D-tale a vrut să te mărite cu un sacagiu, dar D-ta ai refuzat...

— Se uita cu un ochiu la slănină şi cu unul la mână şi se bâlbâia de nu-l înţelegeam deloc. Era o namilă înaltă şi murdară... aşa că nu mă puteam mărita cu o astfel de matahală!

— Desigur, aveai doar alte planuri. Ai dovedit-o fugind de acasă cu un băiat de familie bună, funcţionarul procurorului de Paris.

— Să fie cu iertare... Acest tânăr era mai vârstnic decât mine. M'a cunoscut, s'a îndrăgostit de mine şi eu l-am urmat. Era prima mea dragoste...

Punea oarecare sinceritate în vorbele ei şi ar fi putut să înşele pe oricine, numai pe locotenentul general de poliţie nu.

— Da?... Atunci dece l-ai părăsit pentru un altul, un om însurat şi tată de copii?

— N'a stat mult cu mine, răspunse Antonina, plecându-şi ruşinată, capul.

— Intr'adevăr, ai revenit la Paris, unde te-ai măritat cu Hipolit Guerliche, bărbierul contelui de Saxa.

— Cu care sunt foarte nefericită, lăcrimă Antonina.

— Adevărat ?

— E o brută care umblă cu mine, parcă aşi fi un cal. Aş vrea să scap de el !...

— Eu te-aş putea scăpa de el, zise d'Argenson.

— Nu vă mai bateţi joc de mine, monseniore.

Locotenentul de poliţie luă o priză de tabac dintr'o minunată tabacheră de aur.

— Aş putea să te scap de soţul D-tale şi să-ţi creez multe avantaje, dacă...

Se opri, închise tabachera cu un zgomot sec şi reluă cu nepăsare :

— Dacă... aş putea să te întrebuinţez.

— Sunt la ordinele Voastre, Excelenţă !

— Am să-ţi vorbesc deschis : Vrei să intri în serviciul poliţiei ?

Antonina tresări. Nu se aştepta la o asemenea propunere.

— Refuzi ?

— Nu... dar nu ştiu dac'aş fi capabilă...

— Eşti. Se spune că eşti o mijlocitoare minunată şi că te însărcinezi uneori cu intrigi foarte delicate. Dibace cum eşti, îţi va fi foarte uşor să afli lucruri importante... Insfârşit, cred că mă înţelegi.

— Da.

— Şi accepţi ?

— Da.

— Incepând de astăzi... faci parte dintre ai noştri! Incepe prin a supraveghea Castelul de Sceaux

[illegible] De câte ori îmi vei aduce vreo [illegible], te voi răsplăti regește.

— Dar ce mă fac cu soțul meu?

— Vom vedea ce e de făcut cu el!

— Vă mulțumesc... Altceva nu mai aveți a-mi spune?

— Deocamdată nu... Atât doar: servește-mă bine. Cred că știi că nu ducem lipsă de temnițe!

— Excelența Voastră să aibe încredere în mine, răspunse Fillona, făcând o plecăciune adâncă.

*

Când noua spioană a poliției ieși din curtea palatului din Versailles, tocmai trecea un sergent cavalerist, care îi trimise o ochiadă incendiară.

Vlăjganul era minunat în uniforma sa strânsă pe corp și-și zornăia mândru, pintenii de argint, de ți-e era mai mare dragul.

— Ce cauți pe aici, frumoaso?

— Imi caut trăsura. N'ai văzut-o pe aici?

— Ba da! Postul de gardă a gonit mai adineauri de aici pe o pușlama de birjar care staționa înaintea porții. Birja era zugrăvită în verde...

— A mea era... Unde s'o fi dus?

— S'o fi dus prin partea cealaltă. P'aici nu e voe.

— Numai să-l regăsesc.

— Hai să-l căutăm împreună.

— Mulțumesc, Domnule... Ai voe să te depărtezi de Palat?

— Nu fac parte din corpul de gardă, râse milita-

ră. Eu sunt sergent recrutor și vin uneori să vagabondez pe aici, pentrucă adeseori îmi pică mușterii în labă.

— Mușterii ? se miră Filona.

— Prin împrejurimile palatului, vagabondează adeseori nespălați cari așteaptă să le pice vreun prilej. Eu mă apropii de ei, le propun să bem un păhărel în cârciuma de alături. De nouă ori din zece, individul acceptă... Odată cu paharul în mână, limba lui se desleagă... și aproape întotdeauna plec cu un nou recrut la cazarmă !... In tot cazul, îmi pare bine că m'ai găsit pe aici, ca să te pot servi !

D-na Guerliche părea în prada unor gânduri.

Amândoi pășiau dealungul zidurilor parcului din Versailles.

Locul era pustiu. Sergentul jucă totul pe o carte. Întinse mâna, strânse mijlocul nervos al femeii și murmură :

— Repede... o sărutare... îngerașule !

Fillona i se strecură printre degete, cu un râs batjocoritor, dar nu păru deloc supărată.

— Domol, domol... mergi cam repede, prietene !

— Din obicinuință ! Nu trebuie să lași femeile să te aștepte. Mie, de pildă, îmi place să bruschez atacul !...

Și încercă din nou s'o apuce de mijloc, dar și de astă dată femeia îi scăpă.

— Mai așteaptă ! îi spuse ea, serioasă. Vreau să-ți vorbesc...

— La ordinele D-tale, ocheșica mea. Vorbește și eu și te ascult ! răspunse militarul înviorându-se.

... mea, ... Antonina ...
... în grabă spre birjă.
...ul făcu o mutră desamăgită, de un ca... ghoslâc de nedescris.

— Imi pare rău că pleci!

— Ba de loc.. te iau cu mine.

— Unde?

— La Paris.

— Păi ce să fac acolo?

— Asta-i secretul meu.. Haide, vii cu mine?

Ochii ei făgăduiau toate fericirile pământeşti.

— Drace, te urmez până la capătul lumii!.. strigă sergentul.

Şi se urcă în trăsură, alături de D-na Guerliche.

Pe drum, Antonina deschise discuţia:

— Lămureşte-mă acum...

— Dece te iubesc? întrerupse el.

Şi mâinele sale atraseră spre dânsul corpul mlădios al mijlocitoarei.

— Nu!... Incetează!... Fii cuminte!... Avem mai întâiu de vorbit!..

— Ba... e foarte serios!

Fillona înţelese că militarul n'o va lăsa în pace cu una, cu două, aşa că se resemnă să se abandone ... braţelor vânjoase ale sergentului: în timp ce acesta o strângea, fericit, în braţe, ea îi şopti la ureche:

— Am nevoe de D-ta.

Aceeaş frază pe care şi d'Argenson i-o spusese.

— Pentru ce, inimioara mea?

— Cunosc pe cineva, pe care tare aş avea poftă ăs-l văd recrutat.

— Ah! Ah!

— Poate c'o să refuze... dar cred că ştii să vii de hac unuia care refuză?

Cavaleristul rânji cu vanitate:

— Aibi încredere în mine, frumoasa mea!... Când sergentul Sostene Ramage pune ochii pe cineva, apoi acela nu-i mai scapă!...

— De data asta trebuie să reuşeşti.

— Şi... care-i răsplata?

— Nu-ţi ajunge că-ţi dau un recrut şi că-ţi vei căpăta prima?

— N'am nevoe de ea... Un sărut vreau eu!...

I-l şi fură, fără să mai aştepte.

— Eşti plătit, surâse ea.

— Asta-i un avans.

— Ei... îl înrolezi?

— S'a făcut.

— Când?

— Chiar mâine, dacă vrei.

— Bine, mâine...

Trăsura gonia mereu pe şosea. In zare, zidurile Parisului începeau să ia forme mai precise.

CAP. VI

Recrutorii

Hipolit Guerliche, surugiul contelui de Saxa şi soţul Fillonei, se îndrepta tocmai spre Piaţa Regală, când, deodată, aproape, de Chatelet, fu oprit de un sergent cavalerist.

— Scuzaţi, Domnule.., n'aţi putea să-mi spuneţi unde e Palatul Contelui de Saxa?

— Cazi bine, răspunse Hipolit râzând.. tocmai acolo mă duc şi eu.

— Atunci, îmi dai voe să te întovărăşesc?

Şi cum, în drumul lor, pe malurile Senei, apărn o cârciumioară, sergentul, bine crescut, îşi invită tovarăşul de drum la un păhărel.

Surugiul, care se avea bine cu băutura, se feri să refuze o astfel de pleaşcă, aşa că cei doi oameni pătrunseră în cârciuma, aproape pustie la acea oră.

La masă se aflau patru soldaţi dintr'un regiment de infanterie, care beau şi jucau zaruri.

Când uşa cârciumei se deschise, soldaţii întoarseră capul, dar Hipolit, care mergea înainte, nu putu să zărească semnul pe care sergentul îl schimbase cu soldaţii.

Guerliche şi noul său prieten luară loc la o fereastră, într'un colţ al sălii şi cârciumarul le aduse îndată un vin de Anjou.

După primul păhărel, limba lui Hipolit se dezlegase:

— Ah! se plânse surugiul cu un enorm suspin, n'aş fi aşa de nenorocit dacă n'ar exista nevastămea! Locul e bun, D-l Conte e un om cumsecade şi foarte darnic.. dar ce să i fac dacă am şi nevastă!

— Părăseşte-o, îl sfătui militarul.

— E o căţea!... Mi-ar căşuna zeci de necazuri!

— Ba eu aş cunoaşte un mijloc prin care nu ţi-ar mai putea face niciun rău!

— Care?

— Înrolează-te.

— Să mă înrolez? Cum asta? întrebă surugiul, uluit.

— Ascultă-mă, îi răspunse celălalt cu un aer ocrotitor... Tânăr și deștept cum ești, îți va fi ușor să-ți câștigi galoanele de ofițer. Răsboaie, sunt, Slavă Domnului, destule și o să găsești prilejul să te distingi.

— Nu... scutură Hipolit din cap. Meseria armelor nu face de mine... Nu mă ispitește.

Sergentul nu se declară învins.

— Mă cârciumare, mai adu două... tot din ăsta, porunci el.

Apoi, mai încet șopti la urechea lui Hipolit:

— Ce ți-am spus era numai, așa, ca să scapi de jumătate. Știi, eu mă gândeam că ea n'ar avea curajul să vie să te caute în vreo cazarmă sau fortăreață!

— Asta-i drept! recunoscu surugiul.

Cârciumarul aduse cele două căni poruncite, iar sergentul să grăbi să umple paharul prietenului său.

— Și apoi, să-ți spun drept, mi se rupe inima când văd un băiat așa, ca D-ta, că face pe servitorul... Ai stofă în D-ta și în militărie ai reuși cu siguranță!...

— Nu spun nu, răspunse Guerliche modest, căci vinul începuse să-l cam chercheleascä.

— Ascultă-mă pe mine... înrolează-te și ai să-mi mulțumești mai târziu...

— Am să mă mai gândesc, răspunse surugiul, căruia îi cam începuse să i se împleticească limba în gură.

Carafa [illegible] goală. Sergentul porunci să vie a patra.

— Deşi nu ştii D-ta, eu vreau să te căpătuiesc. Îmi eşti atât de simpatic, încât am presimţire că-ţi voi aduce noroc!...

Hipolit încercă să-i dovedească sergentului că şi el îi este simpatic, dar nu reuşi.

In această clipă se auzi afară sgomote de tobe. Hipolit şi Sostene se uitară pe fereastră.

Pe chei înainta un cortegiu ciudat.

O muzică din patru instrumente de alamă, o tobă şi şase soldaţi, înaintau cu un pas solemn: şi îndărătul lor păşia o namilă cât toate zilele de mare, încălţat cu cizme roşii şi îmbrăcat într'o uniformă albă, galonată. La coapse îi atârna o sabie.

Era încadrat de doi servitori cari duceau pe umeri câte un par, de capătul căruia spânzura jamboane, muşchi, sticle de vin şi pâini.

— Ce-o fi şi asta? întrebă Guerliche.

— Asta-i La Breche, răspunse Sostene.

— La Breche?

— Da, cu ucenicii săi Teupet şi „Nu-mi pare rău". Recrutează oameni în numele regelui.

— Ca şi D-ta.

— Ba e o deosebire! Astia caută noduri în papură. Ei recrutează pentru colonii, eu recrutez pentru Franţa.. Pentrucă nu prea găsesc amatori, provoacă certuri şi bătăi şi victima căzută în laţurile lor trebuie să aleagă între semnătura de angajament şi lovitura de cuţit între umeri.

— Nu zău.

Afară, La Breche poruncise să tacă, apoi începu să vorbiască cu o voce răsunătoare :

— Aflaţi cu toţii că ofer, cu îngăduinţa regelui, 6 uniforme frumoase, săbii frumoase şi centuri cu paftale, dar numai pentru seniori tineri şi viteji.

(Sunet de tobe).

— Cari vor să plece în India... O ţară pavată cu aur, perle şi diamante, unde creşte cafeaua, portocalele, ananasul şi mii de fructe delicioase, culese de femei frumoase ca ziua... Raiul pământesc.

(Sunet de tobe).

— Tineri, profitaţi de ocazie! Vi se oferă glorie şi avere, femei şi veselie, belşug şi dragoste! Ridicaţi capul şi mirosiţi toate bunătăţile astea ce le vedeţi agăţate de par. Ale voastre sunt, dacă vreţi... Veniţi! Veniţi! Veniţi! Veţi umbla cu trăsura, veţi locui în palate de rajahi şi vă veţi căsători cu prinţese! Şi poate că într'o bună zi veţi ajunge mareşali!

(Sunete de tobe, amestecate cu clinchetul sticlelor de vin).

— Inaintaţi şi alegeţi! Pe deasupra mai căpătaţi şi bani.

Spunând aceste vorbe, flutura în aer o pungă doldora de monede strălucitoare.

— Asta mă zăpăceşte cu totul! declară Hipolit.

—Dar nu de el ai nevoe, îi răspunse Postene. Cu mine ar trebui să vii.

— Regele are nevoe de soldaţi?

— Da, vrea să facă fericirea acelora cari îmbrăţişează cariera asta... In materia militară, războiul

e un mic accident. Incolo, tot timpul petreci cu femeile și joci zaruri... Ei, vrei să te înrolez?

Bărbatul Fillonei începuse să nu mai vadă atât de limpede. Obiectele dansau în jurul lui, mesele se încălecau, iar de sticle de vin, nici vorbă. Horcăi cu greu:

— Mai lasă-mă să mă gândesc!

— Nu trebuie să te gândești atâta...

Sostene se scotoci în chimir, trase afară câteva foi de hârtie tipărite și luând una, o întinse pe masă, înaintea lui.

Dintr'un buzunar scoase o călimară, o pană de gâscă și băgând-o între degetele surugiului, îi spuse:

— Iscălește!

— Ce?... Păi doar nu vreau!

— Așadar, te ferești de mine?

— Deloc... dar aș vrea să știu...

— Ce?

— Dece ții atâta ca să semnez?

— Voiam să te scap de nevasta D-tale... Dacă refuzi... salutare!...

Se prefăcu că vrea să plece, dar surugiul îl reținu.

— Vrei să mă scapi de nevastă-mea? Cum?

— Dacă iscălești... s'a făcut!...

Surugiul făcea încercări zadarnice ca să nu-și piardă echilibrul. Intrebă, cu limba cleioasă:

— Dar n'o să-i faci niciun rău?

— Să nu te doară capul!... Va fi foarte supusă și se va întinde... ca o mânușă!

Hipolit isbucni într'un râs de bețiv, apoi, după o ultimă șovăială, semnă un formular.

— Uite că s'a făcut, murmură sergentul satisfăcut... Dar greu a mai fost...

Și acum, ale D-tale sunt onorurile și demnitățile militare, orașele cucerite, bătăliile, fermecătoarea viață de câmp, mirosul amețitor al prafului de pușcă și triumful luptelor !...

— Cum ale mele ? tresări surugiul.

— Ei asta-i... că doar n'a semnat prea sfântul nostru Papă acest angajament pe șapte ani ?

— Nu vreau !... Nu vreau să fiu soldat !...

— Gura !... porunci Sostene, așa cum un superior obicinuiește să se adreseze inferiorului său.

Nenorocitul de surugiu se ridicase cu greu în picioare și încerca, zadarnic, să se apropie de ușă.

Ramage îl apucă, cu putere, de umeri, îl așeză cu forța pe un scaun și se adresă celor patru infanteriști cari urmăriseră, amuzați, scena :

— Ia ven'ți'ncoa.

Soldații ascultară porunca.

— Duceți-l la cazarmă... Și dacă Domnul se împotrivește, întrebuințați mijlocul cunoscut, mie ușei mei !...

Hipolit, tremurând de frică, se lăsă târît de cei patru soldați.

— Insfârșit, murmură Sostene, bine că am scăpat-o pe Antonina de pricăj'tul de bărbatu-său.

CAP. VII

Modista

Locuința Filloniei se afla foarte aproape de Palatul Regal. Era o casă mare și de frumoasă aparență.

Intr'o cameră dela primul etaj, un om părea că așteaptă pe cineva. La intrarea Filloniei, el o întrebă cu un aer bănuitor.

— Cine a fost jos, Antonina?

— Cliente.

— Am auzit o voce bărbătească.

— Te-i fi înșelat...

— Am crezut că e blestematul acela de Sostene Ramage.

— Gelos mai ești, Domnule Buvat.

Se agăță, lingușitoare de gâtul omului, care era un personaj destul de urât. El o privi cu dragoste... și cu îndoială.

— Nu mai vreau să-l văd pe aici pe sergentul cela.

— Nu ți-am jurat că n'o să-l mai revăd? Ți-am explicat doar ce raporturi sunt între el și mine! El m'a scăpat de bărbatu-meu. Ai trebui să-i fii recunoscător.

Omul se mai potoli.

— Dar de bărbatu-tău n'ai mai auzit nimic?

— Mi-a scris din Poitiers, unde-și are garnizoana. Imi cere să-i rup angajamentul, îmi făgăduiește c'o să mă lase să fac tot ce mi-o place, c'o să fie blând și supus... Se plânge de viața grea și aspră ce-o duce și de șefii săi cari îl persecută...

— Eh, o să se obicinuiască.

— I-am trimis ceva bani, ca să-l mai potolesc. Mă simt foarte bine decând nu mai e aici. Nu e așa, comoara mea, că suntem amândoi fericiți?

Ea-l îmbrățișă cu căldură, totuși bărbatul părea îngândurat.

— Ce e cu tine, iubitule?

— Nimic.

— Dece minți? Nu încerca să mă înșeli... văd că ai ceva pe suflet...

— Ei bine, mă plictisește meseria ce o am... Copiez mereu scrisori și documente pe cari nu le înțeleg!...

— Bine, dar aceia care te întrebuințează sunt mulțumiți de tine, asta-i principalul! Abatele de Porto Carerre tocmai îmi spunea deunăzi „Dragă Filona, protejatul D-tale, Jerom Buvat un copist minunat!... Tot ce iese din mâinile lui e curat și îngrijit".

Buvat înălță din umeri.

— Ți-a spus așa, pentruca să-ți facă plăcere, deoarece tu l-ai rugat să mă plaseze la ambasada Spaniei. O fi cunoscând și legăturile noastre...

— Poate... Și știi ce mi-a mai spus?

— Ce încă?

— „Buvat mai are o calitate de preț: nu cunoaște limba spaniolă. Așa că suntem siguri că documentele pe cari le are în mână, nu le va putea desvălui vreodată".

— Ei găsesc că asta e o calitate? Asta-i semn că au lucruri de ascuns

— Dar ce te interesează pe tine.. zău, iubitule, nu mai fii atât de preocupat.. Stai acolo, până ți-oi găsi eu altă slujbă..

— Îți bați joc de mine! Ești foarte bine cu Regentul, cu Cardinalul Dubois, cu d'Argenson și nu reușești să mi găsești un post plăcut și bine plătit!..

— A răbdare și o să vezi că va fi bine..

— Numai făgăduieli și iar făgăduieli..

Supărarea lui îl făcea și mai urât, așa că dragostea ce i-o arăta Fillona părea foarte curioasă.

Desigur, Fillona nu era frumoasă, dar era atrăgătoare și te cucerea prin inteligența ei. Jerom, dimpotrivă, părea prost și mărginit.

Ciudată e inima femeiască.. Iubește mai întotdeauna pe acela la care te aștepți mai puțin. Și când te gândești ce bărbat frumos și deștept era sergentul!..

După ce Buvat plecă, Fillona cobori în magazin. Cele 6 lucrătoare ale ei, o primiră cu zâmbete și priviri respectuoase.

Antonina mergea dela una la alta, verificând lucrul, dând sfaturi și uneori șoptea vreuneia, ceva la ureche și fata roșia pe dată.

Cine ar fi bănuit în această modistă, o spioană a poliției?

Spre orele 11 voind să coboare în magazin, apăru înaintea ei o servitoare.

— Ce-i, Jacotta?

— Doamnă... a venit monseniorele...

— Gaițo.. nu ți-am spus să nu pomenești de nici un nume?

Servitoarea nu se fâstâci. Intrerupându-şi stăpâna, spuse :

— Doamnă, voiam să vă vorbesc despre cardinal...

— Asta-i altceva... dar dece să spui monseniore în loc de cardinal ? Nu ţi-am spus de atâtea ori să spui „D-l Guillaume" de câte ori vorbeşti de el ? şi „D-l Filip" de câte ori e vorba de.. celălalt ?

— Da, Doamnă. D-l Guilaume e aici şi ar vrea să vă vorbească.

— Să intre, micuţo.

Uşa se deschise lăsând să intre un om care îi spuse cu o voce unduitoare :

— Bună ziua, prietene ? Ce mai faci ?

— Foarte bine, monseniore... Dar Eminenţa Voastră ?

— Eminenţa mea o duce bine, răspunse el râzând. Luă loc pe un scaun.

— S'au petrecut câteva lucruri şi am nevoe de serviciile D-tale.

— Lăsaţi la o parte treburile de Stat ca să vă dedaţi plăcerilor ? râse Fillona.

— Am şi eu dreptul să mă odihnesc puţin, ca să mai uit de necazuri şi griji.

— Dar eu cred, Monseniore, că vă odihniţi cam des !

— Uite ce-i, ştrengăriţo... Aş vrea să vin aici poimâine seară cu doi prieteni şi trei zeiţe, dintre cari două domnişoare dela Operă, pe cari tu le cunoşti...

— Veţi supa toţi şase ?

— Fără îndoială... Dar nu vreau să afle careva... Vezi să nu fie nimeni pe aici...

— Asta înseamnă c'o să pierd bune părăluțe... Poimâine, spuneți? Și tocmai pentru poimâine așteptam și eu un mosafir gras...

— Vreau să fim singuri... așa că te voi despăgubi eu...

— Dacă-i vorba așa, s'a făcut.

— In regulă atunci... Acum mă duc la Regent, căci sunt foarte ocupat. Ah! Afacerile! Afacerile!..

Ieșind, sub mantaua fâlfâindă, Fillona zări o sabie scurtă atârnând de brâu și o cruce de aur ce se odihnia pe piept.

Pe prag se întoarse spre Antonina:

— Atunci, poimâine la ora unsprezece...

N'aveți grijă, Domnule Cardinal.

Peste puțin, o lectică se opri înaintea ușii casei. Coborî o femeie.

Era tânără și părea frumoasă, dar ceeace te lovia mai mult, erau gesturile ei. Părea să fie nobilă.

Antonina era în culmea curiozității... Nu recunoscuse pe misterioasa vizitatoare. Cine să fi fost?

Dar ce căuta, știa. Cași toate clientele ei, căuta de sigur, o legătură trecătoare sau durabilă, din plăcere sau venalitate și venia s'o roage pe Fillona să-i caute un amant tânăr și darnic...

Ușa salonului se deschise și o servitoare anunță:

— Doamna președinte Baillet!

Calitatea vizitatoarei n'o uimi pe D-na Guerliche. Avusese de aface, până azi, cu zeci de femei supuse.

Fillona salută, cu o plecăciune.

— Fiţi binevenită, Doamnă Preşedinte.

Arătă un scaun şi vizitatoarea cercetă camera.

— Sunteţi minunat instalată. Vă felicit că aveţi o astfel de locuinţă.

— Trebuie.. persoanele pe cari le primesc aici, sunt obicinuite cu luxul...

— Foarte bine... şi mie îmi place să frecventez numai lumea bună.

— Prostuţa asta drăguţă, gândi Fillona, este tocmai ce am eu nevoe pentru Marchizul de Castries care de două săptămâni îmi cere să-i caut o blondină delicată şi prostuţă...

— Foarte bine faceţi, Doamnă Preşedinte, că vă legaţi numai cu oameni de rangul Dvs... Astfel se ocolesc neplăcerile. Marchizul de Castries...

— Fiul mareşalului?

— Chiar el.

Preşedinta se înclină, satisfăcută. Ii făcea nespusă plăcere să i se vorbiască de un gentilom ca marchizul de Castries. Mă rog, om din lumea ei!

— Marchizul de Castries îmi spunea mai zilele trecute că ar vrea tare mult să întâlnească o blondă, subţirică şi frumoasă... şi privindu-vă, sunt convinsă că dacă v'ar vedea, ar cădea îndrăgostit la nebunie de Dvs.

Preşedinta Baillet roşi şi murmură:

— Omagiile unui gentilom ca Marchizul de Castries nu pot fi decât foarte măgulitoare pentru o femeie... dar marchizul e obicinuit cu frumuseţile

curţii şi nu cred să se uite la o umilă preşedintă ca mine !..

— Vreţi să-l cunoaşteţi ?

— Nu ştiu dacă..

— Când vreţi să veniţi aici şi să-l găsiţi pe marchiz ?

Tânăra preşedintă părea foarte încurcată.

— Vai, Doamnă... marchizul...

— Dacă nu vreţi să-l cunoaşteţi... Totuşi aş avea ceva pentru Dvs... un provincial bogat, foarte galant...

— Doamnă, suflă preşedinta, roşie la faţă.

Se mişcă pe scaun, deschise gura să vorbiască, dar era atât de emoţionată încât nu se auzi niciun sunet.

— Nici aşa ceva nu vreţi ? Sunteţi cam dificilă, Doamnă... Spre pildă l-aş avea pe abatele de Soisy, sau poate că nu vă plac preoţii...

Preşedinta se ridică deodată de pe scaun :

— Nu înţeleg Doamnă ce vreţi... Lămuriţi-mă ..

Fillona încruntă din sprâncene.

„Ce dracu o fi vrând? Un prinţ, de sânge, poate?"

— Doamnă, atunci vă rog eu pe Dvs ; să-mi lămuriţi scopul vizitei !..

— Primirea Dvs. e foarte ciudată...

Se opri, fiindu-i teamă să nu jignească gazda

— Doamnă, spuneţi-mi ce doriţi şi vă făgăduiesc să fac totul spre a vă satisface...

— Doamnă, eu nu primesc la mine acasă marchizi, provinciali bogaţi şi abaţi, dar totuşi ştiu cum să mă port în lume...

— Ce înseamnă asta? întrebă Fillona, uluită.

— In lumea pe care o frecventez eu, nu e obiceiul să arunci femeile în capul bărbaţilor!

— Atunci dece aţi mai venit aici? întrebă Fillona, deabia stăpânindu-se. Că doar nu v'am chemat eu...

— Eu... băigui tânăra femeie.

— Aţi venit la mine, m'am pus la dispoziţia Dvs. v'am propus câteva persoane foarte distinse...

Sufocată, D-na Baillet ţipă:

— Nemaiauzit!... Dar drept cine mă luaţi?

— Atunci ce căutaţi aici?

— Am venit să vă vizitez... şi-mi pare rău c'am făcut-o!...

Antonina sări în sus, nespus de furioasă.

— Aşa i?... Atunci să vă adresaţi în altă parte. dar nicăieri nu veţi găsi lucruri mai de soi ca la mine!...

— Când mi s'a anunţat sosirea Dvs. la Paris, învspuneam că Preşedinta Fillon va fi fericită să...

— Preşedinta Fillon?... Ce-o mai fi şi asta??...

Ghicea o neînţelegere şi aştepta acum lămurirea.

— Nu eşti D-ta Preşedinta Fillon? Şi Preşedintele nu părăseşte Alenconul ca să vie să ceară un post de sub-prefect?

D-na Guerliche isbucni într'un hohot de râs. Vizitatoarea o privi cu nişte ochi rătăciţi.

— Nu, asta i prea caraghios, spuse Antonina.

Apoi serioasă:

— Doamnă Preşedintă, a fost o neînţelegere. Eu

mă numesc într'adevăr Fillona, dar locuesc la Paris de când m'am născut.

Sărmana femeie părea consternată. Privea în jur cu rușine și spaimă...

Se ridică și alergă spre ușă, în timp ce cealaltă se scuza:

— Pricep totul, acum... și-mi pare rău de această neînțelegere dar o președintă cred că n'a venit încă.

Jignită, Fillona răspunse:

— Hei, câte au mai fost și chiar mai sus puse în grad...

D-na Baillet deschise gura să răspundă, dar se stăpâni și se repezi în culoar.

— Ați făcut rău că mi-ați vorbit pe tonul acesta. Intr'o zi veți regreta, poate, că ați fost atât de obraznică !...

— Asta-i prea de tot... mă voi plânge...

— Aşa-i... du-te de te plânge... și toată lumea o să râdă de D-ta !...

Când rămase singură, Fillona se mai potoli... Intâmplarea era foarte veselă.

— Trebuie s'o povestesc Regentului și lui Dubois. Ce-o să mai râdă...

Din partea sa, D-na Baillet povesti scena mai multor presidente și acestea, înfuriate că Fillona se lăudase că numeroase presidente frecventaseră casa sa, merseră să se plângă Ducelui d'Orléans.

El le primi foarte batjocoritor și le spuse:

— Doamnelor, n'o turburați pe președinta ace-

ta în treburile ei și nici dânsa nu le va tulbura pe ale Dvs.

Regentul aflase de aventura președintei, prin Fillona. Dealtfel tot orașul o cunoștea.

Deatunci îi rămase Fillonei și porecla de „președintă" poreclă ce i se schimbă în renume.

CAP. VIII

Ducele de Vendome

Intr'o după amiază a toamnei anului 1718, un personaj intră în salonul Fillonei.

Vizitatorul era un om în vârstă, care mergea sprijinindu-se de un baston.

Obrazul său, deși obosit și fleșcăit, păstra totuși o finețe de trăsături, de reală noblețe.

La intrarea lui, Fillona, care-l aștepta, merse spre dânsul arătându-i semnele unui adânc respect.

— Ah ! Monseniore ! Nu-mi venia să cred urechilor, auzind că Monseniorele Duce de Vendome dorește să-mi vorbiască.

— Mă crezi o arătare ?

— E atât de multă vreme de când Alteța Voastră regală nu mi-a făcut cinstea...

— Intr'adevăr, mai mult de 6 luni ! preciză ducele, dar am o scuză, draga mea președintă...

La auzul acestui titlu, Fillona isbucni într'un hohot vesel de râs.

— Am fost ținut la pat de un blestemat acces de gută, dar am primit atâtea vizite, încât am auzit și de pățania Doamnei Baillet. Am râs mult de tot.

Fillona privea cu atenţie pe acest om de viţă regală, al cărui chip oferea toate caracteristicile Burbonilor.

Filip, locotenent general, era nepotul lui Henri IV, şi al frumoasei Gabriela d'Estrees. La moartea lui Louis Josef, fratele său mai mare, luase titlul de duce şi pair.

Ducea o viaţă desfrânată şi moravurile sale erau celebre. Deasemenea şi curajul pe care-l arătase la asediul Candiei şi în timpul campaniei din Olanda şi Germania, cu Turenne: dealtfel era un prieten al literilor şi artelor.

— Cunoşti ultima păţanie a omonimei D-tale, presidenta din Alencon?

— Nu... Iar i s'a întâmplat ceva?

— Da, ceva tot atât de caraghios ca şi ultima oară.

— Povestiţi-mi şi mie, Monseniore!

— Inchipuiţi, draga mea, că mai deunăzi patru tineri ofiţeri s'au dus la operă şi nu ştiu cum se făcu, că au făcut un rămăşag că a doua zi te vor vizita.

— Pe mine?

— Stai, dragă! Or, tinerii nu te cunoşteau. Unul din ei pretindea că te cunoaşte, dar s'a constatat mai târziu că s'a lăudat. A doua zi, cei patru se îndreptau spre o adresă. Credeau că D-ta locuieşti acolo. Erau conduşi de acela care pretindea că te cunoaşte.

— Acum pricep. Şi călăuza i-a dus la D-na preşedinte din Alencon, acasă?

— Exact.

— Săraca... n'are noroc şi pace! spuse D-na Guerliche, în prada unui râs ce-i tăia răsuflarea.

— Lasă-mă, dragă, să isprăvesc... Iată-i deci pe ofiţeri în faţa casei presidentei. Se mai informară printre vecini şi aflară că într'adevăr se găseau în faţa casei D-nei Fillona. Era aproape orele unsprezece seara... Intrară... Elveţianul dela poartă, servitorii, nimeni nu îndrăzni să-i oprească, văzându-i că intră în casă cu atâta siguranţă.

„Se urcară la etaj, trecură prin saloane... pretutindeni nu întâlniră pe nimeni. Deodată, zăriră o lumină la capătul unui coridor. Inaintară în vârful picioarelor, deschiseră o uşă... şi deodată se găsiră în faţa unei femei, aproape goală. Aceasta, văzându-i, scoase un ţipăt şi rămase încremenită!...

— Săraca... Presidenta era, chiar?

— Da, răspunse ducele... Intr'o clipă fu înconjurată de cei patru ofiţeri, cari o îmbrăţişară şi o pipăiră, făcându-i cele mai ispititoare propuneri...

— De ce n'a chemat pe cineva, într'ajutor?

— Era paralizată de uimire... In cele din urmă şi-a revenit şi-a început să tragă de cordonul clopoţelului...

— Ce caraghios trebuie să fi fost!

— Soţul, servitorii, sosiră în goană... A fost un scandal groaznic, prezidenta leşină... In cele din urmă cei patru ofiţeri plecară, scuzându-se, iar bunul preşedinte avu gentileţea să le dea adresa D-tale.

— Dar nici n'au venit pe aici...

— O să vie ei într'o bună zi. Dar ca să revenim la președinte, te pot anunța că acesta a hotărît să-și schimbe numele.

— Cuminte din partea lui.

— Numele lui actual e d. de Villemure. Și nu mai e președinte d'Alencon, pentrucă a căpătat o fermă.

— Ei, atunci totul merge strună, ce mai vrea!

Vendome își consultă ceasul, în formă de cruce latină.

— Uite, ne pierdem vremea pălăvrăgind și cu cu totul pentru altceva am venit.

— Despre ce e vorba?

Prințul păru puțin cam încurcat.

— O fi vorba, poate, despre vreun cotilion...

— Ai ghicit... Filloza, am nevoe de tine... Chestia-i foarte delicată... Am întâlnit, de vreo câteva ori, la Palat, un copil adorabil.

— La Palat? Ei, atunci o să ne fie foarte ușor!...

— Te înșli, nu e ce crezi tu... Fata e din Lyon, iar tatăl ei, văduv, e ofițer în retragere: venise la Paris, cu fiică-sa, pentrucă auzise că Ducele d'Orleans fusese numit Regent.

„Pe vremuri fusese căpitan în subordinele Regentului și nădăjduia, acum, să capete vreo pensioară.

„Venind la Paris, solicită o audiență și astfel îl putui vedea, atât pe el, cât și pe fată.

— Și v'ați îndrăgostit de ea?

— Până peste urechi, mărturisi bătrânul. Și dacă ai ști ce frumoasă e!... 18 ani numai, e [illegible]nată, răpitoare!

— Monseniore, deveniţi liric!

— Ce gură... ce buze... ce dinţi...

— Aţi căzut pe „bec", Monseniore...

— Sunt nebun, Fillona... O vreau... Fă tot ce ştii, dar vreau să fie a mea...

— Nu ştiu cum aşi putea-o recunoaşte...

— Aşteaptă... Tatăl ei primi, în sfârşit, o invitaţie la Palat, dar trecură luni de zile şi audienţa solicitată nu se ivi. Se întoarce la Palat, însoţit mereu de fiică-sa, dar tot degeaba. Acum e bolnav, la pat şi n'are o leţcae.

— Şi fiică-sa?

— Continuă să solicite, zadarnic, o audienţă.

— Ştiu destule acum, Monseniore şi repet că nu va fi greu!

— Crezi, Fillona? se bucură bătrânul.

— Sunt sigură!... Când vreţi s'o primiţi pe frumoasa din Lyon?

— Cum... s'o primesc... la mine?

— Da... când doriţi? Fixaţi-mi o zi când vreţi s'o primiţi la Dvs. acasă!

Ducele se sculă în picioare, turburat.

— Te înşeli, fetiţo... Incercările tale vor fi zadarnice...

— Ei, aţi fixat ziua? întrebă ea, impasibilă.

— Astăzi e Luni... crezi că s'ar putea pe Joi?

— Joi după amiază, fata va fi la Alteţa Voastră acasă... Cum o chiamă?

— Mariana Lisereau... Locuieşte în strada Prouvaires la văduva unui armurier.

PARTEA II-a

O INTRIGA SUB REGENȚĂ

CAP. I

M a r i a n a

Palatul Regal nu era departe de locuința Antoninei.

Tocmai traversa piața, când se auzi strigată. Era Pomage.

— Mă duceam spre D-ta, frumoasă D-nă...

— Te-am oprit să vii pe la mine.

— Și nu știu dece, odată ce nătăfleața aia de bărbat al D-tale e departe.

— Mă vizitează lume foarte bună și d'aia.

— Totuși, voiam să te văd înainte de a părăsi Parisul pentru o altă garnizoană...

— Unde pleci ?

— Incă nu știu...

Fiindu-i teamă să nu fie văzuți de Buvat, Fila și sergentul intrară într'o cafenea din apropiere

Localul se numia „Cafeneaua Regenței" nume ce și l-a păstrat până astăzi.

In sală era liniște, deoarece obicinuiții casei, jucători îndrăciți, își vedeau nestânjeniți de partidele lor.

Sostene și Antonina nu-i luară în seamă și discutară, fără să se ocupe de anturaj.

— Dracu să-i ia pe cei îndrăgostiți! strigă deodată un jucător. Pălăvrăgiala lor îmi turbură calculele!

Sostene se și sculase în picioare să pedepsească pe obraznic, dar Fillona îl potoli.

— Stai liniștit... nu vreau să provocăm scandal...

— Păi nu-i local public, aici?

Vru să se repeadă spre provocator, dar Antonina îl reținu de braț.

— Vrei să mă superi? îl întrerupse ea, răsfățându-se. Mai bine ași face să plec, pentrucă am o întâlnire la Palatul Regal...

— O întâlnire?

— Da... cu ducesa de Phalaris, răspunse ea surâzând.

— Iubonica Regentului?

— Vrea să se sfătuiască cu mine, cum ar putea să se îmbrace mai bine, ca s'o pue în umbră pe Florence, faimoasa dansatoare dela Operă.

— Pii, câte femei are Regentul ăsta, suspină Ramage.

— Tocmai și deaceea e greu să le împace pe toate femeile astea geloase.

— Și când o să te revăd? gemu sergentul.

— Te înştiinţez eu.

Şi Fillona plecă, lăsându-l pe Sostene foarte supărat.

Intră în Palat, traversă, nestânjenită, saloanele, dar trebui să-şi tragă un voal peste faţă, fiind o personalitate prea cunoscută de toţi aceşti gentilomi cari împânzeau sălile. Deodată, în sala de aşteptare, zări, într'un colţişor, o fată foarte drăguţă, cu aerul trist şi gânditor.

Când, întrebând pe un aprod, află cine e, se grăbi sa se aşeze lângă dânsa.

La un moment dat, Antonina schiţă o tresărire, foarte bine jucată.

— Nu mă înşel... nu sunteţi Dvs. D-ra Mariana Lisereau, fiica Domnului Căpitan Lisereau?

— Intr'adevăr, D-nă, răspunse tânăra fată, uimită.

— Doamne, ce bine-mi pare că te văd, răspunse Fillona luându-i mâinele. Sunt mai bine de 12 ani de când am părăsit Lyonul şi uite că te am recunoscut totuşi...

Fata asculta cu uimire.

— Mă cunoaşteţi Doamnă? întrebă ea, însfârşit.

— Dacă te cunosc... Pot să spun că te-am văzut născându-te... Eram o bună prietenă a mamei D-tale. Ce mai face ea? Dar tăticul?

— Mama a murit acum trei ani, răspunse ea, tristă.

— Ce nenorocire. Aşadar, eşti singură?

— Da, cu tata, care aşteaptă un serviciu la Ma-

sagerille regale. Așa i-a făgăduit Ducele d'Orleans.

— Dar ce cauți aici?

Mariana îi povesti, din fir în păr, toată povestea ei.

— Vai, făcu spioana, nu mă miră deloc că v'a uitat Regentul, trebuie doar să-i reamintească cineva că-i așteptați audiența făgăduită...

— Nu cunosc pe nimeni. N'avem nici prieteni, nici ocrotitori.

— Lasă... o să mă ocup eu de D-ta.

— Vă voi fi recunoscătoare, Doamnă.

— Să nu vorbim de asta. Vino la mine într'una din zile: Sunt D-na Fillona; strada St. Honoré, magazinul „La pana de struț".

Peste trei zile, Antonina auzi o bătaie în ușă și Mariana intră în haine de doliu.

— Tata a murit. L-am îngropat astăzi.

— Mititica!

— Am venit deci la D-ta, singura persoană pe care o cunosc la Paris.

Mișcată, fără să vrea, Fillona îi uscă lacrimile și o chemă la masă, dar fata refuză. Prefera să se întindă puțin pe o canapea. Fillona se așeză la masă, cu o rază de triumf în privire.

Dar surâsul i se stinse curând, deoarece un bilet, pus lângă farfurie și semnat „Vendome" o înștiința că din cauza plecărei „să nu mai dea curs planului stabilit".

CAP. II

Montaleon

Mariana, tristă, privia prin fereastră, mişcarea de pe stradă. Deodată, auzi un sgomot îndărătul ei. Se întoarse şi văzu pe pragul camerei, doi gentilomi, cari o priviau cu uimire.

Unul din ei era înalt şi mlădios, foarte distins şi mândru. Celălalt era un abate.

Abatele înaintă, se înclină ceremonios şi spuse:

— Scuzaţi, Doamnă, credeam c'o găsim aici pe D-na Fillon.

— Lipseşte, Domnule.

— Se înapoiază curând?

— Se va înapoia cam târziu.

— Foarte supărător!... Veniam pentru o comandă destinată Curţii din Madrid, cu care e însărcinat prietenul meu, D-l Marchiz de Montaleone, fiul ambasadorului M. S. Catolice la Londra, ataşat şi el ambasadei Spaniei la Paris.

Marchizul se înclină, punând în acest gest un respect şi o nobleţe de o rară distincţie.

— Domnule... bâigui Mariana, D-nei Fillon îi va pare nespus de rău...

— Ei, o să mai revenim noi! Spuneţi vă rog, c'a fost pe aici Abatele de Porto Carerre, secretarul ambasadei spaniole!

Seara, când Fillona se înapoie, orfana o puse în curent cu vizita primită după amiază.

— Porto Carerro, îmi pare rău că n'am fost acasă. Şi zici că era cu...
— Marchizul de Montaleone.
Pronunţând acest nume, o roşaţă subită coloră obrazul fetei. Fillona băgă de seamă, dar nu spuse nimic.
A doua zi, Porto Carerro reveni, dar era singur.
— Nu ţi-ai adus şi prietenul? îl întrebă Antonina.
— A rămas la ambasadă, ca să ia notă de nişte comunicări foarte importante.
— Păcat, aşi fi vrut să-l cunosc şi eu?
— O să vie şi el. Il atrage ceva aici. Am găsit eri aci o fetiţă minunată, care l-a impresionat grozav pe Montaleone.
— E Mariana, o orfană foarte drăguţă şi cuminte.
Porto Carerro isbucni într'un hohot de râs
— O fată cuminte la D-ta?... Bună glumă!...
D-na Guerliche, dorind să schimbe conversaţia, întrebă:
— Sunteţi mulţumit de Buvat?
— Ocrotitul D-tale, surâse abatele. E foarte ordonat, are o mână uşoară şi nu înţelege spaniola.
Plecând, abatele făgădui c'o să revie cu Montaleone.
Reveni peste câteva zile şi Fillona găsi un pretext ca să rămâie singură cu marchizul.
— Domnule... trebuie să vă dojenesc.
— Dece, Doamnă? întrebă marchizul uimit.
— Pentrucă sunteţi foarte seducător.
— Nu vă înţeleg!
— Aţi venit aici pe nepusă masă şi aţi aruncat

turburarea în inima unei tinere fete. Mariana e amorezată de Dvs....

— Mariana?

— Da... Fata pe care ați găsit-o aici mai deunăzi.

Montaleone păru mișcat. O roșață ușoară îi colără obrazul.

— O să vă conving.

Se sculase de pe scaun și cu un gest pofti pe marchiz s'o imite.

— Unde mă duceți, Doamnă? întrebă el, șovăitor.

— Vă e teamă?

Marchizul râse și se execută.

Filona se opri într'un culoar întunecos.

— Bateți la ușa de colo și Cupidon să vă ocrotească!

Femeia fugi, lăsându-l pe Montaleone uluit.

Mai întâiu stătu la îndoială. Nu voia să întrebuințeze acest mijloc brutal, totuși simțea cum ceva nevăzut îl împinge spre ușă. Merse deci spre ușă, apucă butonul de aramă... și ușa se deschise încetișor.

Mariana era acolo. Dormita pe un scaun. Era atât de frumoasă, încât Montaleone crezu că e o zeiță.

La sgomotul ușor făcut, fata întoarse capul, îl recunoscu pe marchiz, scoase un țipăt și se ridică... dar Montaleone era deacum la picioarele ei.

— Iertați-mă, voiam... voiam să vă revăd!

— Dece?

— Pentrucă vă iubesc... De când v'am văzut, nu mă gândesc decât la Dvs.

Şi căzând în genunchi, marchizul acoperi cu sărutări arzătoare, mânuţa ce i se abandona încrezătoare.

CAP. III

Serbare la d. de Malzieux

O săptămână mai târziu, într'o frumoasă seară de Septembrie, D-l de Malzieux dădu în castelul său din Chatenay o serbare, despre care, se spunea dinainte, că va fi o minune.

O mulţime de gentilomi şi scriitori împestriţau salcanele lui Malzieux. Cea mai sărbătorită părea să fie Ducesa du Maine, dar aceasta părea foarte preocupată.

Deodată apăru un valet, care anunţă cu voce răsunătoare:

— Excelenţa Sa Prinţul de Cellamare, ambasadorul Spaniei! D-l Marchiz de Pompadur!..

Malzieux se repezi înaintea noilor veniţi. Toate privirile se îndreptară spre ambasadorul Spaniei, dar nimeni nu băgă de seamă fulgerul ce sclipi în ochii Benedictei.

— Iertaţi-ne că ne înfăţişăm atât de târziu, spunea ambasadorul. Am avut un accident în drum.

— Nădăjduiesc că nu grav? întrebă stăpânul castelului.

— A scăpat o roată... din fericire, însă, iată-ne! Cei vechi continuă prinţul râzând, prevesteau că asemenea accidente înseamnă că se vor încurca iţele,

Cu toate astea cu nădăjduiesc că vom petrece foarte bine la Dvs.

Malzieux râse şi toată asistenţa îl imită.

Singură Ducesa tresărise la vorbele lui Cellamare. Nu era, oare, o prevestire pentru dânsa?

Trebui să se stăpânească, pentrucă Malzieux se apropia tocmai de ea, însoţit de prinţ.

— Ducele de Giovenazzo, Prinţ de Cellamare!

Prinţul făcu o plecăciune adâncă, deşi era destul de gras. Avea aproape 60 de ani şi nu-şi trăda de loc origina sa napolitană.

— Doamnă, spuse prinţul, când prietenul meu Pompadur mi-a spus că voi avea cinstea să vă cunosc şi pe Dvs. am simţit cea mai vie dorinţă de a veni aici... Am auzit atâtea despre Alteţa Voastră...

— Prinţe, voi fi fericită să vă număr de astăzi, printre adoratorii mei.

— Aşa-i, strigă D-l de Laval, faceţi din D-l de Cellamare cavaler al ordinului Albinei.

— Va fi pentru mine o mare cinste, căci ştiu, Doamnă, că acest ordin e unul din cele mai căutate.

— Sunt recunoscătoare D-lui de Laval că mi-a sugerat ideea asta, căci nimeni nu e mai demn de cât Dvs. să-l poarte!

— Cred însă, interveni Malzieux, că ar trebui să se lămurească mai întâiu, Domnului Ambasador, ce obligaţii are acela care aspiră la o asemenea cinste!

— Instruiţi-mă, deci, făcu prinţul.

— Acest ordin, începu Malzieux, a fost instituit cu prilejul căsătoriei Alteţei Sale Regale. Regula-

mentele sunt foarte aspre și obligă pe membri să poarte ins gnele întotdeauna când se află la Sceaux. Ofițerii sunt în număr de 39, aleși de D-na Ducesă.

— Și insigna?

Consistă dintr'o decorație atârnată de gât. Pe partea cealaltă decorația are gravată pe ea o albină. Deviza ei...

— In calitate de italian, mă interesează deviza...

— Iat-o: „PICCOLA, SI ME FA PIU GRAVILE FORITE". (Micuță, dar rănile ei sunt grave).

— Foarte drăguț, exclamă ambasadorul. Sunt convins că deviza e riguros adevărată.

— Așadar, țineți să deveniți ofițer al ordinului Albinei?

— Doresc mai mult ca oricând. Și mă oblig să respect toate condițiile...

— Atunci, ordinul vă va primi luna viitoare, la Sceaux și va auzi angajamentul Dvs; de cavaler.

Toată asistența aplaudă.

— Doamnă, strigă Pompadur, cu acest prilej veți reînvia „Nopțile din Sceaux".

— Da... da... o „noapte"! strigară câțiva.

— O „mare noapte"! întări Laval.

— De acord... D-l de Cellamare va fi „Regele Nopții".

Bucuria invitaților era foarte mare. Știau ei ce înseamnă o noapte de petrecere la Castelul din Sceaux.

CAP. IV

„O noapte la Sceaux"

O noapte caldă, splendidă, favoriză serbarea ducesei. O mare mulţime de gentilomi, furnicau printre saloanele castelului şi aleele întunecoase ale parcului.

Cellamare apăru escortat de Marchizul de Pompadur şi Ducele de Richelieu, atunci în vârstă de 22 de ani, foarte celebru însă din cauza cuceririlor sale amoroase şi a spiritului său strălucitor şi aventuros.

Contele de Laval asigura că Richelieu n'ar şovăi să intre în conspiraţie, căci nu-l prea iubea pe Regent, deşi curta pe D-ra de Valois, una din fiicele lui.

Ducesa îl acapară pe ambasadorul Spaniei şi îi făcu onorurile de gazdă. Mai târziu, fu admis cavaler al Ordinului Albinei şi pronunţă jurământul de rigoare:

— Pe albinele muntelui Hymette, jur credinţă şi ascultare conducătoarei ordinului; jur să port toată viaţa decoraţia Albinii şi să urmez statutele ordinului atâta timp cât voi trăi.

Ducesa îi înmână decoraţia.

După ce se jucă o piesă de teatru şi lumea se amuză cu un joc de artificii, Ducesa luă loc pe o bancă, pe una din aleele parcului. Cellamare era cu ea.

Laval, Malzieux, D-ra de Launay şi Pompadur, veghiau ca nimeni să nu se apropie de ei.

Benedicta ştiu să conducă discuţia astfel, încât peste puţin Cellamare auzia, cu gura cascată, toate necazurile ei; jignirile ce i se aduseseră, mărturisi ura ce o purta Regentului şi ce sete de răsbunare o chinuia.

— Acum, prinţe, v'am spus totul. Nu-mi rămâne decât să vă întreb dacă sunteţi gata să mă secondaţi?

— Dar cum aş putea, oare?

— Iată, răspunse ea, fremătând. Inştiinţaţi-l pe regele Dvs. şi pe Cardinalul Alberoni că suntem gata să-l servim. Oferim Regelui Spaniei, regenţa regatului francez pe tot timpul minorităţii lui Ludovic XV.

— Şi pe Ducele de Orleans? întrebă ambasadorul uluit să audă asemenea declaraţii.

— Il vom desfiinţa.

— O crimă, strigă Cellamare, înspăimântat.

— Nu, o simplă răpire... Dacă îl ştim pe Regele Spaniei alături de noi, lucrăm fără zăbavă.

— Cum?

Ducesa încruntă din sprincene. Inţelese că ambasadorul afla totul dela dânsa, fără ca să ia vreun angajament. Se hotărî, însă, să-i spună totul.

— In clipa de faţă, prieteni devotaţi străbat Franţa, pentru a recruta partizani. Suntem siguri de sprijinul unei mari părţi a Parlamentului. Memes, primul preşedinte e deasemenea cu noi.

— Şi altceva?

— D-l de Laval, fost ofiţer, are multe prietenii în armată. Cunoaşte mulţi nemulţumiţi şi s'a hotă-

rit să-i câştige cauzei noastre. Deasemenea, Ducele de Richelieu a făgăduit sprijinul regimentului său din Bayonne.

— Asta-i totul?

— D-l de Polignac se află acum în Bretania, unde toţi nobilii şi marii funcţionari, răspund cu bucurie la chemarea reprezentantului nostru.

— Perfect.

— Şi printre clerici e o mare mişcare în favoarea noastră.

Cellamare rămase gânditor...

— Ei bine, monseniore, ce hotărîţi?

Cellamare ridică capul.

— Doamnă, nu v'am jurat mai adineauri supunere, devotament şi credinţă?

— Prinţe, chestiunea e prea serioasă... Pot conta pe Dvs?

— Desigur.

Benedicta se ridică de pe bancă, plină de bucurie.

— Prinţe, sunt încântată!

Intinse mâna ambasadorului, care o duse spre buze, sărutând-o respectuos.

Laval, Malzieux şi Pompadur, cari se apropiaseră, fură puşi în curent cu cele întâmplate.

— Evident, Doamnă, spuse prinţul, nu vă pot făgădui de pe acum consimţământul Regelui Spaniei, dar vă asigur că un mesager va pleca fără întârziere spre patrie.

— Mulţumesc, Prinţe... Dar mai am o rugămin-

le... Aş vrea ca mesagerul D-tale să-i ducă regelui, vărul meu, o scrisoare din partea mea...

Cellamare se înclină.

— Mesagerul meu se va înfăţişa mâine la Dvs.

— Sunteţi sigur de el?

— D-l Baron Blaise de Walef e un gentilom în care am toată încrederea, deoarece, de multe ori, l-am însărcinat cu misiuni delicate.

— In acest caz, D-l de Walef va fi binevenit.

CAP. V

Intâlnirea

Cellamare, se înapoie la Paris, în grabă.

După amiază, un călăreţ se prezentă la Castel. Era Walef.

Ducesa îl primi imediat. Laval şi D-ra Launay asistau la convorbire.

— Domnule, îi spuse Benedicta cu importanţă, vreau să vă încredinţez o scrisoare destinată M. S. Catolice şi Cardinalului Alberoni.

— Va ajunge cu siguranţă, în mâinele Lor.

Baronul, deşi băştinaş din Liege, era în serviciul Spaniei, fiind o fire foarte aventuroasă.

Aparţinea miliţiei secrete a jesuiţilor şi era foarte devotat Cardinalului Alberoni.

— Am primit ştiri din provincie, spuse Laval, după plecarea baronului. Cauza noastră este îmbrăţişată cu căldură de toată lumea.

— Întotdeauna am fost sigură că nobilimea din provincie nu-l iubește pe Regent.

— Și Ducele de Richelieu face parte din conjurație.

— E sigur? întrebă ducesa, cu oarecare îndoială.

— Nu încape discuție! D-ra de Valois nu-l prea iubește pe Ducele d'Orleans, tatăl ei.

— Îți mulțumesc, Laval, de activitatea pe care o depui...

— Și când veți vizita locuința St. Honoré, pe care am închiriat-o pentru Dvs.?

— Voi veni într'una din zile.

Ochii lui Laval scânteiară.

— Voi convoca acolo, în acea zi, pe toți partizanii noștrii...

— N'avem motiv să ne grăbim.

Laval își mușcă buzele și o expresie de tristețe i se așternu pe față.

— Launay, fii bună și comunică-i lui Malzieux că doresc să-l văd mâine seară!

Tânăra fată înțelese că Ducesa vrea să rămână singură cu Laval și părăsi camera.

— Ce te-ai bosumflat așa, prietene?

— Sunt desnădăjduit... Nu mă pot apropia de Dvs...

Ea îl întrerupse cu un hohot de râs.

— Mă vezi, doar, în fiecare zi! Și acum... nu suntem împreună?

— Vă văd... dar întotdeauna în prezența altora. Mi se pare, uneori, că...

— Isprăvește... de ce te-ai oprit?

— ...fugiți de mine!

— Prea le vezi în negru. Dar, stau și mă gândesc dacă n'ar fi mai bine, înainte de convocăm partizanii, să-mi dau seama, eu, mai întâiu, ce fel de locuință ai găsit...

Laval tresări.

— Vrei să mă aștepți mâine, acolo?...

Laval căzu la picioarele Benedictei.

CAP. VI

Indrăgostitul

Locuința închiriată de Laval se afla, nu departe de casa Fillonei. Laval încercase s'o mobileze cât mai elegant și reușise aproape. Nu uitase nici un amănunt: deasupra unei sofale se afla o oglindă aidoma aceleia a Benedictei, din Castelul dela Sceaux.

Il costase mult această fantezie, dar știa că ducesei îi va face plăcere.

Era o după amiază de Octombrie. In așteptarea ducesei, Laval, străbătea camera de colo până colo, făcând mii de kilometri.

Deodată se auzi clopoțelul și Laval se repezi la ușă, dar trebui să facă un pas înapoi, atât de uimit era. Inaintea lui se afla un gentilom de talie mijlocie, dar atât de delicat și drăguț, încât ai fi spus că e vreun paj dela Curte.

— Ce doriți? se bâlbâi el.

Tânărul închise ușa cu grijă și [illegible] foarte curajos, în casă.

Laval îl urma din ce în ce mai uimit, neştiind ce să creadă.

— Tinere, nu vrei să-mi spui odată ce vrei?

Vizitatorul se opri în camera unde se afla oglinda. Nu putuse să-şi reţină un strigăt de surpriză.

Se întoarse spre Laval, îl privi lung şi acesta nu-şi putu reţine, la rândul lui, un strigăt:

— Doamnă, Dvs. sunteţi!

Benedicta isbucni într'un hohot vesel de râs.

— Dacă nici D-ta nu m'ai recunoscut, e semn că deghizarea mea e foarte bună!

Laval nu-şi mai deslipi ochii de pe femeia pe care simţea c'o iubeşte din toate ascunzişurile sufletului său.

— Deaceea m'ai chemat aici... ca să taci ca un peşte?

— Iertaţi-mă!

— Nu-ţi pare bine că am venit deghizată?. Ţi-ar fi plăcut mai mult să vin în costumul meu obicinuit?

Laval nu ştia ce să răspundă. Costumul acesta bărbătesc îi răpia toată îndrăzneala şi-i punea dragostea pe fugă.

— Iţi mulţumesc că te-ai gândit să mobilezi apartamentul cu mobile atât de drăguţe.

Vocea ei suna blând şi linguşitoare. Laval se simţi turburat.

— Când sunt singur, aici stau şi fiecare colţişor, fiecare lucru, îmi vorbeşte de Dvs.

Ducesa se lăsă să cadă pe o canapea

— Nebunule!

— Nebunia mea mi-e dragă! Ea îmi ascunde trista realitate... dar grație ei, mă aflu acum lângă Dvs.

— Conte, spuse Benedicta, turburată.

El îngenunchie înaintea ei.

— Fiți milostivă cu această nebunie!..

— Mă iubești, așadar, atât de mult?

— Mă îngrozesc uneori de patima asta a mea! Pentru mine, însă, Doamnă, nu puteți face nimic.. și chiar dacă ați putea... n'ați vrea-o!

— Conte, ți-am dat cuvântul meu și voi ști să-l respect.

Laval voi să se repeadă asupra mâinelor ei și să le sărute, dar deodată se auzi clopotelul dela intrare.

— Cine poate să fie? suflă ducesa.

— Nu știu.. dar nici nu mă duc să deschid!

— Poate e vreo comunicare importantă?

— Să văd, atunci. Rămâneți aici, nimeni nu va intra.

Benedicta încercă să tragă cu urechea, dar nu auzi decât un schimb nelămurit de cuvinte.

Peste câteva minute Laval reapăru.

— Un trimis al Ducelui de Richelieu.

— Referitor la ce?

— La Baronul de Walef.

— Mesagerul ambasadorului?

— Richelieu mă sfătuiește să mă păzesc de acest om care aparține jesuiților și care, în consecință, e în mâna Congregaților...

— Deaceea nu prea aveam încredere în acest baron.

— Ce-i de făcut? Scrisorile Dvs. sunt în drum spre Madrid.

— A plecat eri dimineață... Mai poate fi ajuns.

— Mesagerii lui Cellamare nu-și pierd timpul pe drum. Walef e un bun călăreț și are un avans de două zile.

— Conte... trebuie să-l ajungi pe acest om!

— Doamnă, îl voi ajunge, răspunse Laval, înclinându-se.

— Trebuie să pui mâna pe scrisorile mele...

— De bunăvoie sau cu forța?

— N'are importanță.

— Bine, Doamnă, vă voi aduce scrisorile.

— Doamne, totul mergea atât de bine și uite acuma... Conte, dacă le reiei...

Il privi cu o astfel de expresie, încât era cu neputință să nu înțelegi.

El îngălbeni, roși... și spuse cu un ton dureros:

— O voi face pentrucă Dvs. o doriți! Numai pentru asta!

Benedicta roși. Inţelese că Laval îi ghicea jocul.

— Du-te, prietene, îi spuse ea surâzând și voi ști să-ți arăt recunoștința mea.

Ea mâzgăli la repezeală câteva cuvinte și sigilă plicul pe care îl încredință contelui.

Contele luă plicul, îi încredință cheile apartamentului și vru să părăsească odaia, dar se auzi chemat de ducesă:

— Conte, nu vrei să-mi dai mâna?

Ea îi întinse mâna, pe care Laval o sărută cu respect.

Apoi ieşi în grabă.

Rămasă singură, Ducesa privi mobilierul din cameră şi surâse batjocoritor:

— Sărmanul Laval!..

CAP. VII

Ziua ghinioanelor

Pe şoseaua ce ducea spre Poitiers, câţiva călăreţi goniau pentruca noaptea să nu-i prindă pe drum. Caii lor, plini de spume, arătau că făcuseră, până acolo, o lungă călătorie.

Ceva mai în urmă, doi călăreţi încercau zadarnic să îmboldească caii să fugă ceva mai repejor.

— Serpelet, calul tău nu te mai poate ţine mult timp.

— Turbez când îl văd pe al Dvs. Monseniore, că se ţine mai bine.

— De-am putea cel puţin să ajungem la vreun han. Câteva ore de odihnă şi puţin ovăz, i-ar mai întrema.

— Vorbiţi de un han şi eu nu ştiu unde ne aflăm...

— Cred că suntem aproape de Chatellerault.

— Ştiţi, Monseniore, că am făcut peste 75 de leghe în 5 zile?

— Ori am călărit, ori la loc comanda! Păcat însă că aceia pe care îi urmărim mai au un avans de o zi!

— Ii ajungem noi.

— Nădăjduiesc.

— Ia priviţi la dreapta, monseniore... Par'car fi niște lumini?

— O fi vreun cătun.

— E şi timpul. Sărmanul meu Jonas n'o mai poate duce.

Calul par'că înţelesese că e vorba de dânsul, căci necheză şi tremură din toate mădularele.

— Să ne oprim, Serpelet... ca să mai răsufle caii.

In întunericul amurgului începuseră să se zărească conturul câtorva căsuţe.

Cei doi călăreţi se opriră înaintea unei porţi.

— Băete, întrebă gentilomul pe un rândaş, ne-am putea odihni câteva ceasuri aici?

— Da, Seniore... vă voi da cu şomoiogul pe cai şi le voi da de băut.

In acest moment un om apăru din fundul curţii.

— Iată-l şi pe jupânul Berold, anunţă rândaşul.

Gentilomul îl salută foarte curtenitor:

— Iertaţi-mă că am pătruns astfel în curtea Dvs. dar caii sunt sleiţi de puteri şi nu mai pot înainta. Sunt Contele Laval.

La acest nume, fermierul făcu o plecăciune adâncă:

— Sunt fericit că umila mea căsuţă primeşte un membru al ilustrei familii de Montmorency. Tatal meu a servit sub conetabilul iar bunicul meu a servit sub Henri II, care fu decapitat de Cardinalul Richelieu...

— Văd că întâmplarea m'a călăuzit foarte bine, spuse Laval, vesel.

— Rog pe Senioria Voastră să intre, Veți putea să rămâneți peste noapte aici...

— E cu neputință. Peste două ore trebuie să plecăm.

Fermierul păru mâhnit.

— E ziua ghinioanelor. Azi după amiază s'au oprit la mine doi călăreți. Caii erau plini de spumă și deabia se țineau pe picioare...

Laval tresări.

— Le am oferit adăpost, dar au plecat peste două ore în goana cea mai mare.

— Doi călăreți? Cum îi chema?

— Nu știu...

— Unul din ei nu era înalt, puternic și bărbos?

— Ba da...

— Vorbia cu un accent străin...

— Accent flamand... am băgat de seamă pentru că am luptat și eu în Flandra.

— Și când au plecat?

— Cu o oră înainte de a veni Dvs.

— Atunci trebuie să plec și eu fără să mai pierd vremea.

— Dar caii?

— Plec singur. Valetul nu mă poate urma din cauza calului lui, dar al meu mai poate face câteva leghe, încă.

Și contele se repezi spre grajd.

Zefir, calul contelui mânca cu lăcomie o bună măsură de ovăz, stropit cu vin roșu.

— Băete, porunci contele, pune-i repede șeaua!..

(*)

— Săracul de el, spuse rândașul, privind calul cu milă.

Trase de căpăstru, dar calul se împotrivi, prea-i plăcea ovăzul.

— Aide, Zefir, am nevoe de tine!

Calul ciuli urechile, își privi stăpânul cu niște ochi înțelegători și se lăsă înșeuat.

— Monseniorul pleacă? întrebă Serpelet uimit.

— Da... dar tu rămâi aici.

— Nu, stăpâne, nu vă pot lăsa singur.

— Animalule, calul tău nu te mai poate servi, ia te uită la el: s'a culcat fără să mai mănânce.

— Oi mai găsi eu pe aici vreun cal odihnit...

— Degeaba! O să mă faci să pierd timpul.

Laval sări în șea.

— Dacă o să fie așa cum cred eu, peste două o fi ajung și apoi revin aici. Dacă însă nu mai vin astă noapte, să știi că sunt la hotelul Regele Carol Martel din Chatellerault, unde să vii să mă cauți mâine dimineață.

Și Zefir o sbughi în galopul cel mai mare.

Deodată Serpolet auzi vocea jupânului Berold:

— Dacă D l Conte de Laval aleargă după diavolul acela uriaș de flamand, e neprevăzător din partea lui c'a plecat singur!

CAP. VIII

Cei doi adversari

— Haide, Cristobal, porunci o voce aspră.

— Dobitocul o să cadă, domnule. Mai bine descalec decât să mă prindă sub burtă...

— Te ucid, dacă faci asta.

Era atât de amenințător, încât servitorul nici nu mai crâcni.

La fiecare pas, calul părea că se prăbușește la pământ.

Nici calul stăpânului nu părea mai breaz.

— Santa Madre! morrăi deodată gentilomul.

Calul său se poticnise de o piatră și căzuse în genunchi. Degeaba încercă să-l ridice.

Descălecă, înjurând și cu nenumărate lovituri de cravașe, reuși să-l ridice în picioare. Seervitorul râdea pe sub mustață.

— Nu mai ajungem astăseară la Chatellerault.

— Și mie mi-e teamă de asta. Domnule Baron... Uite c'a venit și noaptea. Mai bine rămâneam la ferma aceia.

— Tâmpitule, ciee ți-a cerut părerea?

„Tâmpitul" tăcu dar nu se putu opri să nu râdă, văzând încercările desnădăjduite ale baronului, de a încăleca. De câte ori se apropia de cal, acesta, da îndărăt și nu se lăsa încălecat.

— Cristobal, apucă l de căpăstru.

Servitorul ascultă și peste câteva minute, gentilomul putu să răsufle în șea.

Drept răsbunare, calul începu să alerge, lovit de streche, par'că.

— Domnule!

— Ce-.?

— Am auzit cai nechezând îndărătul nostru.

[illegible] vântul aduse un nechezat la care răs-punse și calul baronului.

— Bine că e noapte, căci dacă ar fi fost ziuă, m-ar fi fost rușine să fiu văzut călare pe o astfel de mârțoagă!

Sgomot de copite potcovite ajunse curând la urechile celor doui.

— După copite, nici calul care vine după noi nu pare să fie mai breaz.

— Taci, idiotule, dece atragi atenția asupra noastră? Ascunde-te în șanț.

Amândoi se ascunseră în șanț.

— Vine un singur călăreț, suflă servitorul.

— Poate să fie și o sută. Lasă-l să treacă.

Noul sosit, văzând două umbre la marginea șoselii, se apropie de ei.

— Mă rog, întrebă el cu o voce limpede și sonoră, nu sunteți, oare, Dvs; aceia pe cari îi caut?

— Pe cine căutați?

— Pe Baronul Blaise de Walef.

Celălalt tresări.

— Vei fi având motive [illegible] mâi incognito, dar totuși eu te-am recunoscut.

— Și unde m'ai văzut, mă rog?

— La Sceaux.

— Cine sunteți, Domnule.

— Contele de Laval.

Baronul păru mirat. Șovăia totuși...

Se apropie de conte și-l privi cu atenție.

Laval își scoase fetrul și salută curtenitor:

— Cred că mă recunoașteți?

— Da... Dar ce doriți?

— Duceți cu Dvs. două scrisori confidențiale, a-

adresale Regelui și Cardinalului Alberoni? Pentru motive cari nu vă privesc, persoana care vi le-a încredințat, dorește să reintre în posesia lor... De aceia alerg după Dvs. de 4 zile...

— Așa dar, vreți scrisorile îndărăt?

— Citiți vă rog, scrisoarea asta...

Scoase o scrisoare sigilată, din tunică și o întinse baronului, care exclamă batjocoritor:

— Credeți c'o voi citi aici? La Chatellerault, cu o lampă luminoasă în față, da... aici nu!

— Ar fi cam greu, atunci.

— Dece mă rog?

— Pentrucă armăsarul meu nu mă mai poate duce până la Chatellerault.

— In cazul acesta, păstrez scrisorile.

Contele simți că începe să se supere,

— Domnule, luați notă că nu mă pot duce până la Chatellerault... iar pe de altă parte am nevoe de scrisori imediat.

— Și eu nu vi le voi da decât atunci când mă voi convinge că într'adevăr sunteți persoana care trebuie să le preia.

— Mă cunoașteți și știți foarte bine că sunt om de cuvânt?

— Nu mă încred nici în tatăl meu.

Laval înțelese că Walef nu va ceda.

— Domnule, servitorul Dvs. are cremene și un amnar. Ar ajunge să vedeți sigiliul.

— Insistați foarte ciudat. Asta deabia mă face să nu mă despart de scrisorile ce le am asupra mea.

— Atunci o să mă oblgaţi să întrebuinţez mijloace mai puţin curtenitoare.

— Trebuie să cred că mă ameninţaţi?

— Nu vă înşelaţi deloc, răspunse contele rece, scoţându-şi sabia din teacă.

Walef râse dispreţuitor.

— Şi dacă n'aş avea poftă să mă bat?

— V'aşi sili.

— Da? Şi cum, anume?

— Spunându-vă că sunteţi un laş şi un murdar aventurier pe care îl bănui de trădare!

Walef făcu un gest violent, dar se stăpâni.

— Pleacă imediat şi fii sigur că ne vom revedea!

— Glumiţi cred! Credeţi că pot fi înfricoşat cu înjurături.

— Pe onoarea mea de gentilom îţi jur că ne vom revedea.

— Chestiunea trebuie lămurită imediat!

Walef devenise furios.

— Vreţi să vă ucid?

— Am aceeaş intenţie.

— Eşti nebun, strigă baronul şi îşi înfipse pintenii în burta calului. Animalul făcu o săritură strașnică şi o luă la goană. Cristobal încercă să-l urmeze.

Laval îşi repezi armăsarul pe urmele baronului. Începu o urmărire de nedescris.

Burta calului lui Walef era roşie de sânge. Loviturile de biciu picau cu nemiluita.

Zefir galopa, întărâtat doar de vocea stăpânului.

Cât despre Cristobal, văzând că nu-i poate urma, luă o hotărîre foarte cuminte: se opri.

Deodată calul baronului se prăbuşi la pământ. Walef se degajă uşor, dar o înjurătură cruntă îi scăpă de pe buze. Laval era deacum lângă dânsul, cu sabia goală în mână.

— In gardă, strigă contele.

— Păzeşte-te, atunci!

În umbra nopţii începu un duel groaznic.

Walef părea un bloc de piatră pe care nu-l poţi mişca din loc. Gentilomul francez înţelese că poate birui numai graţie d băciei sale.

Dela primele încrucişări, lama contelui atinse adânc pumnul baronului, care totuşi continuă să dueleze, deşi mâna trebuia să-l doară straşnic.

Laval ridică sabia şi făcu un pas îndărăt.

— Sunteţi rănit... Daţi-mi scrisorile şi scăpaţi cu viaţă.

— Niciodată.

— Vreţi să mă siliţi să vă ucid?

— Fă-o, dacă poţi!

— Incăpăţânatule!

Şi lupta reîncepu.

— Dar ce se petrece acolo? se auzi vocea lui Cristobal.

— Ajutor! strigă baronul.

— Frumos, îţi chemi servitorul în ajutor. Eşti mai laş decât credeam.

— Jigneşte-mă cât vrei, dar scrisorile tot nu le capeţi.

— Vom vedea!

Și Laval atacă cu o furie de nedescris.

— Cristobal !... Repede !...

— Unde sunteți, monseniore ?

— Aici... în fața ta...

Servitorul descălecă, înconjură pe cei doi adversari și veni în spatele stăpânului său, care, duelând, îi șopti :

— Nu mai pot... sunt rănit...

Servitorul începu o operație ciudată pe care Laval, fiind întuneric, n'o văzu. Deodată o lumină găuri întunericul. Răsună o detunătură, se auzi un strigăt și Laval căzu pe spate.

Servitorul trăsese asupra contelui, cu pistolul. Laval atins în plin piept, scăpase sabia din mână, rămânând neînsuflețit.

— Bine ochit. La drum, acum !

— Puteți să vă țineți în șea ?

— Da... Trebuie să ajungem neapărat încă în această noapte la Chatellerault.

Baronul privi cu compătimire calul său, care avea un picior fărâmat, merse spre Zefir, îl apucă de frâu și cu ajutorul lui Cristobal, se urcă în șea. Peste puțin, cei doi călăreți dispărură în noapte.

Spre miezul nopții, cineva se opri pe șosea.

Era Serpolet, care neliniștit de soarta stăpânului său, părăsise casa lui Berold, călare pe Jonas.

Văzând animalul rănit, Serpolet îl examină compătimitor, dar în aceeaș clipă i se păru că aude un gemăt.

Bravul servitor se îndreptă, pe pipăite, spre lo-

lui de unde i se păruse că aude gemetele şi descoperi trupul stăpânului său.

— Blestem! Ticăloşii l-au ucis!...

Il ridică încetişor, îl întinse pe şeaua lui Jonas, apucă armăsarul de căpăstru şi cu paşi mărunţi se îndreptă spre Chatellerault.

Spre orele trei de dimineaţă, el ajunse, însfârşit, la Hotelul Regele Carol Martel.

CAP. IX

Scrisorile Ducesei

De îndată ce contele fu instalat într'un pat moale şi odihnitor, Serpolet alergă în căutarea unui chirurg.

Medicul, după ce-l consultă, declară:

— Rana e gravă şi trebuie să scoatem glontele... Dar nu trebuie să desnădăjduiţi...

Serpolet era nemângâiat.

Nu-şi părăsia stăpânul nici măcar o clipă, iar de mâncare nici nu se atinse.

Mişcată de acest devotament, frumuşica servitoare îi făcu într'o seară o mărturisire:

— Se vede cât colo că nu eşti la fel ca servitorul celuilalt gentilom.

— Cum ai spus?

— In altă cameră găzduim un gentilom... şi acela rănit, dar servitorul lui mănâncă şi bea cât zece!...

— Un gentilom rănit? Cum arată?

— Înalt, puternic şi bărbos ca Esau.

— Tunete şi fulgere!
— Ce-ai păţit? întrebă servitoarea uimită.
Serpolet se apropie de fată şi o apucă de braţ:
— Frumuşico, oamenii aceştia ştiu că noi ne aflăm aci?
— Nu... Rănitul înjură şi blestemă toată ziua, şi nici nu mă priveşte măcar... Cât despre servitor...
Ea se opri, cu un surâs batjocoritor pe buze.
— El se mai uită la mine... dar eu nu-l pot suferi!...
Serpolet strânse fata în braţe şi ea nu se supără deloc.
— Ascultă, fetiţo... pentru nimic în lume nu trebuie să afle cei doi că şi noi suntem găzduiţi aci.
— Ah! exclamă fata, mirosind o intrigă şi-un bacşiş.
— Sunt vrăjmaşii noştri de moarte. Ei l-au rănit pe stăpânul meu. Şi ştii cine e stăpânul meu?
— Un gentilom foarte drăguţ, deşi are banda aia neagră peste bărbie.
— E un Montmorency! Şi celălalt e un flamand, un trădător în slujba Spaniei... Înţelegi?
— Are aerul unei fiare!
— Cum te chiamă, frumuşico?
— Javetta.
— Javetta, eşti tot atât de drăguţă, pe cât de deşteaptă... Contez dar pe tine!
Serpolet, care era tratat de Laval ca un prieten şi nu ca un servitor, ştia că stăpânul său plecase în urmărirea baronului, pentru a-i relua nişte scrisori. Şi mai ştia şi alte lucruri încă...

Chiar în această cameră de hotel, când voi să-şi desbrace stăpânul, din tunica acestuia alunecase un plic.

Plicul fusese atins de un glonte, care îi sfărâmase sigiliul.

Citise scrisoarea, nu din curiozitate, ci ca să poată afla lucruri cari să-i dea putinţa să-şi ajute stăpânul rănit. Şi scrisoarea D-nei du Maine vorbia tocmai despre două scrisori pe cari trebuia să le recapete cu orice preţ...

Servitorul înţelese toată afacerea. Walef refuzase să-i dea lui Laval scrisorile şi ca să scape de dânsul, încercase să-l ucidă.

Bravul servitor începu să-şi frământe capul ca să găsească un mijloc, prin care să pună mâna pe scrisori.

Fără îndoială că şi găsise un plan, deoarece seara când Javetta pătrunse în cameră, Scipolet o primi cu surâsul cel mai făgăduitor.

— Javetta, copil drag, vino'ncoa! Par'că mi-ai spus că servitorului de alături îi cam place să bea...

— Trage ca un burete.

— O să-i duci îndată mâncarea, nu-i aşa?

— Da, căci întâiu vă servesc pe Dvs.

— Aveţi vreun vin tare de tot?

— Pivniţa noastră e foarte bine garnisită.

— Atunci du-i trei sticle de Anjou, vechiu...

— Păi ziceai că e un bandit, un pungaş...

— Desigur... dar tu nu poţi să înţelegi ce vreau eu, porumbiţo... Şi mai am nevoe de cheia camerei seniorelui.

— Cheia?... Dar ce vrei să faci cu ea?

— Lasă c'am să te lămuresc eu. Te vei face că încui camera și-mi vei aduce mie cheia.

— Dar...

— Ascultă-mă, mititico și șiretul servitor punctă rugămintea cu o sărutare.

— Dar ce vrei să faci cu vinul și cu cheia?

— Vinul e ca să îmbăt omul și cheia ca să pătrund la el. Noi doi avem o chestie de lămurit.

Serpolet apucase fata de mijloc și se uita la ea cu niște ochi de îndrăgostit.

— Du-te, iubito și fă ce ți-am spus.

Javotta aruncă asupra lui niște priviri misterioase și dispăru.

După eșirea fetei, Serpolet se îndreptă spre patul stăpânului său.

Laval sta cu ochii deschiși.

— Monseniore, mă auziți?

Pleoapele rănitului se închiseră de două ori și fața lui păru că se însuflețește.

— Aveți încredere în mine, monseniore... vă veți însănătoși și peste puțin vă voi aduce și scrisorile!

Ochii rănitului sclipiră cu putere și un fior ușor îi străbătu corpul.

Incercă să vorbiască... dar niciun sunet nu-i ieși din gâtlej.

Cineva bătea la ușă. Era Javetta care-i aducea cheia.

In camera vecină, Walef și Cristobal stăteau de vorbă.

— Domnule, nu vreți să gustați și Dvs?

— Lasă-mă în pace.

— Nu vreţi nici să beţi un paharel, măcar?

— Nu, animalule! Mâncă şi bea tu cât vrei! Blestemată rană..

In acest timp, servitorul se aşeză la masă. Serpolet cu urechea lipită de perete, auzi până şi clinchetul furculiţei şi cuţitului.

— Tii, ce mai şuncă!.. Şi vinul.. cred că vine din rai!

Serpolet îşi părăsi postul, deoarece văzuse ochii lui Laval aţintiţi asupra sa.

— Ascultă, şopti acesta.

Auzindu-l vorbind, Serpolet, era cât pe ce să scoată un chiot de bucurie.

— Scrisorile.

— Răbdare! Le veţi avea!

— Adevărat? '

— V'o făgăduiesc! Vă rog doar să vă întoarceţi cu faţa la perete şi să dormiţi fără să vă pese de ceva.

Laval surâse.

Serpolet îşi relua locul, la perete. Trecură multe minute...

Deodată Cristobal începu să vorbească, să râdă, să înjure...

Cuvintele se făceau din ce în ce mai grele, iar limba i se împleticea în gură.

Curând auzi şi pasul nesigur al navarezului. Un scaun răsturnat, un perete lovit, încunoştiinţară pe Serpolet că vinul de Anjou începuse să-şi facă efectul.

Fără sgomot, Serpolet scoase din manta un pumnal lung, a cărui lamă scânteie la lumina candelei, apoi merse spre ușă și o deschise cu multă grijă.

Niciun sgomot, dincolo. Deschise ușa camerei vecine și se strecură prin deschizătură.

Camera era luminată printr'un rest de lumânare ce trona în mijlocul resturilor cinei lui Cristobal.

Intr'un colț, servitorul sforăia de zor, întins într'un fotoliu, cu picioarele răschirate și cu pieptul desgolit.

Flamandul dormia și el, cu nasul la perete.

Serpolet își asigură pumnalul în mâna stângă și se apropie de un scaun pe care erau îngrămădite hainele gentilomului. Pipăi vesta, căută prin buzunare, băgă mâna pe sub căptușală și apucă un pachețel gros, legat cu sfoară.

Tot așa, nesimțit, precum intrase, Serpolet părăsi camera.

Intră în camera lui și se apropie de Laval.

— Monseniore!... Poftim scrisorile.



PARTEA III-a

FEMEIA CARDINALULUI

CAP. I

O misiune de încredere

Intr'o seară, Fillona văzu sosind la ea un călăreţ îmbrăcat într'o manta largă. Pălăria îi ascundea ochii.

Avea mijlocul subţirel, dar atingea probabil vârsta de 60 de ani, căci pe tâmple îi cădeau şuviţe cărunte, rebele.

După îmbrăcăminte, părea şi preot, şi gentilom. Excelenţa Sa, Monseniorele Guillaume, cardinal Dubois, fiul unui farmacist din Brive şi fost servitor al preotului din Saint Eustache, era, precum se ştie, ministrul Regentului Franţei.

— Draga mea, iartă-mă că vin atât de târziu.. Dar afacerile regatului sunt atât de încurcate.. N'am timp să mă ocup şi de mine !... Am venit să te însărcinez cu o misiune urgentă şi gravă.

— Vorbiți, Excelență.

— Am să fiu nevoit să-ți încredințez un secret n... ...m și foarte neplăcut pentru mine!

D-na Guerliche nu credea decât pe jumătate, de oarece cardinalul avea reputația unui mare mincinos.

— Ai auzit, poate, Fillona, că sunt un țăran venit din fundul provinciei? M'am născut la Limousin. La 22 de ani mă îndrăgostii de o fată de prin împrejurimile Brivei... Or, fata — de vreo 15 ani — era cuminte și cum eu eram grozav de amorezat, mă hotărîi să întrebuințez singurul mijloc posibil.

— Căsătoria?

— Da... Dar vezi că eram săraci și mizeria ne păștea!... Ne despărțirăm atunci. Ea rămase la Limousin, schimbându-și numele și eu venii la Paris.

— Așadar, vă despărțirăți?

— Da... Ea încercă diferite meserii... Rămăsese frumoasă, dar încetase să mai fie și cuminte...

— De unde știți toate astea?

— Ne scriam... și uneori mai trimiteam câte ceva Teresei Morin. Norocul mă ocroti. Devenii profesorul Ducelui de Chartres, reușii să pun stăpânire pe sufletul tânărului prinț, iar când Filip de Chartres ajunse Duce d'Orleans și apoi Regent, mă făcu ministrul lui...

— Și cardinal, completă Fillona surâzând.

— Totuși în mine mai dăinuia o spaimă.

— Nevasta Dvs.?

— Mi-e teamă să nu vină aici și să mă compromită

totul... De[illegible] am [illegible]
la Limousin.

— Și vă ascultă?

— O plătesc îndeajuns pentru asta. Dar uite că ticăloasei i-au venit idei noui...

— Vă... jenează?

— Da... zice că s'a săturat de viața din provincie și vrea să vină la Paris, să [illegible] viața de soție de ministru!

— Mare primejdie!

— Vreau să pleci fără întârziere la Brive... Intendantul de Limoges, Baronul de Breteuil, e însărcinat să facă să dispară documentul relativ la această căsătorie blestemată. E atot putinte acolo și va fi lucru ușor pentru dânsul.

— Atunci ce caut eu acolo?

— Vreau ca tu să mă scapi de femeia aceia pentru totdeauna. Ia scrisorile astea...

Ministrul scoase din buzunar un teanc de hârtii.

— Te vei înfățișa Terczei ca venind din partea mea, îi vei spune că aș fi fericit s'o văd...

Fillona încuviință din cap.

— Îi vei spune doar, că-i cer un mare serviciu. Îi vei remite aceste documente pe care trebuie să le ducă la Ambasadorul Franței la Madrid, Ducelui de Saint Aignan, prin mijlocirea abatelui Moreau...

Fillona căscă niște ochi mari.

— Iertați-mă dacă vă întrerup, Monseniore, dar nu înțeleg dece vreți să trimiteți femeia asta în Spania. Va reveni și atunci...

— Nu va mai reveni...

— Cum asta?

— Pentrucă abatele Moreau, care a primit instrucțiunile mele, o va interna întro mânăstire de unde nu va mai pleca niciodată!

Scoase din buzunar o pungă doldora de monede, o întinse Antoninei, care îi spuse, glumind:

— Dar... cine îmi garantează că voi reveni teafără din această misiune?

Dubois o privi, surprins.

— Ce spui?

— Păi, vedeți, stau și mă întreb dacă nu e prea primejdios pentru mine cunoscând secretul Dvs!...

— Să taci și vei fi bogată.

— Mâine dimineață plec la drum.

— Și trebuie să izbândești!

Deabia eșise cardinalul pe ușă, că Fillona isbucni într'un strașnic hohot de râs.

CAP. II

D-l Intendant in exercițiul funcțiunii

Tocmai când bunul abate Lacoste, catadixi să ceară servitoarei să-i aducă ceva de mâncare, se auzi pe șosea o gălăgie teribilă. Peste puțin, gălăgia încetă în fața porții locuinței abatelui.

Se auzi clopoțelul dela intrare, vocea Martonei, apoi o voce autoritară, dar politicoasă.

— D-le Abate... D-le Abate... A venit D-l Intendant!...

Abatele Lacoste scoase un țipăt sugrumat

— Intendantul... ce intendant?

Coborî scara şi văzu vestibulul puternic luminat de o torţă pe care un lacheu o avea în mână.

Un bărbat sta în faţa Martonei, care, foarte turburată, îşi ascundea mâinele sub şorţ, făcând zeci de plecăciuni.

Bărbatul era elegant îmbrăcat şi foarte simpatic la înfăţişare.

— Ah, uite-l şi pe D-l Abate... Imi pare foarte rău că vă deranjez la ora asta!

Abatele nu ştia ce să răspundă.

— Eu sunt Baronul de Breteuil, intendant de Limousin.

— Vă rog să intraţi, Monseniore... E mare cinste pentru mine...

D-l De Breteuil intră într'o cameră care ţinea loc şi de salon şi de sufragerie.

— Tocmai sunt în inspecţie pe aici şi cum mi s'a întâmplat un mic accident, m'am gândit să mă opresc la Dvs. E vreun han prin apropiere?

Abatele deveni stacojiu, atât era de emoţionat.

— Dacă nu v'aţi supăra... v'aş propune...

— Ce anume?

— Locuinţa mea e modestă... dar dacă aţi dori...

— Nu vreau să vă deranjez... nu... nu pot accepta!

— Căsuţa mea e mică... dar tot se mai găseşte o odaie pentru oaspeţi... Martona, Martona, pregăteşte camera dela etaj!...

— Dar, Monseniore, m'am luat cu vorba şi nici nu ştiu dacă aţi mâncat ceva?

— N'am mâncat de dimineaţă...

— Minunat... Veți mânca cu noi...

— Cu o condiție, însă : am în diligență vreo câteva sticluțe de vin...

Când valetul intendantului reveni, abatele îl văzu încovoiat sub povara unui paner plin de sticle.

Martona puse masa și abatele se simți ceva mai înviorat când gustă din vinul acela minunat de Jurancon.

Baronul era foarte simpatic, vorba lui mieroasă, iar sticlele începeau să joace pe dinaintea ochilor abatelui.

Când baronul băgă de seamă că abatele e aproape... criță, crezu că e momentul decisiv pentru atac.

— Prietene... ași vrea să te întreb ceva... Una din însărcinările mele este de a verifica actele parohiei. Cred că registrele D-tale sunt în regulă ?

Abatele răsuflă, liniștit. Numai despre asta era vorba ?

— Registrele mele sunt în regulă. Să vi le arăt ?

— Nu... nu e nevoe.

Dar abatele dispăruse deacum, pentru a reveni peste câteva minute cu un munte de registre.

— Nu merită osteneala... făcu baronul.

Totuș, începu să frunzărească registrele.

Din întâmplare începu să caute în registrul parohial care conținea buletinele de căsătorie, dealtfel un registru foarte vechiu. Abatele, văzând asta, își dădu seama că intendantul o face numai așa, ca să se simtă cu conștiința împăcată, altfel ar fi căutat prin registre mai proaspete.

— 1652... 1657... 1660... martie 1678... iunie 1678

D-l de Breteuil se opri la aceste rânduri, închise registrul și spuse:

— Totul e în regulă... Sunt foarte mulțumit...

Și apucând un flacon, mai umplu un păhărel.

Preotul găsi că baronul e un om de duh și băgă de seamă că nici la băutură nu se încurcă: 6 sticle se goliseră!

E adevărat că abatele recunoștea că asta i se datorește mai mult lui, decât baronului, dar, mă rog, era gazdă!

La un moment dat gândurile abatelui începură să se cam încurce, băgă de seamă că baronul mai are un frate geamăn, leit lui, mobila începu să-i joace pe dinaintea ochilor, iar pleoapele îi cădeau mai fără voe...

Peste puțin un sforăit sănătos, îl anunța pe baron că abatele se afla în brațele lui Morfeu.

Ii fu deci, foarte ușor, baronului să rupă din registru foaia prin care se atesta tânărului Guillaume Dubois, în vârstă de 22 de ani, născut la Brive, în Limousin, căsătoria cu...

Odată treaba asta terminată, îl bătu prietenește, pe umăr, pe abate:

— Prietene... n'ar fi mai bine să te duci să te culci?

— Ba da...

— Și eu care te rețineam cu vorbăria mea târzie...

— Ba nu... Am petrecut cu Dvs. o seară foarte plăcută!

Abatele își conduse carcasa în camera rezervată, unde se [illegible]

A doua zi, dimineață, în zori, baronul plecă, mulțumind abatelui pentru frumoasa primire.

Peste câtva timp, Baronul de Breteuil fu chemat la Paris și însărcinat cu conducerea departamentului războiului.

CAP. III

Părăsita

Sosind în fața casei Terezii Morin, Fillona se întrebă peste ce fel de femeie va da. Curioasă, sună.

Peste câteva secunde ușa se căscă și apăru o femee.

Era înaltă, mlădioasă, cu părul cărunt buclat, cu o față frumoasă cu trăsături regulate și cu expresia blândă.

— Doresc să vorbesc cu D-na Tereza Morin.

— Eu sunt.

Antonina pătrunse într'o cameră curată și spațioasă.

— Vin în numele cuiva care vă este drag.

— Nu văd pe cine credeți...

— Pe acela care are dreptul și datoria... Acela care după atâția ani, vrea să vă revadă.

Tereza deschise niște ochi mari, uimiți.

— Veniți din partea lui... Guillaume?

— Da... sunt trimisă de D-l Ministru.

Tereza roși la acest titlu.

— Doamne, e cu putință oare? Vrea să mă revadă?

— Excelenţa Sa aşteaptă cu nerăbdare clipa când vă va revedea.

— Vă rog, vorbiţi-mi de el.

— Timpul a alunecat asupra lui ca şi asupra Dvs. Monseniorele va fi foarte fericit văzându-vă atât de atrăgătoare!

— Nu vă bateţi joc de mine... Duc o viaţă foarte liniştită!

— N'aveţi griji, necazuri?

— Am avut... atunci când m'am despărţit de Guillaume. Il iubiam mult de tot... Am trăit cu speranţa că-l voi revedea vreodată!

— Excelenţa Sa, deşi doreşte să vă revadă, a ţinut să vă însărcineze, mai întâiu, cu o misiune.

— Ce fel de misiune? întrebă Tereza înspăimântată.

— Nu prea ştiu... poftim însă bani, o scrisoare şi documentele privitoare la această misiune.

Tereza le luă cu grabă şi începu să citiască scrisoarea lui Dubois.

— Slavă Domnului că mai are atâta încredere în mine, spuse Tereza, după ce isprăvi de citit. Voi face tot ce-mi cere!

— Atunci, mă pot înapoia la Paris.

— Spuneţi-i, vă rog, că-l voi asculta în totul. Mâine plec spre Spania... şi voi fi fericită, la înapoiere, să mă lase să trăesc în umbra lui... ca o servitoare!

— Nădăjduiţi! spuse Antonina.

Peste o săptămână, Tereza Morin întovărăşită

de credincioasa sa servitoare Irena, ajunse în Pirinei.

La Andora, pe pragul posadei unde trebuia să şi petreacă noaptea, ea văzu un bărbat înalt şi puternic, cu o barbă mare neagră şi cu sprâncenele stufoase.

Tereza pătrundea în sala hanului tocmai când un servitor spunea :

— Domnule Baron, totul va fi gata pentru mâine dimineaţa la orele 6 !

— Bine, încuviinţă călăreţul.

CAP. IV

Prin Spania

Sosind la Saragosa, Tereza îşi luă rămas bun de la tovarăşii ei de călătorie.

Se simţia singură, în ţară străină, necunoscută. Nici limba n'o cunoştea.

Se duse la un birou de mesagerii şi reţinu două locuri în poştalionul care, străbătând Calatayud, Siguenza şi Guadalajara, trebuia s'o ducă, în patru zile, în capitala Spaniei.

— Mâine dimineaţa e plecarea, băigui funcţionarul. Tovarăş de drum aveţi pe un senior care vine din Franţa, împreună cu servitorul lui. Şi el pleacă la Madrid. Ceilalţi călători coboară în drum.

Tereza fu foarte mulţumită auzind că va face drumul cu un compatriot. Nu se mai simţea atât de singură.

A doua zi dimineaţă, cele două femei luară loc în poştalion. Deodată apărură doi bărbaţi şi Tereza deabia putu să-şi stăpâniască un strigăt. Unul din ei era gentilomul acela ursuz pe care îl văzuse la posada din Andora. Celălalt era probabil servitorul lui.

Gentilomul o văzu şi el pe Tereza, aruncă asupra ei o privire rece şi se ghemui în fundul poştalionului. Servitorul luă loc lângă surugiu. Acesta sună din trompetă şi sunetul ei grăbi întârziaţii.

Lângă Tereza luă loc un călugăr burtos care începu îndată să îngâne psalmi. Două femei începură să trăncănească. Ultimul călător era un om îmbrăcat ca un negustor: îndată ce se instală, se adânci în nişte socoteli.

Noaptea o petrecură la Catalayud, un drăguţ orăşel maur, situat într'o vale roditoare, aproape de ruinele vechiului Bilibis.

A doua zi dimineaţa pe când rândaşii înhămau caii poştalionului, Irene o luă la o parte pe stăpâna sa şi îi spuse:

— Doamnă, am pălăvrăgit cu servitorul gentilomului, care şi el ştie franţuzeşte, deşi nu arată.

— Ce ţi-a spus?

— Mai întâiu că numele lui e Cristobal, iar pe stăpânul său îl chiamă Baronul de Walef... Se pare că au trecut prin nenumărate aventuri, căci baronul a fost foarte rău rănit şi i s'au mai furat şi nişte scrisori importante.

Când se aşezară în poştalion, locul baronului se nimeri lângă acela al Terezei. La un moment dat, baronul o întrebă:

— Plecați la Madrid, Doamnă?
— Da, domnule.
— Păreți străină... Nu cunoașteți Spania?
— Din păcate, nu.
Increzătoare, Tereza începu, puțin câte puțin, să-i povestească despre viața ei de provincială.

Baronul o asculta cu atenție. Când, peste trei zile, ajunseră la Madrid, Walef cunoștea aproape toată viața Terezei.

Văzând că nu știe unde să rămână peste noapte, Walef îi propuse hanul LAS ARMS DE CASTILLO, unde obicinuia și dânsul să se ducă.

Deabia sosită, soția lui Dubois, se îndreptă spre ambasada Franței și ceru să vorbiască abatelui Moreau.

Fu primită aproape imediat de un omuleț slab, cu priviri străpungătoare, îmbrăcat în obicinuitul costum preoțesc. Ea îi înmână documentele, preotul le parcurse, tresărind, apoi își fixă ochii asupra vizitatoarei.

— Dvs. sunteți D-na Tereza Morin? întrebă el cu un aer bănuitor.

— Da, Domnule Abate.

— Știți că răspunsul la aceste documente trebuie sa-l duceți Dvs. în persoană, îndărăt în patrie?
— Da, Domnule.

Abatele se apropie de ea și o întrebă:
— Știți ce fel de misiune aveți de rezolvat?
— Nu prea știu...
— Foarte bine!.. Asta voiam să știu.. Să nu mai

reveniţi aici... Nici n'aţi fi trebuit să veniţi... Dacă mi-aţi fi scris unde locuiţi, v'aşi fi vizitat eu...

Tereza îi dădu adresa hanului unde trăsese.

— O să trebuie să aşteptaţi câteva zile până vă voi aduce eu răspunsul.

Trecură două zile foarte plicticoase pentru Tereza, care aştepta vizita anunţată. S'ar fi dus cu plăcere să se plimbe prin străzile Madridului, dar oraşul acesta ciudat, o înspăimânta. I-ar fi plăcut mult mai mult, să se afle în sătucul ei liniştit din Franţa. Şi apoi şi abatele acela avea o mutră atât de ciudată, încât Tereza nu se simţia deloc în apele ei.

A doua zi dimineaţa primi vizita unui călugăr gros, care semăna ca două picături de apă cu acela cu care dânsa călătorise în poştalion. Călugărul îi dădu o scrisoare, care conţinea numai aceste cuvinte:

„La orele 10 seara, pe şoseaua Alcalei, lângă pod".

— Dece mi-a dat întâlnire la o oră atât de înaintată... şi apoi nici nu ştiu pe unde vine şoseaua Alcalei.

Călugărul surâse şi răspunse într'o franţuzească stricată:

— Lăsaţi, Doamnă, vă voi conduce eu...

Când veni călugărul, seara, s'o ia. Irene vru s'o însoţească, dar Tereza o opri, căci, întrucât abatele îi recomandase discreţie, nu voia să aibe martori la cele ce se vor întâmpla.

Deabia însă Tereza şi călugărul părăsiră casa, că

Irene îl zări pe Cristobal înapoindu-se acasă. Îl chemă îndată la dânsa îi împărtăș temerile sale și-l rugă să urmărească perechea, veghiând asupra stăpânei sale, deoarece ei nu-i prea surâde aventura în care se băgase D-na Tereza Morin.

Servitorul baronului acceptă și se repezi pe urmele celor doi.

Străbătură un labirint de străzi și străduțe, până când ajunseră la una din porțile orașului, care se deschidea pe șoseaua ce duce spre Alcala.

Mergeau de-alungul unui drum pe cari alternau țarinile semănate maidanele și construcțiile în ruină.

Curând, în penumbra nopții înstelate, se desemnă la orizont forma unui pod.

Cristobal, părăsind mijlocul șoselii, înainta adăpostindu-se îndărătul pomilor. Și bine îi prinse, căci apropiindu-se de pod, călugărul se opri, aruncând o privire pătrunzătoare în jurul lui.

Pe punte, se zăriau două umbre. Cristobal le văzu apropiindu-se de călugăr și Tereza. Deodată, cele două umbre se aruncară asupra femeiei lui Dubois, în timp ce călugărul îi strângea brațele la spate, spre a nu putea face nicio mișcare.

Repede ca fulgerul, umbrele aruncară asupra Terezei o pătură și începură să târască femeia după ei

Cristobal se întreba dacă nu e victima vreunei vedenii, atât de repede se desfășurase scena.

Erau trei și el era singur. Deaceia se hotărî să-i urmărească, poate i s'o ivi vreun prilej.

Degeaba încercă Tereza să scape din ghearele celor ce o târau cu o brutalitate de [illegible].

După un sfert de oră, [illegible] ajunseră la o clădire cenușie, a cărei poartă se deschise aproape automat, iar răufăcătorii intrară înăuntru, târând prizoniera cu ei.

Imprejurul clădirii, domnea, [illegible], o liniște adâncă.

Navarezul așteptă câteva minute, ascuns pe după un boschet, [illegible] nevăzând nimic primejdios, se îndreptă spre clădire.

O înconjură, o cercetă din toate părțile, căutând să ghicească, cam ce-ar putea fi.

Deasupra porții [illegible] desena, în relief, o cruce uriașă. Dedesubt, pe o placă de marmoră se putea citi:

Convento del Monte Carmel

Cristobal, îngrozit, o luă la fugă.

Era mânăstirea de unde, odată intrat, era cu neputință să mai poți ieși.

CAP. V

Escurialul

In sierra Guadarrama, la poalele unui vârf de peste 2400 metri, se putea vedea o îngrămădire de construcții ciudate.

Ținea loc și de mânăstire, și de fortăreață, și păreau la prima vedere, clădite la întâmplare, într-un haos de turnulețe, clopotnițe și bolți

Era Escurialul, reşedinţa Regilor Spaniei.

In acest palat locuia Filip V, acela cu care Ducesa du Maine doria să facă o alianţă.

Dar Benedicta nu ştia ce viaţă ciudată ducea acest prinţ!

Când Ducele d'Anjou plecase să domnească în Spania, ea avea 24 de ani. Işi amintia de un adolescent serios, puţin sfios instruit, supus, foarte evlavios şi un perfect gentilom.

Dar tânărul care plecase cu asemenea calităţi, din Versailles, devenise cu totul un alt om.

Regele Filip, în vârstă de peste 33 de ani, căpătase un caracter foarte ciudat.

Rămânea uneori zile şi chiar săptămâni în pat, fără să se bărbierească, să se spele, sau să-şi schimbe cămaşa. Se credea întotdeauna bolnav şi îi era mereu teamă să nu fie otrăvit. Pretindea ca regina să guste, înaintea lui, toate mâncărurile ce i se aduceau. Uneori o lovia pe regină, pe medic, pe duhovnic, pe toţi cari erau în apropierea lui. Alteori, rămânea zile întregi în mica lui capelă şi timpul şi-l petrecea numai în rugăciuni şi în cele mai crude canoane.

Regina, Elisabeth Farnese, din marea familie ducală de Parma, era o femee de o frumuseţe fină şi rară.

Totuşi această regină avea un scop: să dea tronului cât mai mulţi copii.

Adevăratul stăpân al regatului era Cardinalul Alberoni, cari unia, într'o oarecare măsură, şiretenia lui Mazarin şi geniul stăruitor al lui Richelieu.

Alberoni, fiul unui grădinar din Fiorenzuola, din împrejurimile Parmei, era foarte devotat Reginei Elisabeta. Ştiuse să se ridice la cele mai înalte funcţiuni prin spiritul său de intrigant, lăudând şi linguşind viciile şi vanităţile atotputernicilor pe cari îi apropia. Dealtfel, există o zicală: piscurile nu sunt atinse decât de vulturi... şi reptile.

La acest om se gândise Ducesa du Maine, sub inspiraţiile Contelui de Laval.

In acea dimineaţă, cardinalul, care deasemenea locuia la Escurial, primi vizita Baronului Blaise de Walef.

Gentilomul povesti cardinalului aventura din Chatelleroult şi se scuză că nu-i poate înmâna decât scrisoarea lui Cellamare, deoarece acelea ale ducesei du Maine îi fuseseră furate.

— Păcat, îi răspunse cardinalul aspru. Nu trebuie să laşi niciodată să-ţi scape, ceeace ai în mână.

Cardinalul parcurse scrisorile primite, apoi se mărgini să spună:

— Răspunsul o să-l capeţi mai târziu.

Convorbirea se isprăvise.

Intr'o cameră întâlni un preot, care se plecă înaintea lui.

— Scumpe Părinte, strigă Prinţul bisericei, sunt fericit că te întâlnesc. Am de vorbit Majestăţei Sale şi aşi dori să ştiu în ce stare se găseşte astăzi?

— Regele e bine, răspunse iesuitul. Tocmai l-am spovedit: e vesel şi bine dispus.

— Atunci o să mă înţeleagă.

Alberoni îşi continuă drumul, în timp ce părin-

tele Daubenton, duhovnicul regelui, dispărea îndărătul unei uşi.

Filip V; voise ca jesuitul să-l urmeze la Madrid şi nenorocitul duhovnic era adeseori ţapul ispăşitor ale neînţeleselor violenţe ale regalului său penitent, dar profita de unele avantaje care îi îngăduia să-şi ţese urzeala sa de intrigi, încercând să contrabalanseze influenţa lui Alberoni.

Intre timp, Alberoni intrase într'un salon bogat mobilat, unde, lângă o fereastră, o femee era ocupată cu citirea unei cărţi sfinte.

Cardinalul se apropie de ea şi cu o voce mieroasă şi cu un accent italian foarte pronunţat, spuse:

— Ecclentissima Signora Laura, ce mai faceţi?

Femeia ridică ochii spre cardinal. Era în vârstă de vreo 60 de ani şi puţin cam surdă.

— Mulţumesc, Eminenţă.

Era Laura Pescatori, doica reginei, venită din Parma. La Escurial se plictisea de moarte.

Această bătrână femee, ignorantă şi simplă, reprezenta o mare putere, deoarece avea o influenţă considerabilă asupra reginei.

— Regina s'a sculat?

— Da... „Povera“ de ea, în care nu mai doarme...

— Aş putea s'o văd?

Laura puse cartea la o parte, dispăru printr'o uşă secretă, apoi reveni.

— Intraţi, Eminenţă.

Ministrul pătrunse într'un fel de oratoriu, unde regina îl aștepta, în picioare. Ea îi întinse mâna, pe care el depuse o sărutare foarte respectuoasă.

— Ei, ce s'a întâmplat?

— Am primit din Franța știri foarte interesante... și voiam s'o consult pe Majestatea Voastră, înainte de a le comunica Regelui.

Regina păru foarte măgulită de vorbele șiretului curtezan.

— Mulțumesc, Domnule Cardinal... Dar... despre ce e vorba? Știri bune tot nu ne pot veni nouă din Franța!...

— Ba... dimpotrivă!

Elisabeta îl privi uimită.

— Binevoiți să citiți asta, Doamnă, o pofti Alberoni, întinzându-i scrisoarea lui Cellamare.

Tânăra femee citi lunga scrisoare a lui Cellamare, lăsând, de câteva ori, să-i scape semne de surpriză și interes.

— Lăsați-mi mie scrisoarea asta. Tot mă duc la rege, așa că-i voi aduce eu noutatea.

Alberoni părea desamăgit. Regina surâse.

— Aveți încredere în mine, Domnule Cardinal. Regele e în bună dispoziție acum, dar orice nimic îl poate schimba.

Cardinalul se înclină.

— O să găsesc eu prilejul să-i vorbesc de afacerea asta și garantat că vă va chema și pe Dvs. apoi.

— Fie, Doamnă! încuviință Alberoni, văzând că regina are dreptate.

Îi dădu reginei documentele și vru să se retragă, dar fu oprit.

— Domnule Cardinal cred, c'ar fi mai bine să aşteptaţi aci... Poftim, mai discutaţi cu Laura despre patria noastră, pe care dânsa o regretă atât de mult.

Filip V, proaspăt bărbierit, se privea într'o oglindă, când, deodată, în cabinetul lui pătrunse regina, zâmbitoare ca întotdeauna.

— Sire, arătaţi minunat astă dimineaţă!

— Găsiţi, Doamnă? Dar dacă aţi şti cât am suferit astă noapte!

— Asta-i pentrucă v'aţi obosit prea mult la vânătoare. Calul vostru a îmbătrânit.

— Asta am băgat şi eu de seamă. Dar, vedeţi, că sunt aproape două luni de când n'am mai călărit pe bravul meu Apollon.

— Filip, schimbă regina vorba, eu cred că asta-i mai mult din cauza climei de aici. Vezi, în Franţa verile nu sunt atât de călduroase. D-ta nu prea suporţi căldura...

— E drept.

— Ştii ceva, Filip? Eu am un plan...

Faţa reginei era foarte seducătoare. Un surâs îi flutura pe buze.

— La ce v'aţi gândit, Doamnă?

— Că ar fi foarte bine să petreceţi câtva timp dincolo de Pirinei.

— In ce calitate?

— In calitate de regent al Franţei.

Filip o privi surprins.

— Ciudat fel de a glumi.

— Vorbesc foarte serios şi dacă vreţi, vă pot lămuri. Aveţi prilejul să vă înapoiaţi în Franţa. Vi se propune regenţa regatului lui Ludovic XIV, bunicul Dvs.

— Filip d'Orleans a murit?

— Ba e foarte sănătos...

— Nu mai înţeleg nimic, răspunse regele căzând într'un fotoliu.

— Regentul a nemulţumit o serie de oameni suspuşi. Aceştia vă roagă să acceptaţi regenţa regatului. Iată scrisoarea Prinţului Cellamare, ambasadorul Vostru!

— Nu-i aşa? răspunse regina, încântată că soţul ei e bine dispus.

— Dar Cardinalul Alberoni ce spune de asta?

— Vreţi să-i vorbiţi?

— Da... să vie aici.

Alberoni apăru după câteva minute.

— Ei bine, ce spui de vestea asta?

— Merită să fie luată în serios.

— Dar ce înseamnă pasagiul acela unde Cellamare spune că mesagerul ne aduce şi o scrisoare din partea ducesei?

Cardinalul explică atunci suveranului său aventura lui Walef.

— Extraordinar... Cine ştie pe unde rătăceşte acum scrisoarea aceia, care poate deveni o armă în mâna duşmanilor mei. Asta miroase a trădare!..

— Majestatea Voastră să nu se alarmeze... Cellamare ne arată în scrisoare, că ambele mesagii au fost scrise cu cerneală albă, aşa că nimeni nu poate afla ce conţin ele.

— Cu toate astea e foarte supărător.

— Aşadar, întrebă regina, sunteţi de părere că trebuie acceptată regenţa?

— Părerea mea este că trebuie să susţinem pe aceia care ne cer ajutorul, răspunse cardinalul, grav.

— Eu aş fi foarte fericit să pot revedea Parisul, mărturisi suveranul.

Cardinalul făcu o plecăciune respectuoasă.

— Aveţi răbdare, Sire! Ducele d'Orleans e foarte uşuratic şi mi-e teamă c'o să-şi piardă titlul.

— Ocupă-te atunci cu răspunsul scrisorei lui Cellamare. Cât despre mine, am să-i scriu şi eu Ducesei du Maine, verişoara şi mătuşa mea.

Prinţul bisericei salută şi ieşi.

CAP. VI

Mânăstirea Mont Carmel

Un gentilom călare... Era Baronul de Walef, care se înapoia dela Escurial.

Urcându-se în camera lui, uimirea baronului fu mare, găsind-o acolo pe servitoarea Terezei Morin.

— Domnule Baron... să ştiţi că servitorul Dvs nu e aici.

— Cum asta?

Irena îi povesti în grabă de vizita nocturnă a stăpânei sale şi de misiunea cu care îl însărcinase pe Cristobal.

— Drace, murmură baronul, aici nu e lucru curat, şi se încuie în cameră, după ce Irena ieşi.

Deodată răsună o voce în noapte:

— Guidadanos de Madrid? Es midia noche! Oue duermen! (Locuitori ai Madridului, e miezul nopţii, dormiţi!)

Irena tresări. nu se putea împăca deloc cu acest obiceiu spaniol. Intr'adevăr, pe vremea aceia, paznicii de noapte din oră în oră, anunţau ce ceas e şi pofteau locuitorii să doarmă.

Deodată o umbră se îndreptă spre han. Irene îl recunoscu pe Cristobal.

Se repezi în întâmpinarea lui.

— N'ai văzut-o?

— Nu... prea, răspunse el, ocolind.

Cristobal bătu la uşa stăpânului său şi fata se strecură după dânsul.

După înfăţişarea lui Cristobal şi a Irenei, Walef, pricepu că s'a întâmplat ceva grav.

— Domnule Baron, femeia a căzut într'o cursă. Nenorocita a fost târâtă cu forţa şi închisă într'o mânăstire.

Şi Cristobal povesti, cu deamănuntul, stăpânului său, tot ce văzuse în noaptea aceia.

Irene plângea. Baronul începu să umble prin cameră, gânditor.

— Nu trebuie să desnădăjduieşti, spuse el, în sfârşit, Irenei. O scot eu pe stăpâna D-tale din încurcătură.

— E pierdută, sărmana, pierdută!

— Mai poţi ieşi dintr'o mânăstire, dacă ai fost dusă acolo cu sila.

Când Tereza Morin se văzu îndărătul zidurilor

mânăstirii, crezu c'o să moară de frică. Degeaba se întreba ea ce crimă făptuise. Când i se luă pătura de pe cap, ea se văzu într'o sală mare, goală și albă, în fundul căreia se zăria un crucifix uriaș.

Cei trei oameni o împinseră spre o bancă, unde nenorocita căzu, fără împotrivire, sleită de puteri și viață.

O ușă se deschise tăcută și din sală apăru o femee.

Tereza recunoscu, după port, pe o călugăriță a ordinului Mont Carmel.

Călugărul se repezi spre această femee și plecându-se foarte adânc, spuse:

— Aqui este la mujer que esperam! (Iată femeia).

Călugărița voi să răspundă, dar deodată Tereza se ridică de pe bancă și se aruncă la picioarele ei.

— Doamnă, apărați-mă!

Călugărița îi răspunse blând, într'o franceză perfectă:

— Nu-ți fie teamă, soră. Aici ești în siguranță, sub paza Domnului.

Pronunțând aceste cuvinte, ea își făcu semnul crucii.

Tereza rămase în genunchi, tremurând.

— Esta bien! Queden irse! (In regulă, puteți pleca!) spuse călugărița celor trei.

Călugărul salută și plecă însoțit de ceilalți doi.

— Scoală, soră și urmează-mă, spuse apoi călugărița Terezei, întinzându-i mâna.

Vocea era compătimitoare, binevoitoare chiar. Tereza o ascultă, fără să murmure un cuvânt.

Intrară într'o cameră simplă, împodobită însă cu minunate tapiserii religioase.

— Fiica mea, te afli aci într'o mânăstire închinată Domnului, unde toate sufletele cari au păcătuit vin să-l roage pe Cerescul Stăpân să le acorde nemărginita lui iertare.

Tereza se înfioră, dar totuși nu înțelese.

— Știu că ai păcătuit și viața care ai dus-o până acum a fost o ocară adusă Domnului... Deacum înainte te vei putea ruga Celui de Sus să-ți ierte păcatele făptuite.

— Nu e cu putință! Nu vreau!

Stareța își schimbă atitudinea.

— Taci, nenorocito, nu înțelegi că vorbele D-tale sunt o nouă ocară adusă Domnului? Uiți că te afli la Mânăstirea Mont Carmel?

— La carmelite?... Nu... nu...

Și voi să se repeadă spre ușă, dar stareța o opri.

— Fii cuminte, altfel avem aici celule groaznice în cari nu voi șovăi să te bag!

Desnădăjduită, Tereza căzu pe o bancă, și își strânse capul în mâini, crezând că e în prada vreunui vis urât.

— Dacă ai pășit pragul acestei case... nu mai poți ieși... nici chiar moartă! Dealtfel, moartă ești din această clipă! Moartă pentru lume, moartă pentru prieteni, moartă pentru orice dragoste!

— Iertare, bâigui Tereza.

— Numai Dumnezeu poate ierta...

— Dar ce am făcut? strigă nenorocita cu o voce sfâşietoare.

Călugăriţa se apropie de ea.

— Ce ai făcut, mizerabile? Te-ai căsătorit cu un preot! Acest om mai trăieşte încă... şi tu n'ai altă ţintă decât să stai cu el!

Tereza scoase un ţipăt groaznic şi leşină.

Stareţa privi victima ce zăcea pe parchet, avu un gest de milă şi părere de rău, apoi apăsă cu degetul pe o sonerie.

Peste câteva clipe apărură două carmelite, care, văzând corpul neînsufleţit al Terezei, îl ridicară, eşind cu el din cameră.

Atunci Stareţa îngenunchie înaintea crucifixului, cerând, Domnului, iertare pentru cele ce făptuise.

Baronul bănuia că o maşinaţie drăcească fusese pusă la cale şi era convins că Tereza era victima unei intrige venită de sus.

Incercă s'o facă pe Irena să vorbească, dar servitoarea nu ştia nimic. Jura că stăpâna sa trăise întotdeauna singură la Brive şi nu aparţinuse niciodată vreunei secte politice sau religioase.

Din vorbele servitoarei, Walef înţelese că se află în faţa unui mister şi se hotărî să-i afle cheia.

Trecură vreo trei zile, fără ca baronul să-şi poată face vreun plan. In dimineaţa zilei a patra, primi, din partea Cardinalului Alberoni, vizita unui ofiţer, care-l chema la Palat.

Fu introdus fără întârziere la Cardinal, care-l primi cu oarecare bunăvoinţă.

— Îmi pare bine că te văd, baroane... Mai deunăzi ţi-am vorbit ceva mai aspru şi crede-mă că mi pare rău... Ştiu că, totuşi, ţi-ai făcut datoria... De aceea, n'am să te trimit îndărăt în Franţa...

— Poate să-mi spună Eminenţa Voastră dece?

— De oameni ca D-tale am nevoie aici... Vorbeşte mi de ambiţiile D tale...

Gentilomul crezu că visează şi deodată îşi aminti de Tereza. Va rămâne în Spania, deci se va putea interesa şi de dânsa.

— Eminenţa Voastră mă copleşeşte. Imi voi putea atinge, astfel, scopul vieţei mele.

— Care?

— Sunt foarte ataşat de sfânta noastră mamă Biserica şi de mult caut să mă disting, pentru a putea cere o funcţie care să-mi realizeze dorinţele.

— Şi cam ce fel de post ai vrea?

— Aş vrea să intru în corpul ofiţerilor arcaşi ai Sfintei Inchiziţii.

Cardinalul se gândi puţin.

— Fiat voluntas tua! Iţi vei primi brevetul de ofiţer...

— Ciudată idee, murmură cardinalul, după plecarea baronului. Dece însă îi e teamă ducesei de acest om, căci ea m'a rugat să nu-l retrimit în Franţa? Insfârşit, vom vedea!

CAP. VII

Inchiziţia intră în scenă

Baronul se înapoie foarte vesel, la Madrid. Noua lui funcţie îi va îngădui s'o scape pe Tereza şi în

schimb ea îi va destăinui secretul ei, căci Walef era sigur că există o taină care îi va aduce multe foloase.

Peste câteva zile primi brevetul și își luă slujba în primire.

Primele zile căută să pătrundă misterele acestei instituții „îngerești și drăcești totodată" și între timp își prepară planul. Firește că și Cristobal făcea parte din conspirație.

Mai întâiu însă, voia să afle cum era organizată Inchiziția!

Walef, grăbit să isprăvească mai repede, riscă un demers îndrăzneț, ce putea să fie plin de primejdii.

Intovărășit de 6 arcași, se îndreptă spre mânăstirea Carmelitelor și ceru să-i vorbească stareței. Acesta se grăbi să alerge, deoarece numele sfintei Inchiziții își produse efectul.

— Doamnă, a ajuns până la urechile seniorilor judecători că dețineți aci o străină!...

Stareța îngălbeni:

— Intr'adevăr... e franțuzoaică...

— Așa-i... e suspectată de erezie... In acest caz, prezența ei în acest loc sfânt, devine foarte odioasă...

— Eretică? protestă stareța. Nu-i adevărat. Femeia e catolică. Răspund eu de ea.

— Vă luați o mare răspundere. Ce dovezi aveți?

— Cred că... murmură carmelita.

— Nu ajunge să credeți. Aveți dovezi?

— Aparțineți sfintei Inchiziții, așa că vă pot

vorbi! Femeia aceasta a intrat în mânăstire, în urma cererei Abatelui Moreau, deasemenea în urma poruncei Excelenței Sale Cardinalului Dubois.

— Ministrul francez?

— Da.

— Și cu ce drept bagă el o străină într'o mânăstire spaniolă? In virtutea căror puteri?

— Am primit porunci din partea conducătorilor ordinului meu. Am trebuit s'ascult...

— Ați făcut rău. Ministrul regentului Franței n'are nicio putere în această țară și cred că știți că legăturile între ambele regate, nu sunt chiar atât de prietenoase. Voi raporta judecătorilor Inchiziției.

Gentilomul plecă, lăsând-o pe stareță îngrozită de cele ce auzise.

Walef se înapoie la mânăstire, înarmat cu un fals mandat al Marelui Inchizitor, care-l autoriza să procedeze la interogatoriul Terezei Morin.

La vederea baronului, soția lui Dubois, fu cât pe ce să scoată un țipăt de bucurie, dar se stăpâni, căci baronul îi făcuse semn să tacă.

— Doamnă, începu Walef, sunt trimis de Sfânta Inchiziție să procedez la interogatoriul Dvs. Vreți să răspundeți la întrebările mele?

— Da.

— Mai întâiu, cum sunteți tratată aici?

— Sunt puțin binevoitori cu mine, și nu știu de ce sunt ținută prizonieră.

— Unde sunteți găzduită? Intr'o celulă?

— De câteva zile numai... Mai înainte am fost ținută într'o cămăruță mică scobită sub pământ...

— Nu vă lasă să ieșiți?

— Niciodată.

— Dar mânăstirea are și un parc?

— N'am dreptul să-l vizitez.

Asta îl contrarie pe baron. Își făcuse un plan prin care să-i înlesnească Terezei evadarea, dar vedea că sunt prea multe piedici. Trebuia deci să caute alt plan.

De când era ofițer de arcași, legase oarecare prietenie cu câțiva membri ai Tribunalului Inchiziției.

Un procuror eclesiastic mai ales, Don Inigo de la Costa, care îndeplinia funcția de acuzator pe lângă Sfântul Oficiu, schimbase în nenumărate rânduri cu Walef, cuvinte foarte prietenești.

Se hotărî să se destăinuiască deci acestui om. Și prilejul se ivi a doua zi.

Walef fusese însărcinat cu un ordin secret. Să pune mâna pe un bătrân portughez, care se ocupa cu prezicerile, chiromanția și alchimia.

Walef se îndreptă spre locuința bătrânului, pe care îl găsi înconjurat de familia sa. Casa se bălăcia într'o mizerie groaznică.

Baronul fu primit cu țipete, gemete și lacrimi. Soția și fetele lui se târau la picioarele gentilomului, în timp ce cei trei fii ai bătrânului, înconjurându-l, păreau că vor să-l apere de orice atingere.

Inaintea acestei atitudini, Walef avu o inspirație subită. Porunci arcașilor să pună mâna pe băeți și fete și rămase singur, cu acuzatul, în cameră.

Bătrânul tremura din toate mădularele și prăbușit pe un scaun șchiop, îngâna lungi și neînțelese rugăciuni.

— Vrei să te scap? îl întrebă Walef, pe negândite.

— Vai, monseniore...

— Răspunde...

— Sunt nevinovat...

— Vorbește, îți ofer salvarea, cu o condiție...

— Care?

— Ai tăi să mă ajute în totul ce le voi cere.

— Dar...

— Da sau ba?

— Ce vreți cu mine?

— Te vei duce la închisoare, dar pe onoarea mea că te scap. Consimți?

— Nobile senior... vor face tot ce le voi cere!...

— Când copiii tăi vor intra în cameră, să le spui, să se puie la dispoziția mea.

— Vă făgăduesc, monseniore.

Walef se duse spre ușă și făcu semn soldaților să introducă prizonierii.

Toți se repeziră spre bătrân, dar deodată se opriră ca prin farmec.

Bătrânul le vorbea într'o limbă necunoscută și neînțeleasă nici de Walef, nici de arcași. Când Walef socoti că bătrânul le spusese tot ce avea de spus, porunci arcașilor să-l ia de acolo.

In stradă, bătrânul fu primit cu blesteme și înjurături.

Plecând, Walef, șopti fiilor bătrânului:

— Vin deseară... la ora zece.

Intr'adevăr, seara la ora 10 Walef apăru.

— Aşa precum cred că v'a spus şi el, eu îl pot salva, dacă şi voi îmi faceţi un serviciu.

— Seniore, pentru viaţa tatălui nostru venerat, suntem gata la orice, declară cel mai vârstnic.

— Atunci sunt sigur că ne vom înţelege.

Şi le vorbi îndelung.

— Dacă suntem prinşi, suntem oameni morţi, făcu Zaharia, unul din fii.

— Cine o să vă recunoască noaptea, râse baronul, puteţi să vă şi deghizaţi, dar trebuie să fiţi negreşit 12 inşi. •

— Eşti sigur că femeia asta cunoaşte maşinaţiunile bătrânului vrăjitor?

— Sigur, senor procuror.

— Spui că se găseşte la Mânăstirea Carmelitelor?

Walef făcu un semn afirmativ.

— Ţine atunci ordinul prin care această femee chemată înaintea Tribunalului Inchiziţiei.

— Când trebuie să execut acest ordin?

— Când ţi-o face plăcere.

— Atunci mâine noaptea, pentruca să nu atrag atenţiunea nimănui.

— Fă cum vrei. Dar cum ai spus, Walef? Cea mai tinerică din fetele bătrânului e chiar atât de frumoasă?

— O brunetă de 17 ani... ceva delicios...

— Dios! strigă Don Inigo, aşa o minune trebuie să văd şi eu.

— E cam sălbătecuță, dar dacă îi veți făgădui grațierea bătrânului, se va domestici.

— Ei și? Am să-i promit... Mare lucru?!

CAP. VIII

Răpirea

Un grup de oameni se opri înaintea porții Mânăstirii Carmelitelor.

— Haide, soră... deschide...

— Domnule ofițer, se auzi o voce îngrozită, la ora asta din noapte...

Ofițerul trecu pragul, urmat de cei 6 soldați.

— Ce doriți, domnule? îl întâmpină stareța.

— Din ordinul Sfintei Inchiziții!

Aceasta citi documentul înmânat de ofițer, tresări și deveni galbenă ca lămâia.

— Să vină femeia.

— Indată, senor.

Walef se înclină respectuos.

La vreo 500 metri de mânăstire, un alt grup sta ascuns, pe după niște tufișe.

Capetele lor erau ascunse de niște cagule călugărești, iar pumnalele din mână și săbiile ce atârnau de coapse trădau îndeletnicirea lor; erau, fără îndoială, niște briganzi.

— Miguel, eu nu prea am încredere...

— Dece tremuri, Zaharia?

— Omul acela mă înspăimântă.

— Principalul e că ne salvăm părintele.

— Dar asta-i o aventură grozavă... Să răpim o carmelită!

Deodată se auzi o trupă în marş.

In frunte venia un om, apoi, doi câte doi, nişte umbre escortau o femee.

Deodată apărură nişte umbre misterioase şi cât a clipi, arcaşii fură făcuţi inofensivi.

Un om în cagulă se îndreptă spre şef:

— Predă-te, senor! Nu-ţi vom face niciun rău...

— Niciodată! urlă ofiţerul, care începu să-şi învârtească sabia ca pe o morişcă.

Intre timp, arcaşii fură duşi mai la o parte şi legaţi fedeleş.

Unul din agresori se apropie de femee şi îi spuse:

— Urmează-mă, Doamnă... Sunteţi salvată!

O luă de braţ, deoarece Tereza Morin, mai că nici nu se ţinea pe picioare de înspăimântată ce era.

Intre timp, Walef continuă să dueleze, deodată însă se împiedică, scoase un strigăt surd şi se prăbuşi la pământ.

Tereza se întreba mereu dacă nu visează.

Curând ajunse lângă un boschet de castani, de unde o umbră alergă în întâmpinarea lor.

— Doamnă... Doamnă... Sunt atât de fericită.

Irena, nebună de bucurie, se aruncase în braţele stăpânei ei. Lângă cele două femei apăru o umbră bărbătească.

— E servitorul baronului de Walef... şi logodnicul meu, prezentă Irena.

— Trebuie să fugim. Am adus şi catâri, spuse Cristobal.

Cele două femei încălecară, ascultătoare.

— Unde mergem?

— Undeva unde nu vom fi căutaţi, răspunse Irena. Intr'un sătuleţ pierdut în Navarra, într'o regiune muntoasă, spre Pampeluna. Acolo trebuie să stăm ascunşi.

Walef, rănit, fu transportat la Madrid de către unul din paznicii Inchiziţiei. Un medic fu chemat în grabă şi curând Walef fu în afară de orice primejdie.

Don Inigo se înfăţişă, a doua zi, la căpătâiul bolnavului, aducând cu el şi urările de însănătoşire ale Sfântului Oficiu.

A doua zi, Walef socoti că e bine să se scoale din pat, dar cum se arătă foarte slăbit, marele Inchizitor îi acordă un concediu de o lună de zile.

El se pregăti de plecare după ce, cu ajutorul lui don Inigo, bătrânul fu pus în libertate.

Intr'o seară sosi şi el în satul unde Tereza sta ascunsă. Venirea lui provocă explozii de mulţumire şi recunoştinţă.

— Doamnă, aş dori să vorbesc cu Dvs.

— Vă ascult.

— Am aflat dece aţi fost închisă în mânăstire.

— Atunci vă rog să-mi spuneţi şi mie numele duşmanilor mei.

— Nu e decât unul singur. Ministrul Regentului.

Tereza îngălbeni, apoi povesti, cu deamănuntul, tot ce se întâmplase cu ea.

Baronul nu-şi putu reţine un strigăt de uimire. Dubois, cardinalul, era soţul acestei femei?

O mare bucurie îl cuprinse. Inţelese că ministrul Franţei se află în mâinele sale.



PARTEA IV-a

CONSPIRAŢIA

CAP. I

Ducesa complotează

Laval revenise la Paris, suferind încă de pe urma rănii primită la Chatellerault, dar ne mai putându-şi stăpâni nerăbdarea de a o revedea pe D-na du Maine şi de a-i comunica succesul misiunei sale.

Intrând în salonaşul dela Sceaux, Laval o văzu pe Benedicta trântită pe canapeluţa ei obicinuită, sub oglinda veneţiană. Trăsăturile ducesei străluceau de plăcere şi un surâs radios îi întredeschisese buzele atunci când contele intră în cameră. Acesta, grav, îngenunchie la picioarele ducesei şi îi întinse cele două scrisori pentru cari suferise atâta.

— Iţi mulţumesc, conte, pentru toate câte ai făcut. Acum stai şi povesteşte-mi cu deamănuntul tot ce ţi s'a întâmplat.

Când Laval isprăvi de povestit, fața ducesei era roșie ca focul, iar sânul i se ridica cu furie.

— Conte, nu știu când mă voi putea achita vreodată...

— Să nu mai vorbim de asta, Doamnă. Viața mea îți aparține... Aș dori, mai curând, să știu, dacă pe aici totul e în regulă.

— Da, pe aici avem numai vești bune. Partizanii noștri sunt numeroși... Ducele de Richelieu ne scrie că regimentul său se va alătura trupelor venite din Spania. In Bretania, nobilimea muncește pentru noi, iar la Paris D-l de Mesmes recrutează aderenți pentru partidul nostru.

— Minunat... Dar din Spania, nimic?

— Deocamdată... Alberoni nu-l retrimite pe Walef în Franța și asta e ceva. Mie mi-e teamă de acest om.

— Și eu îl cred primejdios.

— E o vie primejdie pentru scopul nostru.

— Intruniri tainice au fost?

— Uneori. Launay, Malzieux și cu mine ne ocupăm cu redactarea proclamațiilor, scrisorilor și declarațiilor pe cari le trimitem mai întâi regelui Filip, ca să le aprobe. Acestea vor fi mai târziu recopiate și răspândite printre prietenii noștri, atunci când va veni momentul.

— Sunt convins că veți învinge, Doamnă, dar trebuie să aveți răbdare. Alteța Sa Ducele bănuie ceva?

— Tremură, ca de obiceiu, răspunse ducesa cu indiferență. Cât despre Regent, e în mâinele D-nei

de Parabere şi a Ducesei de Phalaris. Ducele de Burbon e foarte ocupat cu Marchiza de Prie, Dubois e în vizită mereu la Fillona.

— Asta şi cu d'Argenson sunt cei mai primejdioşi. Dar contele de Toulouse?

— Cumnatul meu s'a retras în castelul său din Rambouillet împreună cu familia sa. Dacă reuşim, va fi şi el cu noi! Laval, de seară are loc conferinţa şefilor partidului. Vii şi D-ta?

— Fireşte! Cine va fi acolo?

— Polignac... Pompadur... Richelieu... Malzieux...

— Vin şi eu atunci... Unde are loc conferinţa?

— La Abatele Brigaut, acasă.

— Eu credeam că aţi închiriat vreo casă...

— Dece? N'avem una în strada St. Honore?

Ea roşi amintindu-şi de această casă, dar Laval nu păru să bage de seamă.

— Vine şi prinţul de Callamare?

— Nu prea cred. Nu vrea să fie văzut. Dacă l-ar conduce, însă, cineva...

— Eu voi fi acela.

CAP. II

Conferinţa

În aceeaş seară, Cellamare lucra în cabinetul său când i se aduse un bilet cu următorul conţinut:

„D-l de Cellamare poate veni deseară la Arsenal. „Il va aştepta jos o trăsură, condusă de o persoană „de încredere".

Ambasadorul Spaniei arse îndată biletul, apoi îşi sună servitorul.

— Pălăria, mantaua şi sabia, porunci el. Ies! Mă aşteaptă jos o trăsură.

Prinţul privi cu atenţie faţa surugiului şi fu cât pe ce să scoată un ţipăt de surprindere, recunoscându-l pe Laval. Se urcă deci, foarte liniştit, în trăsură. Se ştia în pază bună.

Puţin timp după sosirea lui Celiamare şi Laval în casa Abatelui Brigaut, apăru şi Benedicta urmată de Malzieux.

Lipsea numai Richelieu, dar toată lumea ştia că acesta nu prea e punctual.

Pompadur anunţă că şase mareşali au făgăduit concursul lor şi al trupelor în subordine. Polignac anunţă că toată nobilimea din Bretagne se va alătura trupelor spaniole.

— Dar ce-o fi cu Richelieu? întrebă deodată Laval.

— O fi alergând după vreo fustă! răspunse Polignac.

— Domnilor, trebuie să vă comunic şi eu ceva, anunţă, foarte grav, Cellamare. Suveranul meu acceptă propunerile Dvs.

Aceste vorbe fură salutate cu o explozie de triumf.

— Majestatea Sa şi Cardinalul Alberoni vor să fie ţinuţi în curent, iar atunci când momentul o va cere, trupele spaniole vor pătrunde în Franţa.

— Victorie! strigă Polignac.

Deodată ușa camerei se deschise cu violență și abatele Brigaut pătrunse în cameră, strigând:

— Suntem pierduți!.. Poliția!..

Laval se repezi spre ducesă.

— Fugiți, Doamnă! Nu vreau să vă găsească aici!..

In camera vecină răsună deodată un hohot vesel de râs și un om apăru pe prag. Purta uniforma polițienească, dar era singur singurel.

— Richelieu! strigă ducesa.

— Foarte necăjit că v'a speriat! răspunse acesta.

— Ce înseamnă gluma asta, Domnule?

Ducele își mușcă buzele. Nu prea-i plăceau dojenile.

— Dece vă supărați că m'am travestit? Il văd și pe D-l de Laval deghizat în surugiu!

— D-l de Laval a avut motive.

— Și eu am. Vreți să le cunoașteți?

Ducesa înălță din umeri, supărată.

— Aveam o întâlnire cu o fetiță minunată. Fiindu-mi teamă că bărbatul acesteia să nu mă surprindă, am pus uniforma asta care mă spală de orice bănuială. Numai că toate au eșit anapoda. Prostu de bărbatu-său ne surprinde, eu nu-i pot dovedi identitatea și sunt nevoit să săr pe fereastră... Nemai având timp să-mi schimb hainele, am venit aici așa cum mă vedeți...

— Numai că l-ai cam speriat pe Abatele Brigaut, râse ducesa.

— Imi pare rău. In schimb vă aduc o veste

bună: l-am cucerit şi pe Ducele de Nevere pentru cauza noastră. Totul e pregătit pentru Crăciun!

— Pentru o asemenea noutate, strigă ducesa veselă, meriţi toată iertarea noastră.

Conspiratorii se retraseră apoi, unul câte unul, pentru a nu atrage atenţia cuiva.

Benedicta, rămasă singură cu Laval, se apropie de acesta.

— Prietene, ce-ai fi făcut dacă ar fi fost, într'adevăr, poliţia?

— Mi-aş fi scos sabia din teacă şi nimeni nu s'ar fi putut apropia de Dvs.

Ducesa nu răspunse nimic, dar apucă mâinile lui Laval şi le strânse între ale ei.

Laval se înfioră, gemu, în prada unei mari dureri interne, apoi se plecă foarte respectuos:

— La revedere, Doamnă. Trebuie să-l conduc acasă pe D-l de Cellamare.

In aceeaş noapte, ducesa se destăinui D-rei de Launay:

— Mititico... mi-e teamă c'o să mă îndrăgostesc!

— Demult vă doresc asta.

— Dece?

— Ca să fiţi şi Dvs. odată, fericită.

CAP. III

Misiune secretă

In noaptea de 30 Noembrie 1718, pe la vreo orele 11, Mariana Lisereau, îl aştepta pe Montaleone care întârzia.

Deodată se auziră pași pe coridor, în ușă se auziră 4 lovituri repezi și marchizul apăru în prag. Fata se repezi în întâmpinarea lui și îmbrățișându-l cu dragoste, îl privi cu ochii plini de lacrimi.

— Ce-i cu tine iubito?

— Sunt fericită... Mi-era teamă că n'o să te mai revăd!...

Il atrase spre un scaun, dar în această clipă remarcă ținuta gentilomului.

Ce-i cu costumul acesta de călătorie și luptă? De unde vii astfel înarmat? întrebă, văzând pistoalele ce-i atârnau la brâu.

— Plec chiar în noaptea asta spre Spania.

— Pleci... și mă lași? întrebă Mariana, îngălbenind.

— Duc un mesagiu secret stăpânului meu și nu mă pot sustrage dela această misiune.

Căzuse, neînsuflețită pe scaun și ochii îi înotau în lacrimi.

— Nu voi lipsi mult timp. Trei săptămâni, doar. Și apoi nu te voi mai părăsi niciodată, ți-o jur!

— Dece să pleci tu? N'au putut găsi un altul?

— Și Porto Carerro pleacă cu mine?

— Așa de gravă e chestiunea?

— Foarte gravă, răspunse el, gânditor?,

— Cine știe prin ce primejdii vei trece...

— Nu-ți fie teamă, Domnul mă va ocroti. Acum iartă-mă, trebuie să plec. Porto Carerro mă așteaptă. Plecăm imediat...

Montaleone o strânse cu dragoste la piept, apoi o sărută pe frunte.

— Mariana, te iubesc și sunt al tău pentru totdeauna. Când voi reveni, ne vom uni pentru toată viața. Ți-o jur!

Fata plângea cu suspine. E atât de greu să te desparți de acela pe care îl iubești.

— Du-te, spuse ea însfârrșit și nu mă uita!

— Niciodată.

Fillona auzise totul.

— Dacă Montaleone e trimis în Spania, în locul vreunui curier obicinuit, atunci chestiunea trebuie să fie foarte gravă, gândi ea.

Işi aruncă un voal ușor pe cap și cu pași ușori se strecură în stradă.

Zăpada cădea ușurel dar Fillona mai că nici n'o luă în seamă. Se opri înaintea unei căsuțe din strada Petits-Chaps.

— Cine-i acolo? se auzi o voce, atunci când ea bătu.

— Deschide, Jerome!

— Ce cauți aici, la ora asta? o întrebă Buvat.

— Bagă-te în pat... și ascultă-mă, îi porunci Antonina, când intră în casă.

El o ascultă și se băgă sub plapomă.

— Ai fost astăseară la ambasadă?

— M'am înapoiat mort de oboseală. M'au ținut acolo până pe la vreo 10. Am avut scrisori urgente de copiat.

— Porto Carerro și Montaleone erau și ei acolo?

— Da, și prințul.

— Și mai cine încă?

— Abatele Tournemine.

— Duhovnicul D-nei du Maine? Jerome, scoală-te!

— Ești nebună? Dece mi-ai spus să mă bag în pat?

— Scoală-te și du-te la ambasadă! E vorba de averea noastră viitoare!

Copistul, coborî din pat și începu să se îmbrace

— Ce să fac la ambasară?

— Să copiezi toate scrisorile pe cari le-ai scris astăzi!

— Dar multe din ele au plecat.

— Nu-i nimic. Copiezi ce-a rămas.

CAP. IV

Se sfâșie vălul

Dubois intră repede în cabinet și Fillona se repezi spre dânsul. Trăsăturile feței ei erau absolut răvășite.

— Ce vânt te-aduce atât devreme?

— Monseniore, am descoperit un complot contra siguranței Statului.

Dubois începu să râdă.

— Și pentru asta mă deranjezi? Fillona, Fillona, ce-o să mă mai superi odată!

— Supărați-vă, dacă vreți, dar mai întâiu lăsați-mă să vă lămuresc...

Și povesti pe nerăsuflate incidentele din ajun

— Unde sunt hârtiile? întrebă Guillaume le ...om.

— Iată-le.

Ca și mai toți oamenii instruiți, depe timpul său, cardinalul cunoștea limba lui Cervantes și Calderon.

— Era și timpul, murmură el, după ce le citi. Fillona, nu vom putea uita serviciul ce ne-ai făcut... Nu uita însă că tăcerea e de aur... Niciun nume să nu pronunți...

— Nu e nimic... Cine nu știe că Abatele Tournemine, duhovnicul Ducesei du Maine, e bun prieten cu Abatele Daubenton, spovednicul regelui Spaniei ?

— Mă, drace, de când sunt ministru n'am avut o așa afacere gravă de lichidat.

— Faceți-vă atunci că nu știți... Dați-mi hârtiile înapoi și... basta ! îl ironiză spioana.

— Glumești ? Spui că Porto Carerro și cu Montaleone au plecat astă noapte ?

— Da, plecarea asta pe nepusă masă mi-a dat firul întregei afaceri.

— Au un avans de câteva ore, doar. Oamenii mei o să pună mâna pe ei, cu siguranță !

Luă o pană de gâscă și mâna lui începu să alerge cu repeziciune pe hârtie.

— Așa... Uite ordinul prin care se poruncește arestarea unui bancher spaniol, care, vrând să scape de creditorii săi, trece în Spania cu Abatele Porto de Carerro.

Fillona se înfricoșă.

— Cum asta ? Nu v'am spus că Montaleone e atașat la ambasada Spaniei ?

Ministrul surâse.

— Știu eu asta... Dar ce te faci dacă Porto Carerro și Montaleone sunt arestați și nu se găsește asupra lor niciun document? Pe când dacă e luat drept bancher, poate fi percheziționat și după ce Montaleone arată că e Montaleone, i se poate da drumul, făcându-i-se obicinuitele scuze.

Ministrul chemă un servitor și îi încredință plicul.

— Maroy! Du plicul acesta la locotenentul general. Câțiva ofițeri de poliție s'o pornească imediat pe drumul care duce spre Spania!

— Apoi să mă înapoiez aici, Monseniore?

— Da, ca să-ți faci pregătirile trebuincioase, deoarece și tu pleci.

Servitorul dispăru, iar Dubois își frecă mâinele.

— Regentul o să fie foarte mulțumit. Tocmai căutam motive care să justifice războiul nostru cu Spania...

— Războiul cu Spania?

— Francezii cam sunt împotriva lui, dar pe cheful conspirației, îi vom convinge noi...

— Păi... nu e vorba ca regele să se căsătorească cu o Infantă de Spania? Ea trebuie să fie deacum pe drum!

— Nu-i nimic: o trimitem noi peșcheș îndărăt.

Apoi, schimbându-și tonul:

— Fillona, vreau ca tu să-l întovărășești pe Maroy.

— Eu?

— Ești foarte șireată și cu cei doi spanioli trebuie să umblăm cu multă prevedere.

— Zău, Monseniore, multe îmi mai cereți!

— Fillona, n'am încredere decât în tine... Și cum tu ești în curent cu afacerea asta care trebuie să rămâie o taină pentru toată lumea, numai tu ești capabilă să duci însărcinarea la bun sfârșit.

— Dar de Maroy sunteți sigur?

— Mi-e devotat cu trup și suflet.

CAP. V

Pe șoselile Franței

Maroy și Fillona părăsiseră Parisul la 1 Decembrie.

Un omăt îmbelșugat acoperea șoselile, dar poștalionul, la care erau înhămați patru bidivii, alerga ca vântul.

Inaintea lor plecaseră doi curieri, cu porunci semnate de Dubois, cu misiunea să rechiționeze de pretutindeni, în fiecare oraș, alți cai și alte poștalioane, pentruca voiajorii noștri să nu piardă timpul.

Din această cauză, la Chartres, Orleans, Blois și Tours, Antonina schimbase diligența fără nicio pierdere de vreme.

In fiecare poștalion, găsau alimente, băutură și câte o mică lămurire:

„Spaniolii au șase ore de avans" sau.

„Au patru ore de avans" sau

„Au părăsit orașul acum o oră și jumătate".

— Cred că la Poitiers îi ajungem, spuse Fillona.

Maroy tocmai voia să-i răspundă, când deodată zăriră un călăreț care sbura, ca o săgeată, spre Paris.

— Cu neputință, spuse Antonina.

Incercă să-l vadă mai bine, dar călărețul era departe.

— El e... nu cred să mă înșel...

— Montaleone.

— Acela pe care îl urmărim?

— Da,

In zare apăreau primele case dela marginea orașului Poitiers.

— Oprește! răsună o voce poruncitoare.

— Diligența se opri, și călătorii recunoscură pe cei doi curieri cari îi precedau.

La marginea șoselii staționa o diligență, de dimensiuni mici și numai cu doi cai la ham.

Imprejurul diligenței o sumedenie de oameni vorbiau și gesticulau,

— Doamnă, se apropie unui din curieri, această diligență aparține spaniolilor. Unul din ei ne-a scăpat. A încălecat unul din caii noștri și a șters-o spre Paris.

— Cum... și nu l-ați urmărit?

— Dacă mă luam eu după el, camaradul meu ar fi rămas singur cu servitorii lui în număr de patru. Din fericire printre curioșii ăștia se află și doi polițiști ai D-lui d'Argenson și grație lor am putut pune mâna pe cei patru.

Antonina se îndreptă spre diligență. Porto Carerro se afla în ea.

— D-ta aici?

— Dece n'aş fi? D-ta nu eşti?

Tonul femeii îl cam surprinse pe abate, care începu să cam bănuie ceva.

— In tot cazul îmi pare bine că eşti pe aici. Poţi să faci ceva pentru mine?

— Cu plăcere, dacă e cu putinţă. Despre ce e vorba?

Porto Carerro părea foarte încurcat.

— Am fost opriţi pe drum, par'că am fi fost nişte tâlhari de codru. Nici nu ştiu ce vor oamenii ăştia dela mine. Cică e vorba de un bancher spaniol. Habar n'am...

— Dar bancherul unde e?

— A... şters-o!

— Bancherul?

— Nu e un bancher. E tovarăşul meu de drum.

— Dar cu cine erai?

— Cu Marchizul de Montaleone.

— Păi dacă era aici... dece a şters-o?

Porto Carerro tăcu. Nici nu ştia ce să răspundă.

— Dece a plecat? Dacă stătea pe loc, totul se lămurea, râse Fillona.

— Vădit, bâigui Porto Carerro. Jignit de felul cum se purtau poliţiştii cu el, într'un moment de mânie a plecat spre Paris, ca să se plângă ambasadorului, desigur!

— Rău a făcut!... Ia să încerc să vă scot din încurcătură, deşi nu ştiu cum să fac.

Fillona se îndreptă spre şeful poliţiştilor, pe care îl trase mai la o parte.

— Prietene, îi spuse ea, arătându-i împuternici-

ea cardinalului, ia-l pe abate, du-l într'o casă oarecare și percheziționează-l cu grijă. Pe cei patru îi duceți apoi, sub o pază bună, la Paris și-i arestați.

In timpul acestui dialog, Porto Carerro, spunând că îi este frig, voi să se urce în diligență, dar polițiștii îl împiedecară. Șeful polițiștilor se apropie de el.

— Domnule, vă rog să mă urmați de bună voe.

— Unde?

— Aci în apropiere.

— Domnule, eu sunt secretarul ambasadorului M. S. Regelui Spaniei. Vreau să mă lăsați în pace și să dați drumul oamenilor mei.

— Și eu sunt în serviciul M. S. Regelui Franței și lucrez în baza ordinelor primite. Dacă vă împotriviți, vă voi sili să mă urmați!

Abatele ascultă, vânăt de furie. O privi pe Fillona.

— Incep să înțeleg, murmură el.

Se lăsă condus într'o casă, unde fu percheziționat, cât despre Fillona, ea căută cu grijă în diligența spaniolilor, și curând munca ei fu încununată de succes. Lovind cu pumnul în banchetă, răsunase un sgomot surd, un sgomot ce trăda golul.

— Maroy, repede, banca are un fund dublu.

Servitorul își băgă pumnalul printre scânduri și după mult chin și cazna, apăru o cavitate.

— Hârtii!...

Fillona le apucă, nebună de bucurie și scoase un țipăt răgușit după ce le citi.

Erau scrisorile lui Cellamare și ele dovedeau du

Maine, adresate Regelui Spaniei şi Cardinalului Alberoni. Se mai aflau fel de fel de scrisori de supunere, adeziune, o listă de gentilomi, ofiţeri, magistraţi şi alte personalităţi cari se alăturaseră complotiştilor, însfârşit era tot ce trebuia ca multă lume să-şi piardă capul.

Fillona strânse hârtiile cu grijă şi le băgă în corsaj.

— Maroy, aleargă la Hotelul la „Păunul încoronat" şi reţine două camere.

— Nu veniţi cu mine?

— Mai am treabă pe aici.

Maroy plecă, iar Fillona, după ce recomandă poliţiştilor paza cea mai aspră, porunci celor doui curieri să plece îndată spre Paris, încredinţând unuia din ei un bilet prin care înştiinţa pe cardinal de rezultatul însărcinărei ei şi de fuga lui Montaleone.

CAP. VI

Roata norocului

Cu tot frigul ce domnea, strada principală din Poitiers — deşi era puţin cam înaintată — gemea de lume.

Fillona se strecură prin mulţime, când la colţul unei străzi se lovi piept în piept cu un băroat, care, văzând-o scoase un ţipăt de bucurie.

Era Ramage, sergentul de cavalerie, care, tot aşa de cuceritor ca şi altădată, o îmbrăţişă cu patimă, sărutând-o de nenumărate ori.

— Dracu să mă ia dacă mă aşteptam să te gă-sesc aici!

Şi sărutările ploau asupra femeii, care zadarnic încerca să scape de strânsoare.

— Ce faci aici la Poitiers, îngeraşule? întrebă el.

— Sunt în trecere pe aici... Nădăjduiam să te văd, dar nu credeam c'o să te gasesc prin furnică-raia asta de aici.

— Ai picat bine. Sunt liber astă seară.

— Fie, tot am de gând să-ţi cer ceva. Unde-i Hipolit?

Sergentul hohoti vesel.

— Bine că-ţi mai aminteşti de el. E aici! In a-celaş regiment cu mine.

Intrară într'un restaurant şi comandară o porţie serioasă de fazan, apoi Sostene reluă:

— Hipolit e sănătos. Păcat numai că e cam mărginit, căci nu pot scoate nimic din el.

— E nenorocit?

— Deloc, numai că pedepsele cam plouă asu-pra lui.

Trăgându-l pe Sostene de limbă, Fillona află, în-cetul cu încetul că ex-soţul ei, era cam de plâns... fiind ţapul ispăşitor al nervilor brutalului Ramage, care-l chinuia cu acea răutate a acelor ţopârlani, cari văzându-se cu ceva galoane pe umeri, tortu-rau inferiorii lor, din prostie, sau vanitate.

— Ei... vii cu mine? o întrebă Sostene.

— Nu. Am treburi mai importante.

— Spanac. Nu te las să pleci.

— Cu neputinţă, răspunse ea, rece. Te văd eu mâine.

— Când?
— La 11. La cazarmă.

Intr'adevăr, a doua zi dimineaţa, Antonina se înfăţişă la Cazarma Royal Poitou, unde ceru să-i vorbească soldatului Hipolit Guerliche, dar primi răspunsul că nu este cu putinţă, acest soldat fiind pentru moment, încarcerat.

— Nu-i nimic, pot vorbi cu D-l Comandant?

Militarii o priviră batjocoritori.

— Spuneţi-i că vin din partea Domnului Prim Ministru şi doresc să-i vorbesc.

Atitudinea soldaţilor se schimbă pe dată şi peste câteva clipe Antonina pătrunse în cabinetul comandantului. La intrarea ei, ofiţerul superior înaintă spre dânsa, zâmbindu-i graţios.

— Veniţi din partea Excelenţei Sale?

Da, răspunse ea, arătându-i împuternicirea:

„Purtătoarea prezentului ordin va fi primită şi ascultată de toţi — lucrând în interesul Statului

Cardinal Dubois"

Contele de Canisy — ofiţerul — îi înapoiă hârtia şi spuse respectuos:

— Cu ce vă pot servi, Doamnă?

— Aveţi în regimentul Dvs. un soldat cu numele Hipolit Guerliche?

— Un element foarte rău.

— Vă înşelaţi, asta e numai din cauză că e chinuit şi persecutat de sergentul său, Sostene Ra-

mage. Pentru a pune capăt acestei situații, am venit să cer, pentru Hipolit, un grad superior aceluia lui Sostene — și asta vreau imediat.

— Bine, dar asta e un lucru greu!..

— Mă rog, dar îmi închipui că i-ar sta foarte bine ca ofițer. Are o înfățișare minunată.

— Nu se poate.

— Vă înșelați. Hipolit e bogat și dacă ar vrea, și-ar cumpăra o companie sau un regiment.

— Dar nu e nobil, răspunse contele, dispreţuitor.

— Mâine ar putea fi, dac'aș vrea! Dar dacă nu vreți să mă satisfaceți, voi comunica acest lucru acelui care mă trimite.

D-l de Canisy tresări.

— Nu e nevoe.. voiam doar să vă spun.. știți... obiceiul..

— Atunci ordonați avansarea lui, deoarece, înainte de a pleca la Paris țiu să schimb cu el câteva cuvinte.

De voe, de nevoe, contele dădu ordinele necesare.

— Doamnă, vă rog să depuneți omagiile mele, la picioarele Excelenței Sale!

Antonina luă documentul de avansare și ceru ca Hipolit să fie scos din închisoare. Văzând-o pe soția sa, Hipolit rămase ca trăznit. Ea îi băgă în buzunar documentul de avansare și îi spuse:

— Vino cu mine.. Trebuie să văd acum pe cineva..

Aproape de poartă, ei îl zăriră pe sergentul Hermage, care deschise ochii mari de tot, văzându-l pe Hipolit lângă nevastă-sa.

— Hei, prietene, ce cauţi tu pe aici?

Hipolit, începu să tremure.

— Ştergo-o, derbedeule... Inapoi la carceră cu tine! Şi drept pedeapsă îţi dublez zilele de carceră. Criminalule!

— Acum poţi să te răzbuni pe acest om! îi şoptì Fillona la ureche.

Aceste cuvinte îl electriză pe Hipolit. Işi umflă pieptul, roti nişte ochi turbaţi şi întrebă c'o voce răsunătoare:

—. Cui îi vorbeşti, sergent?

Celălalt mai să moară de furie.

— Ce înseamnă asta? Ai înebunit? Las'că-ţi arăt eu ţie!

Ridică cravaşa, gata să-l lovească, dar cu o mişcare repede, Hipolit îl apucă pe sergent de mână şi i-o strânse cu atâta putere, încât biciul căzu la pământ.

— Aşteaptă, mizerabile! strigă Ramage furios. Hipolit îl apucă pe Ramage de guler, în timp ce soldaţii de gardă alergau din toate părţile.

— Puneţi mâna pe el.

Soldaţii înaintară spre Hipolit, dar acesta le arătă documentul de avansare.

— De astăzi sunt ofiţer în regiment, luaţi-l pe Ramage de aici şi băgaţi-l în închisoarea unde el mă ţinea fără pic de milă.

Ramage privi pe Fillona şi pe Hipolit, păru că înţelege ceva, apoi, resemnat, se lăsă târât spre închisoare.

— De-ai şti cât am suferit din cauza lui.

— Acum o să te poți răzbuna.

— Nu, eu nu sunt făcut pentru meseria asta.

— Ba da, vei avea un viitor strălucit.

— Antonina... voi fi blând și supus... Lasă-mă să revin la tine.

— Hipolit, aș vrea și eu, dar acum, e greu.

CAP. VII

Revederea

A doua zi, La Chatellerault, Fillona fu chemată la o parte de Maroy.

— Doamnă, aș vrea să vă povestesc ceva. Adineaorea au venit doi călăreți. Văzându-i, hangiul a tresărit. „Seniore, ce mai faceți? V'ați vindecat?" a întrebat el pe unul din cei doi. Celălalt i-a mulțumit, dar i-a pus atâtea întrebări despre situația din Franța, încât lucrul acesta mi-a părut curios. Intrebând pe o servitoare, Javotta, cine-i gentilomul, am aflat că se numește de Walef și că se înapoiază din Spania. Acum două luni a tras aici la han, grav rănit de către un alt gentilom care poartă, de obiceiu o bandă neagră peste bărbie.

— Laval!.. Asta mi se pare foarte ciudat.

— Plecând de aici, baronul nu și-a putut găsi niște scrisori. Dar am aflat că gentilomul rănit, francezul și cu servitorul său, a șters-o într'o noapte, așa, pe negândite.

Fillona se gândi că e cu putință ca acești doi gentilomi să nu fie străini de conspirație deaceea se gândi să apuce taurul de coarne.

In aceeaș seară intră, îndrăzneață în camera lui Walef.

— Ce doriţi, Doamnă? o întrebă acesta.

— Mă întrebam dacă aţi vrea să ştiţi de soarta unor scrisori...

— Vorbiţi, vă rog...

— Dacă vă spun ce a făcut contele Laval cu ele, o să-mi răspundeţi la câteva întrebări?

— Nu încape discuţie.

— Spuneţi-mi atunci ce treabă aţi avut în Spania?

— Duceam scrisorile cari mi s'au furat.

— Dela cine le-aţi căpătat?

— Dela ambasadorul Spaniei.

Fillona continuă să-l mai întrebe, dar Baronul era prea iscusit ca să lase să-i scape secretul Benedictei. Cumătra era însă prea dibace ca să nu priceapă totul.

Eşi din cameră şi reveni cu doi poliţişti. Văzându-i, baronul simţi că un nod i se urcă în gât, dar mijlocitoarea nu-i dădu prea mult răgaz, căci porunci poliţiştilor:

— Arestaţi-l pe D-l Baron de Walef, căci şi dânsul e amestecat în afacerea de care ne ocupăm acum!...

Baronul făcu un pas îndărăt şi poliţiştii, crezând că vrea să se apere, se aruncară asupra lui, cu toată împotrivirea ce-o arătă.

— Viperă, urlă baronul.

— Nu prea eşti recunoscător, baroane. Arestându-te, te scap de o mare primejdie. Aceea de a nu fi amestecat în conspiraţia pusă la cale de Cellamare şi Ducesa du Maine

Walef schimbă fețe, fețe.

— Conspirația e descoperită? bâigui el.

— Da... Vezi deci că intervenția [illegible] e binevenită!

Toate planurile lui Walef se năruiau. In loc să se înapoieze la Madrid și să-și reia serviciul [illegible] de ofițer de arcași, el trecuse frontiera în [illegible] lui Cristobal, îndreptându-se spre Paris. Scopul lui era să-i propuie un târg Cardinalului Dubois. Prin Tereza, ministrul era în puterea lui și [illegible] un mic șantaj, i-ar fi fost ușor să obțin vreo slujbă bună sau ceva bani. Dealtfel, ca să se răzbune [illegible] Laval, baronul era gata să vândă toată conspirația și uite ghinionul. Tocmai atunci când credea că toate îi reușesc, vipera asta spurcată îl are[illegible]!

Deodată — în drum spre Paris — Walef [illegible] puternic. Il auzi pe Mauroy că se adresează [illegible]noscutei cu cuvintele „D-nă Fillona". Or, dacă Walef nu știa cine e spioana, o auzise totuși pe Tereza Morin pronunțând acest nume. Acum își [illegible] seama că spioana și Fillona, erau una și [illegible] persoană.

Deaceea o întrebă pe D-na Guerliche cu [illegible] firesc glas din lume:

— N'ați vrea să aveți ceva știri [illegible] Tereza Morin?

Antonina rămase cu gura c[illegible].

— Ce e? să bâlbâi ea.

— Credeam doar că v'ar int[illegible] despre D-na Tereza Morin. Când [illegible] acum vreo 3 zile, am lăsat-o, [illegible] în tovărășia servitoarei ei, Irena.

— Tereza Morin? Ai văzut-o? Unde-i?

Prea târziu băgă de seamă Fillona că prin aceste întrebări mai rău se încurcase.

— Nu-ți pot spune unde e, deoarece se cam teme de amenințările „bărbatului" ei...

Fillona se zăpăci din ce în ce mai rău.

— O credeam în Spania...

— Acolo e!... I-a trebuit mult chin până a putut evada dintr'o mânăstire a carmelitelor, dar acum, slavă Domnului, e bine! Eu i-am ajutat să scape!..

— D-ta!?

Fillona începu să-l admire. Nu-l crezuse atât de puternic.

— Da, eu și cu câțiva prieteni... Acum așteptăm momentul când vom relua ofensiva contra odiosului ei soț!...

— Ce vrei să spui? întrebă Fillona care tremură pentru pielea lui Dubois.

— Prietenii mei și cu mine avem legături mari. Ne vom adresa Papei.

— Păcat de D-ta, Baroane, că vrei să te compromiți într'o astfel de afacere supărătoare!... Eu cred că i-ai fi foarte simpatic Excelenței Sale...

— Merge bine, merge bine, gândi baronul.

CAP. VIII

Raportul spioanei

— Ai hârtiile?

— Da, Excelență!

— Grozavă conspirație... făcu ministrul, după ce citi toate documentele.

— V'am spus, doar...

— Şi aveai dreptate. Imi pare [illegible]
bun sfârşit toate însărcinările ce [illegible]
acestor documente Cellamare nu va [illegible]
Ai făcut bună treabă!

— Ba, mai mult încă. Aduc un [illegible]
fi putut căşuna, Dvs. personal, [illegible]
sur. decât toată conspiraţia asta!

Şi Antonina povesti cardinalului [illegible]
Walef.

— Unde e acum omul acesta?

— Sub paza poliţiştilor.

Cardinalul mâzgăli la repezeală un [illegible]

— Uite un ordin prin care D-l de W[illegible]
Bastilia pentru totdeauna.

Intre timp, o scenă ciudată se d[illegible]
Fillona.

Primul drum al marchizului de Mo[illegible]
abia reîntors la Paris, fu în str. St. Ho[illegible]
Mariana Lisereau îl aştepta tristă şi [illegible]

— Mariana, îi spuse el când o [illegible]
fugim... fără întârziere...

— Să fugim?

— Se pregătesc lucruri grave. Daca [illegible]
viaţa... dar pe tine nu vreau să te pie[illegible]
fim un ţi... în bucurii şi necazuri!

— Te urmez! îi răspunse ea, simplu[illegible]

Jos îi aştepta o diligenţă, în care [illegible]
se urcară. Surugiul îşi îndemnă [illegible]
ceară îngăduinţa stăpânului său [illegible]

Uliţele Parisului fură străbătute cu o iuţeală ameţitoare.

— Unde mă duci?

— In Italia, iubito!

— De ce nu în Spania?

— Pentrucă şoselile ce duc spre Spania sunt împânzite de spionii lui Argenson, pe câtă vreme drumul spre Italia e liber!

CAP. IX

La Ambasadă

In ziua de 8 Decembrie 1718 o ceată de poliţişti condusă de d'Argenson şi Dubois în persoană, pătrunseră în localul Ambasadei.

Auzind că uşa cabinetului său e trântită, cu putere, de perete, Celiamare se înfioră prelung, dar se linişti, recunoscându-l pe Cardinal.

Unul din poliţişti se repezi spre cămin de unde scoase o hârtie ce tocmai începuse să ardă. Era lista complectă a conspiratorilor.

— Ce înseamnă asta, Monseniore? întrebă Cellamare, galben ca ceara.

— Domnule Locotenent General, se adresă cardinalul lui d'Argenson, porunceşte oamenilor D-tale să se percheziţioneze toate camerile, arestând pe toţi aceia cari vor fi găsiţi.

Cellamare, fremătând de furie, se îndreptă spre cardinal:

— Domnule Ministru, mă aflu aici pe teritoriul M. S. Regelui Filip al Spaniei şi orice act de violare constituie o jignire adusă stăpânului meu!

— Şi eu am dovezi, răspunse cardinalul [illegible] ritor, că acest local e un cuib de conspiratori şi datoria mea este să vă arestez.

— In faţa violenţelor Dvs. părerea mea [illegible] nu trebuie să vă răspund şi prefer să vă [illegible] locul...

Voi să se retragă, dar Dubois, îl reţinu.

— Să-mi daţi sabia: sunteţi prizonierul meu.

Cellamare se opri; privirea sa parcurse [illegible] şi după ce îl privi, dispreţuitor pe Guillaume, [illegible] spre Argenson.

— Domnule, Marchiz, vă rog să-mi luaţi sabia. Nu poate fi pătată de mâna Dvs. pentrucă sunteţi un gentilom!

Dubois înţelese ocara, dar nici nu clipi măcar. Intorcându-se cu spatele spre prinţ, îi spuse lui d'Argenson, care primise sabia grandelui de Spania:

— D-l Ambasador să fie bine păzit, până se va decide asupra soartei D-sale.

In timp ce, rămas, singur, Cardinalul descoperi pe biroul lui Cellamare o cantitate importantă de documente, doi poliţişti pătrunseră în cabinet, anunţând pe Dubois că au descoperit o presă clandestină şi foi de hârtie, tipărite.

Dela Ambasadă, Cardinalul se îndreptă spre palatul Regentului, căruia îi arătă toate documentele descoperite. Ducele de Orleans fu foarte [illegible] toată această nepiăcută afacere fu [illegible] încă din faşă şi porunci ca toţi aceia [illegible] fie arestaţi fără întârziere şi judecaţi — [illegible]

poporul să afle ceva. Pentru Doamna du Maine — hotărî, doar, să-i numiască un paznic care n'ar putea fi cumpărat.

— Așadar, să arestez pe toți complicii... oricare ar fi ei? întrebă Dubois.

— Da... Cu cât rangul lor social va fi mai mare, cu atâta va fi mai bine.

— Și cu Cellamare ce facem?

— Să fie păzit.... Va răspunde cu viața lui de aceea a Ducelui de Saint Simon, ambasadorul nostru la Madrid.

CAP. X

Benedicta își plătește datoriile

În aceeaș zi, spre orele 5 seara, Contele Laval se afla singur, în apartamentul ce-l închiriase în Str St. Honore.

Deodată, la ușa dela intrare se auzi semnalul convenit și înaintea ochilor uimiți ai contelui apăru ducesa du Maine. De această dată, ducesa era îmbrăcată ca o simplă burgheză.

— Dvs. doamnă! făcu Laval, simțind că inima i se umflă de bucurie.

— Nu-ți pare bine că am venit?

— Nu mă gândesc decât la neprevederea Dvs.

— Mă plictiseam la Sceaux... și deaceea am venit aici. Nu-i așa că-mi vine bine rochița asta?

— Doamnă, Dvs. o înfrumusețați.

— Conte, sunt atât de fericită... încă vreo câteva zile și izbânda va fi a noastră...

— Sunt convins! Doamnă, a... de... pe mine cu misiunea de a aresta pe Re...

— De acord... dacă vrei D-ta! D... va lăsa cu una cu două. Se va ... poate ... ceastă misiune e foarte primejdioa... !

— Nădăjduiesc că va fi!

Ducesa tresări, dar nu-şi schimbă ...

— Dacă vrei D-ta... Dar eu îţi rezerv... rol...

In acest moment bătăi numeroase în uşă ... ţiră pe cei doi interlocutori.

— Nu deschid, declară contele.

— Ba da, pot fi ştiri grave.

Laval se repezi spre uşă şi curând se inap... având o scrisoare în mână.

— Un curier al Prinţului de Cellamare...

Un strigăt de uimire scăpă de pe buzele contelui.

„Totul e pierdut, citi el. Montaleone scăpat ... prin minune. Curierii arestaţi. Dubois ştie tot... Preveniţi pe cine ştiţi pentru a lua măsurile n... sare".

O exclamaţie de furie, de durere şi de ..., scăpă de pe buzele Benedictei.

Apucă hârtia, o citi tremurând şi nu mai ... nicio vorbă. Lacrimi amare îi şiruiau pe ...

Pentru Benedicta era dezastrul.

Laval se apropiă de ea.

— Doamnă!... Trebuie să vă puneţi la ... să vă salvaţi!...

— Crezi că-mi vor da răgaz ... ! ... ea, amar. Nu-i cunoşti... Dar ...

Dacă vrei să pună mâna pe mine, să vină. Ii aştept !..

— Poate că n'au nicio dovadă împotriva Dv. Poate că prinţul a putut distruge toate documentele compromiţătoare.

— Prinţul ne scrie că au fost arestaţi toţi curierii. Printre scrisorile lor se afla şi cele două ale mele adresate Regelui Spaniei şi Cardinalului Alberoni.

— Doamnă, vă implor... fugiţi...

— Nu te îngriji de mine. Mai bine ai face să fugi D-ta.

— In asemenea momente nu vă pot părăsi.

Ducesa îl privi, mişcată.

— Nebunule, vor condamna la moarte pe toţi conspiratorii.

— Nu voi fi singurul din familia de Montmorency, care urcă pe eşafod.

Ducesa îl privi cu admiraţie.

— Laval... fă o pentru mine... pleacă...

— Doamnă, nu înţelegeţi că eu caut moartea? Caut un prilej ca să fiu ucis... Eşafodul mi-l oferă...

— Laval... dece nu vrei să trăeşti?

— Pentrucă viaţa este un chin pentru mine... Altă dată o iubiam, pentrucă, naiv fiind, credeam c'o să-mi ofere toate, dar decând ştiu că nu-mi poate oferi decât chinuri şi dezamăgiri, zilele îmi par prea grele.

Inima ducesei bătea să se rupă.

— De când toate aceste chinuri, prietene?

— Din ziua când am trebuit să renunţ la o dragoste care însemna totul pentru mine!

Se opri, înspăimântat de cele ce spusese şi privi, zăpăcit, pe ducesă.

— O dragoste, spui?

— Da, o dragoste, mare, curată şi sinceră. Aceasta era visul meu. Infruntam moartea şi primejdia, dar dragostea asta sfântă ce o aveam în mine, mă făcea să izbândesc. Aş fi vrut să trâmbiţez lumei întregi numele femeii iubite, să răstorn tronuri şi situaţii — dar mi-era teamă că prezenţa mea [illegible] compromite-o în faţa lumii, în faţa a lor ei!...

Benedicta tresări prelung. Tonul pătimaş al contelui pusese pe foc pe această femeie — pachet de nervi şi simţuri.

— Conte, îţi mai reaminteşti făgăduiala ce ţi-am făcut-o mai deunăzi?

— Ce vreţi să spuneţi, Doamnă?

— Că am jurat să te răsplătesc pentru serviciile D-tale să-ţi ascult dragostea D-tale înfocată... şi să răspund la ea!...

— Mi-aţi făgăduit-o, altădată... dar acum, vă implor, nu-mi mai vorbiţi de ea!

— Prostule, vreau să fugi, că trăeşti, pentru mine!...

— Doamnă, strigă Laval, neîndrăznind să creadă auzului.

Două braţe moi se strânseră împrejurul grumazului contelui, în timp ce o gură fierbinte, căuta cu lăcomie buzele lui Laval.

CAP. XI

Prăbuşirea

A doua zi dimineaţa, la ora 6, o diligenţă opri înaintea porţii castelului din Sceaux şi o escortă de călăreţi primi ordinul de descălecare.

Din trăsură cobori marchizul d'Ancenis, ofiţer de gardă, care, înclinându-se respectuos înaintea unei persoane invizibile — din lăuntrul diligenţei — se îndreptă spre intrare.

— Cine-i? strigă portarul.

— Deschide, în numele Regelui!

Poarta se deschise imediat şi D-l d'Ancenis înaintă în fruntea gărzilor.

Pe prag sta o femeie, minunat de îmbrăcată, cu un candelabru de aur, în mână.

— Rog pe Alteţa Voastră să mă ierte că vin atât de devreme...

— Intraţi, Domnule d'Ancenis şi spuneţi-mi ce vă aduce.

— Doamnă... am ordin să vă arestez.

— Foarte bine. Trebuie să vă urmez imediat?

— Da... afară doar de cazul când vreţi să vă faceţi oarecari preparative...

— Intr'adevăr, aş vrea să dau câteva porunci...

Se retrase într'o cameră vecină şi cotrobăind prin sertare, mai avu timpul să-i şoptească D-rei de Launay:

— Bine că Laval s'a salvat... dar greu mi-a mai fost!

Deodată se auzi o voce lu... ... contra ... turată :

— Ei, ce se petrece pe aici ?

Ducesa tresări. Recunoscuse vocea lui Dub...

Benedicta, înaintă, curajoasă, spre Dubo...

— Domnule, aş vrea să ştiu unde mă duc...

— La Dijon, Doamnă, la moşia nepotului ... Ducele de Bourbon, care e însărcinat cu paza D...

Asta era răzbunarea Regentului, deoarece, ...cele de Bourbon era cel mai neîmpăcat duşman al ei.

— Aş vrea să-mi iau rămas bun dela Ducele ... Maine.

— Dacă vreţi, dar văd că tot timpul vă bl...mă, trimiţându-vă la toţi dracii !...

— Unde-l duceţi ?

— La castelul Doullens.

Launay voi s'o însoţească, dar fu reţinută de un ofiţer.

— D-ră, am ordin să vă încarcerez la Bastilia, împreună cu Rondel, servitoarea Dvs.

In aceeaş zi, mai toţi conspiratorii fură arestaţi. Unii îşi sfârşiră zilele în închisoare, alţii pe eşafod, alţii fugiră în Spania, unde fură ajutaţi de Regele Filip. Mulţi fură amnistiaţi.

Prinţul Cellamare şi Abatele de Porto Carrero primiră încuviinţarea să se înapoieze în Spania.

CAP. XII

Sfârşitul...

— Am o veste neplăcută pentru tine, Fillona, îi spuse Dubois mijlocitoarei, peste câteva săptămâni.

— Şi ce anume?

— Ştii, Regentul e cam supărat pe tine.. Lumea îl acuză că are relaţii nu tocmai nobile. Acum e vorba să părăseşti Parisul şi să te ascunzi într'un colţ pierdut de provincie... şi să faci pe mortul în păpuşoi. Pentru tot restul vieţei ţi-am fixat o pensiune de 12.000 de livre. Dar nimeni nu trebuie să te mai vadă... altfel închisoarea te paşte.

— Bine, Monseniore.

— Şi unde te duci?

— La Poitiers. Mi-am regăsit acolo bărbatul.

— Pe surugiul marchizului de Saxa, acela care te învineţia în bătăi?

— Da, am început să bag de seamă că mă iubeşte, aşa că mă întorc la el.

— Bine, Regentul va fi satisfăcut.

— Apropos, Excelenţă, mai zilele trecute am primită o vizită. Pe Contele de Navailles, care mi-a spus că l-a întâlnit la Turin pe Marchizul de Montaleone cu soţia lui. Da, Mariana e acum marchiză.

— Şmecherul. Şi poliţiştii mei îl căutau pe şoselele ce duc spre Spania.

— Ei, Monseniore, o fi un D-zeu şi pentru acei cari iubesc cu adevărat.

— Fillona, aş vrea să orânduiesc, cu ajutorul tău şi chestia aia cu baronul de Walef.

— Excelenţă, deschideţi-vă larg băerile pungii şi afacerea asta o să se isprăvească şi fără mine.

Peste câteva zile, Fillona îşi găsi soţul la Poliera. Fostul surugiu mulţumi cerului că-şi regăsise soţia pe care o credea pierdută pentru totdeauna.

Pe şoseaua ce duce spre Liege, un om călare se lăsase în voia calului său. Părea adâncit în gânduri.

— Domnule Baron, ia uitaţi-vă la călăreţul acela! Nu vi se pare cam ciudată banda aceia neagră ce o are pe bărbie.

— Nu, Cristobal.

— Ba mie, da.

— Drace, ai dreptate!

Işi înfipse pintenii în burta calului şi îndată se pomeni lângă singuratecul călăreţ.

— Ce fericită întâlnire, Domnule Conte de Lavall rânji baronul de Walef.

Auzindu-şi numele, contele tresări, dar se stăpâni uşor.

— Cine sunteţi şi cu ce vă pot servi?

— Numele meu e Baronul de Walef şi am să vă plătesc o poliţă pe care am semnat-o cu sângele curs din mâna rănită de Dvs.

— Minunat, Baroane şi eu am să-ţi plătesc un glonte pornit dintr'o mână de criminal. Credeam că lupt cu un gentilom şi când colo duelam cu un tâlhar de drumul mare.

— Astea sunt ultimele tale cuvinte, scrâșni baronul

Și descălecând, repede ca fulgerul, se repezi, cu sabia goală în mână ,asupra lui Laval. Dar acesta se afla deacum în gardă. Lamele se încrucișară cu înfrigurare. Razele soarelui, căzând asupra săbiilor, oțelurile scânteiau de să-ți ia văzul. Deodată, Laval observă că o umbră se furișează îndărătul său și avu prezența de spirit să se dea la o parte în momentul când Walef încercând o fandare artistică, trimise sabia... drept în pieptul credinciosului Cristobal, care încerca, pentru a doua oară să-și scape stăpânul dintr'o situație primejdioasă...

In amurg, când țăranii se întorceau în sat venind dela munca câmpului, pe șoseaua arsă de soare descoperiră două cadavre. Erau ale baronului de Walef și a servitorului său.

In Castelul din Dijon, singura distracție a Ducesei du Maine, erau plimbările ei zilnice prin parc. Gurile rele pretindeau că uneori, în plimbările ei singuratice pe aleile întunecoase ale parcului, ducesa era însoțită de un gentilom cu o înfățișare impunătoare, simpatică. Bărbia îi era acoperită însă de o bandă de tafta, neagră...

— SFARȘIT —